

HARLEQUIN®

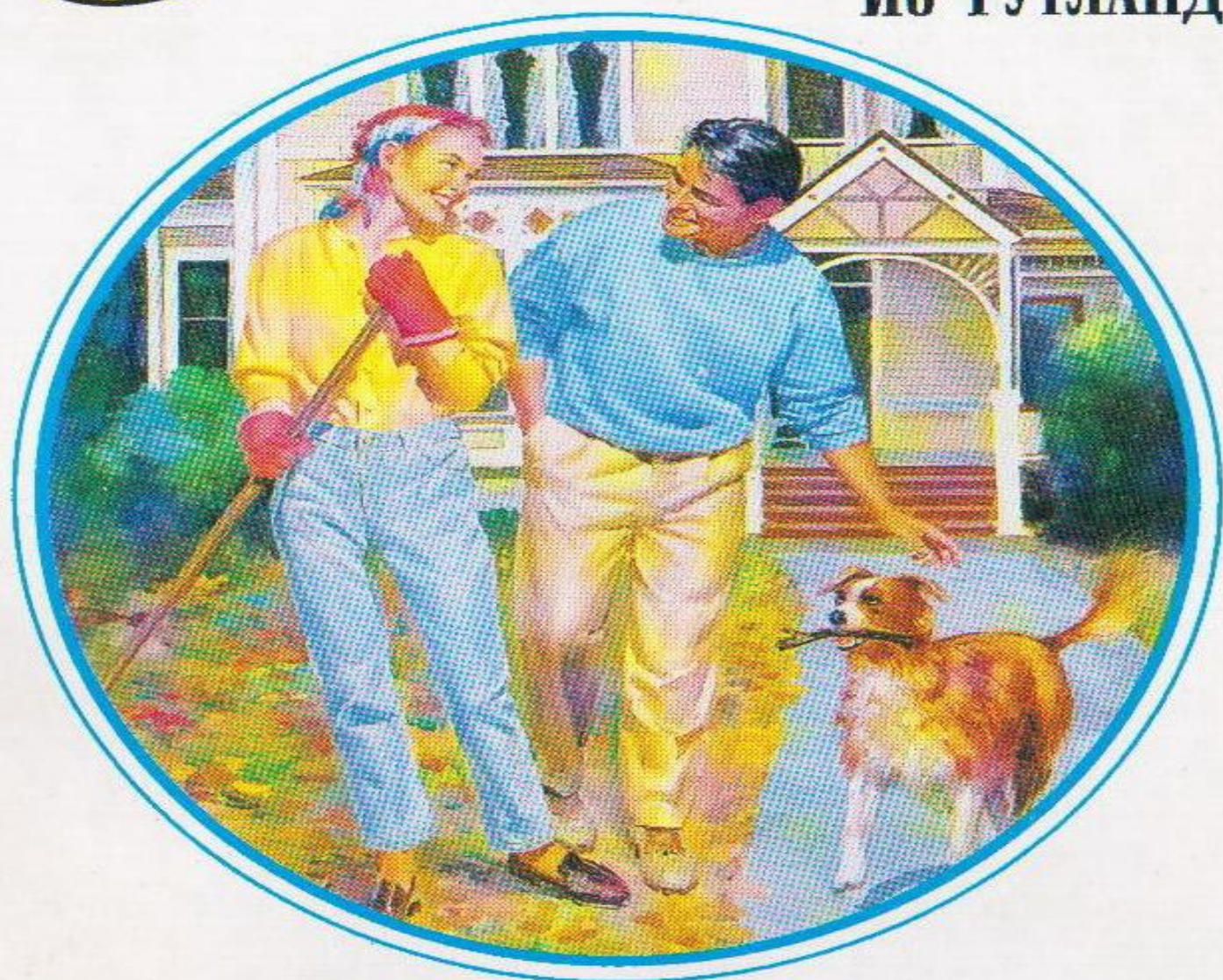
ноември '95

Романс®

152

СПОДЕЛЕНИ ЧУВСТВА

ИВ РУТЛАНД

ИВ РУТЛАНД СПОДЕЛЕНИ ЧУВСТВА

Превод: Мая Петрова

chitanka.info

Рей Паскал банков заместник-директор, вдовица и майка на две момчета, знае че в живота на синовете ѝ има нужда от силно мъжко присъствие. Присъствие на човек като Ник Макензи...

Рей иска да помогне на Ник да се сближи със сина си Кевин, ала май и самата тя има нужда от помощ...

ПЪРВА ГЛАВА

Рей Паскал влетя в болницата изплашена. Господи, дано не е нещо сериозно! — мислеше тя със свито сърце. Силно се бе привързала към малкото сериозно момче на име Кевин, което ѝ гостуваше от две седмици. Когато се прибра у дома и получи съобщението, веднага позвъни в болницата. Обясниха ѝ набързо, че е бил приет по спешност преди три часа. Била го бутнала кола. Докарали са го доста объркан. Все още се намирал в спешното отделение, където се уточнявал размерът на травмата. Милият — ранен, изплашен и заобиколен от непознати! Объркан... А тя дори не беше в града. Цялата настръхна, душата ѝ се изпълни с тревога и чувство на вина. Спомни си думите на майка си и ускори крачка:

— Побърка ли се? Ученик-чужденец на разменни начала?! И само на шестнадесет години! Рей, не ти ли стигат проблемите около възпитанието на синовете ти?

Грешката е моя, но не предполагах, че ще се случи подобно нещо. Бедният Кевин! Трябваше да бъде тук — мислеше си тя, забързана към регистратурата. Потисната, тя не забеляза изправения в коридора висок мъж, покрай когото профуча.

— Кевин Макензи? — запита тя регистратора. — Как е? Къде е?

— Макензи — той потърси името в компютъра. — В рентгена е, госпожо. Говорете с доктор Лангстън. Той ще дойде всеки момент.

Естествено, не можеше да очаква друг отговор. Това не значи непременно, че е станало най-лошото. Господи, дано е добре!

— Бях извън града и не знаех, докато... — нямаше нужда от подобни обяснения. — Сигурно ще ви трябва медицинския му картон и застраховката — подаде тя документите на момчето.

— Всичко е наред, госпожо — човекът я погледна със симпатия.

— Как така? Майка му е в Англия. Или вече сте ѝ съобщили?

— Мисля, че не е нужно — зад гърба ѝ се чу дрезгав глас и тя се обърна по посоката му.

— Вие сте лекарят, нали? Как е Кевин?

— Не съм, но говорих с доктор Лангстън. Той смята, че момчето има само мозъчно сътресение. За по-голяма сигурност, трябва да се направят допълнителни изследвания. Трябва да изчакаме. Защо не седнете? — загрижено попита мъжът, хвана я за рамото и я заведе до един стол. Като през мъгла, тя забеляза, че е висок, облечен в спортна риза и ежедневни панталони. Гласът му звучеше напевно, с някакъв чуждестранен акцент. Шотландец? Тъкмо седна и подскочи като ужилена — може би това е шофьорът, който е бутнал момчето.

— Вие ли бяхте... Имам предвид, видяхте ли инцидента?

— Не. Пристигнах преди час. Аз съм бащата на Кевин.

— Моля? — тя си помисли, че не е разбрала добре думите му.

— Казвам се Ник Макензи — бащата на Кевин.

— Но аз смятах... — тя замълча, осъзнавайки колко нелюбезно ще е да кажеш на някой, че си го мислил за починал. Никъде в документите на детето не се споменава баща. Само майка и втори баща — лорд и лейди Фрейзър, при които Кевин живееше в Лондон. Споменава се също за баба му и дядо му, които живееха в Шотландия. Значи това е шотландецът. Английският му бе доста различен от прецизния език на Кевин.

Баща? До този момент такъв не съществуваше. При това бе дошъл тук преди нея. Появи се като от небето, точно в мига, когато Кевин пострада. Може би трябваше да му поиска документ за самоличност. В гърдите ѝ се надигна хистерично желание — да се смее ли или да заплаче. Кевин!

— Значи така, само лека контузия? — ядосано попита тя. — Мислите ли...

— Да не мислим най-лошото, госпожо... Паскал, ако не се лъжа?

Тя кимна, учудена, че я познава, а изглеждаше изненадан. Бързо прогони въпросите от ума си и отново се замисли за момчето, което живееше при нея по-малко от месец. Нищо друго нямаше значение. Страхът и вината отново стегнаха сърцето ѝ.

— Малко е объркан след удара. Глупаво момче — не носел каска. Но ще се оправи — твърдо заяви той, като че искаше да убеди и двамата в това. — Нека да излезем. Ще ви разкажа как се е случило.

Без да забелязва хората в чакалнята, Рей го последва в тихия съседен коридор. Там, крачейки напред-назад, той ѝ разказа толкова, колкото сметна за необходимо. Според полицейския рапорт, за да не

бутне някакво куче, Кевин бе излетял извън лентата за колоездачи, блъскайки се в един камион.

— За щастие камионът е бил тежко натоварен и се е движел бавно. Кевин паднал, счупил си е ръката, и... Но не се тревожете. Лесно се намества счупена ръка.

— Да — и двамата знаеха, че проблемът не беше в ръката, а в мозъчното сътресение. Тя се опита да се овладее и да потисне треперенето на тялото си. — Надявам се, че греша, но след като са сметнали за необходимо да ви уведомят...

— О, не мислете нещо лошо! Юридическа формалност — трябвало е разрешение за лечението му. Не са успели да намерят нито вас, нито майка му... — той сви рамене.

— Както знаете Ян и лорд Фрейзър са на пътуване в Австралия. Обадили са се на роднините ми в Шотландия, а те — на мен. За щастие аз бях тук.

— Вие сте били тук? — Рей втренчи поглед в него и се опита да подреди мислите си. Дори не предполагаше, че този мъж съществува.

— Наблизо. В Пебъл Бийч.

Тя продължи да го гледа. Значи е бил тук, в Щатите на почивка в Пебъл Бийч? И не е потърсил сина си? Очевидно той бе един от онези бащи-егоисти, които изобщо не се грижат за децата си и не поддържат контакт с тях — не ги виждат и не пишат писма.

— За щастие успях да наема самолет и долетях. Смятах да посетя Кевин, за да платя таксата му по престою за следващата седмица. Мислех да го изненадам — засмя се мъжът. Очевидно не усещаше презрението й.

Да изненадаш и мен — добави Рей наум. Значи е смятал да я посети? Едно от онези подли, неочаквани посещения с цел проверка. И с какво право? Гняв се надигна в гърдите й. Очевидно бе толкова чужд на сина си, та Кевин даже дума не бе споменал за съществуването му. После се сети за собственото си отсъствие по време на инцидента и гневът й стихна, заместен от чувство на вина.

— Съжалявам, но бях извън града. А трябваше да съм тук! — почти проплака тя. Имаше бизнес среща в Модестоу, на два часа път оттук, която продължи до пет следобед. Категорично отказа поканата за вечеря на Джак Уестън. Веднага след заседанието си тръгна обратно и по пътя взе Джоуи. Спря само, за да напазарува от супермаркета...

Минаваше девет, когато прослуша съобщението от болницата, оставено по телефонния секретар. — Мислех, че нищо няма да се случи на момчетата, докато се прибера вкъщи — каза тя на глас. Имаше нужда да обясни на някого ситуацията, въпреки че този мъж не бе най-подходящият слушател. — Бях оставила десетгодишния си син Джоуи при детегледачка. Другият ми син — Грег, имаше спортна среща тази вечер. Кевин щеше да го придружи. Играта никога не свършва преди девет часа и момчетата обикновено, разбирате ли... — тя знаеше, че говори глупости, но не можеше да спре пороя от думи. — След мача момчетата отиват да хапнат сандвичи. Мислех, че Кевин... Моя е грешката! Не съм предполагала, че ще кара колелото си по време на най-интензивно движение.

— Не се обвинявайте! — той хвана ръцете ѝ. — Дядо ми казваше: „Вятърът духа, водата тече и човек отговаря само за себе си“.

Напевният му тембър, като че я успокои. Тя се изправи до него, замислена върху думите му.

— Може би сте прав по принцип, но в случая...

— Това важи и в този случай — увери я той. — Вие сте вършили вашата работа, а Кевин — своята — каза той и прекъсна опита ѝ за протест с думите: — Кевин не е дете. На шестнадесет години е — почти мъж. Уверен съм, че дори да си бяхте у дома, Кевин пак щеше да вземе колелото си. Това можеше да се случи и на път към училище или библиотеката. Глупаво момче — устните му се извиха в иронична усмивка, — винаги би рискувало живота си за всяко животно, което се изпречи на пътя му.

Той се опитваше да я успокои. Странно, но това я развълнува и за първи път го погледна с любопитство. Изглеждаше тридесет и пет — четиридесетгодишен и беше мургав. Чертите на лицето му бяха твърди и резки, косите — гъсти и тъмни, а проникателните топли тъмносини очи му придаваха нестандартна красота.

— Благодаря ви — сърдечно промълви тя. — Мисля, че съм с комплекс за вина. Майка ми казваше, че не мога да нося отговорност и не бива да поемам такава. Сама съм — съпругът ми почина непосредствено след раждането на Джоуи.

— Съжалявам. Сигурно ви е било тежко.

— Да — по лицето ѝ изби руменина. Чувството ѝ на вина нарасна. Спомни си, че на никого, дори на родителите си, не беше

казала за разговора с Том, ден преди той да получи сърдечния пристъп. Но сега Ник Макензи имаше право — беше й тежко. След смъртта на Том се премести обратно при родителите си. Добре стана, че синовете й растяха покрай баща й. Но колко самотни се почувстваха те преда две години, когато дядо им почина. — Миналата година ме попитаха дали бих желала да настанят при мен на разменни начала ученик-чужденец. Реших, че няма да е лошо — имам достатъчно стаи — спомни си, че одобри втория брак на майка си, сключен година след смъртта на баща си. След брака майка й замина за щата Орегон. Рей се бе почувствала още по-самотна и отговорността по отглеждане на момчетата й се струваше още по-тежка. — Смятах, че още един мъж в къщата... — замълча за момент. — Всъщност, мотивът ми беше съвсем егоистичен. По-големият ми син Грег е само с година по-малък от Кевин. Добро момче е, но през ваканцията се занимава главно с баскетбол и футбол, не и с учебниците си. Мислех, че влиянието на един пер с академично образование като Кевин, би му повлияло много добре.

— Да, като при смесване на вода с олио — кимна усмихнат той.

— Е, не съвсем. Грег и Кевин се разбират добре — запротестира тя, но се разколеба. Докато Грег играеше футбол, Кевин четеше в университетската библиотека. — Може и да не е толкова добра идеята ми — добави тихо. — Мотивът ми беше напълно егоистичен.

— Но даде възможност на Кевин да посещава частен колеж в Америка с отлични условия. За отбелязване е, че този колеж е с престиж, близък до този на световноизвестния Денсби колеж по ветеринарна медицина. Вероятно вече сте разбрали, че той смята да стане ветеринарен лекар. Сигурен съм, че Кевин смята това за услуга.

— Да се надяваме, че все още мисли така — мрачно отбеляза тя. — Защо се бавят толкова дълго? Мислите ли, че...

— Наместването на ръка изисква време — каза той, отхвърляйки възможността травмата на главата да е по-сериозна. — Той е по-издръжлив от вас. Искате ли кафе?

— Не, благодаря — погледна го, изпълнена с благодарност. Беше облечен небрежно, но скъпо — мокасини „Гучи“, поло, добре ушити всекидневни панталони. Дрехите му бяха толкова модерни и спретнати, колкото и нейната тъмнозелена официална рокля за конференции. Напълно приличаше на курортист от Кермъл.

Раздразнено помисли, че този човек можеше да се излежава сега на брега, вместо да чака тук, за да разбере дали синът му е в кома. Усети, че не е много любезно от нейна страна да мисли така и поклати глава. Той е все пак тук, нали?

— Странен повод да се запознаем — усмихна се той и на страните му се появиха трапчинки. Те смекчиха чертите на лицето му и го направиха почти красиво. — Очаквах да постигнем добро разбирателство.

— Може би — неуверено се съгласи тя и потисна породилата се от подобна възможност искрица на задоволство. Познаваше този род „отсъстващи“ бащи. В къщата ѝ няма стая за друг мъж. Но как може да мисли за това сега, когато Кевин...

— Господин Макензи? — към тях се бе приближила медицинска сестра. Сърцето на Рей заби силно. Мъжът до нея не помръдна. Лицето му беше напрегнато. И той, както и Рей, се страхуваше дали Кевин е дошъл в съзнание. Изпълнени с опасения, последваха сестрата в кабинета за консултации. Рей видя тревожния му поглед, отправен към момчето. Долови смазващото вълнение и чувството на облекчение, което обхвана и нея. Лявата ръка на Кевин беше гипсирана. Той изглеждаше блед, но беше буден и в добро състояние.

— Е, сине, как се чувстваш? — гласът му потрепери.

— Татко? Ти си тук? — явната изненада на Кевин бе примесена с искрено задоволство.

— Разбира се, че съм. Изплаши баба си до смърт — Макензи отстрани падналия върху челото на момчето кичур коса. Направи го така внимателно, като че се страхуваше да докосне собствения си син, помисли си Рей.

— Не исках, но кучето изскочи точно пред мен и щях да го бутна. Нали нищо му няма? — Кевин изглеждаше малко объркан.

— Не зная. — Макензи погледна доктора.

— В полицейския рапорт е отбелязано за някакво куче, което си опитал да спасиш, и това е станало причина за инцидента. За щастие, ударът е бил страничен, а не челен — каза доктор Лангстън.

— Бих казал, че си късметлия — лицето на Макензи помръкна от гняв. — Никога не напускай алеята за колоездачи! Сериозно се удари, нали?

Задоволството в погледа на момчето угасна така бързо, че Рей се зачуди дали не си е въобразила. Кевин промърмори тихо:

— Аз... Беше доста несръчно от моя страна.

— Не, но друго не съм и очаквал от теб — отбеляза намръщено Макензи и се обърна да разговаря с лекаря, без да забележи обидата, която се изписа върху лицето на сина му. Наранен, Кевин заприлича на малко объркано момченце и Рей изпита силно желание да го гушне така, както правеше с Джоуи.

— Бързо ще оздравееш — тя го погали успокояващо по рамото. — Зная, че си преживял тежък момент, но скоро ще си бъдеш у дома в леглото. Гладен ли си?

Кевин поклати тъжно глава. Да можеше само да му обясни, че баща му искаше да каже, че е наясно с мотива на Кевин да не нарани кучето. Явно в отношенията помежду им имаше сдържаност, която тя не можеше да си обясни. А толкова много си приличаха — същата тъмна коса, същите тъмносини очи и неправилни черти на лицето. Как не бе забелязала това в момента, когато видя Ник Макензи? После се съсредоточи върху въпросите, с които Макензи обсипваше доктора. След като се бе уверил, че мозъчната контузия беше лека, че нямаше вътрешен кръвоизлив и изследванията бяха добри, той акцентира вниманието си върху счупването — усложнено ли е, кога ще заздравее, какъв режим трябва да се спазва.

— Продължавайте — лекарят спря и се засмя. — Зная, че сте загрижен за сина си, Ник Макензи — името бе произнесено с благоговение, което изненада Рей, но още повече се учуди от следващите думи на лекаря. — Никога не съм предполагал, че ще ви срещна, сър. Миналата неделя гледах по телевизията ефектния ви спектакъл. Изключителен, просто великолепен!

— Благодаря — каза разсеяно Макензи, — но да се върнем към проблема със счупването на ръката.

— За наш късмет, фрактурата не е усложнена — без раздробяване на костта, без разместване на фрагменти и засягане на околните тъкани — лекарят изписа медикаменти и даде съвет за по-нататъшното лечение.

Рей слушаше внимателно — в крайна сметка тук тя носеше отговорност за Кевин.

— Трябва да се обадиш на роднините, Кевин. По-добре сам да ги увериш, че си жив и на крака — каза Макензи на сина си, преди да излязат от болницата.

— Ще се обади от къщи — предложи Рей. Наближаваше полунощ и Кевин изглеждаше изтощен. Искаше ѝ се момчето по-бързо да си легне. Погледна Макензи и си помисли, че може би той нямаше намерение да остане в града.

— Чудесно — бързо каза той. — Ще взема Кевин в моята кола и ще ви следвам.

Денсби бе малко университетско градче и пътят от болницата до къщата беше кратък. Рей си чудеше какво ще завари у дома. Утре бе събота. Джоуи, заедно с трите деца на Хелън сигурно спят. За щастие, Грег спазваше ученическия час и щеше да си е у дома, за да помогне на Кевин да се съблече и легне. Дали и баща му нямаше да помогне, или само щеше да го остави. Странно — никога не беше чувала за него. Лекарят му говореше като на важна личност, а той пренебрегна ласкателствата, очевидно свикнал с тях. Сигурно бе толкова известен, че нямаше време да се занимава със собствения си син. Всъщност това не бе нейна работа. По-важен сега беше Кевин. Лекарят му препоръча да изпие топъл бульон, преди да заспи. Бедното дете — имало е такъв тежък ден.

И за нея денят беше дълъг — досадно пътуване до Сакраменто и още по-досадно заседание за състоянието на местния банков клон, в който нещата вървяха много зле. Беше отказала на Уестън поканата за вечеря. Смяташе, че няма смисъл човек да губи времето си с хора като него.

Господи, колко уморена се чувстваше, а в събота я чакаше обичайната караница около седмичното почистване на доста остарялата къща. Грег имаше футболна тренировка в дванадесет, така че той нямаше да успее да дойде до един часа за рождения ден на Джоуи. Добре че ще се проведе на игрището по голф. Само като си представеше картината на петнадесет десетгодишни лудетини, тъпчещи грижливо поддържаната морава... Кевин ѝ бе обещал да помогне, но с това рамо... Както и да е, съботата ще мине.

С повече късмет в неделя щеше да оправи документите по сливането на банките, нужни ѝ за заседанието в понеделник. Късмет, няма-що! Не желаше да доставя удоволствие на новия си директор —

Харисън Бауърс, и да се яви неподготвена. За щастие, я повишиха, преди да го назначат за директор.

Пристигнаха. Тя слезе от колата, следвана от Кевин и баща му. Минаха през вратата от гаража към всекидневната. Рей се молеше Грег да не е оставил „ароматизираните“ си футболни кецове и дрехи по средата на стаята.

— Здравей, мамо! — Грег запали лампите и се запъти да ги посрещне. — Как си Кев? О-о, Ник Макензи?

ВТОРА ГЛАВА

Не бе прилично да се пита човек, с когото току-що си се запознал, кой е и какво работи и затова Рей едва се сдържа да не го направи, докато сервираше супата. Първо реакцията на лекаря я беше озадачила, а после и Грег, който не си беше легнал от тревога за Кевин, само каза:

— Хей, ама че лош късмет! — и веднага насочи вниманието си към Макензи. — Кевин, защо не си ми казал досега, че ти е баща? — и посочи мъжа до телефона.

— Мислех, че знаеш — отговори смутено Кевин, като че ли се притесняваше от този факт.

— Ела да кажеш на баба си, че си добре — долетя гласът на Макензи.

Кевин отиде и поведе оживен разговор. Доколкото можеше да се разбере, говореха повече за селскостопански животни, отколкото за счупената му ръка.

Макензи си тръгна едва след като Кевин си легна. Рей изчака вратата да хлопне зад гърба му и веднага запита сина си:

— Грег, какъв е този човек?

— Мамо, та това е Ник Макензи!

— Благодаря, вече зная името му.

— Шегуваш се! Не вярвам, че не знаеш кой е Ник Макензи.

— И аз не вярвам, че пак си оставил кецовете си по средата на стаята — тя ги взе и ги хвърли към него.

— Ох, мамо! — изпъшка той и се опита да ги хване.

— Не прави повече така! Винаги се познава откъде си минал. Все повтарям, че ако съберем... Ох, както и да е — добави тя примирено. — Само ми обясни защо всички се захласват по този човек. Да не е филмова звезда? — от години не беше ходила на кино. Нямахме време за нищо друго, освен за новините по телевизията.

— Започваш да загреваш — усмихна се Грег. — Той е знаменитост, разбираш ли? Не си ли чувала за стиховете на Макензи?

— Стикове? — сега вече тя напълно се обърка.

— Стикове за голф. Върхът са.

— Разбирам. Той е професионален спортист. Ха!

— Той е най-добрият състезател по голф, мамо! Трикратен носител последователно на купата на шампионската лига по голф, носител е и на две зелени значки за майсторство. Сега се състезава в летния кръг на шампионата Бен Кросби в Пебъл Бийч.

— Впечатлена съм — имаше предвид не толкова очевидната популярност на Ник Макензи, колкото речника на сина си. Обикновено обичайните му коментари приключваха с едносрично сумтене, а сега дърдореше като типичен спортен коментатор за всичките тези шампионати и значки.

— Обзалагам се обаче, че сега ще се оттегли — поклати глава Грег. — Ще му е трудно, защото е свикнал да печели, мамо. Да напусне Пебъл Бийч означава да се откаже от сто и петдесет хиляди долара. Иначе казано, ако не стане пръв, то със сигурност ще е втори или трети, а това означава, че ще гепи около седемдесет и пет или осемдесет хиляди. Големи пари, нали!

— Толкова пари само от игра на голф? — запита тя, но разбра, че Макензи е на турнир, а не на почивка.

— Само за участието се получават две хиляди долара — Грег се почеса по ухото с върха на кеца си. — Но той изглежда току-що се самоизключи.

— Може би ще се върне обратно — предположи Рей, прибирайки ризата и футболната топка на сина си. Чак сега си спомни, че Макензи каза, че е наел самолет, за да пристигне тук. Просто не й бе останало време да премисли всичките светкавични събития от вечерта. — Щом изкарва толкова пари, просто взима самолет и се връща обратно...

— Не разбираш! Журито е много строго и дори за закъснение от две минути дисквалифицират, камо ли да пропуснеш мач.

— Но случаят беше спешен. И ако е толкова велик играч, както ти твърдиш, ще се оправи — Рей дискретно се прозя. — Остави тези неща в стаята на Джоуи и лягай. Почти съмва. Утре е празник.

Беше уморена до смърт, но утре я чакаше много работа, затова се върна в кухнята да разтреби. Тъкмо мислеше дали да хвърли остатъка от бульона, когато звънецът на вратата я сепна. Почти изпусна

тенджерата. Кой ли идваше в този час? Тихо се приближи до входната врата и я откряна.

— Аз съм, госпожо Паскал, Ник Макензи. Намерих кучето на Кевин.

— Кучето на Кевин? — тя отвори широко вратата. Той стоеше насреща с малкото животинче в ръце.

— Извинете ме, ако ви прозвучи като изнудване, но в този час не мога да намеря ветеринарна лечебница, а съм в хотел — вдигна безпомощно рамене. — Помислих, че може би ви се намират кашон и малко вестници.

— Разбира се — Рей осъзна, че препречва входа и се отдръпна. — Влезте. А аз ще потърся.

Майка й май беше права, че си бе загубила ума. Но всичко, което Рей си бе представяла, бе едно тихо момче с академично образование. Не бе очаквала да го блъсне камион, а още по-малко — куче. Особено сега — след инцидента. Това вече бе твърде много!

Рей намери здрав кашон, взе вестници и бързо се върна, като се опитваше да скрие раздразнението си. Но като видя как нежно мъжът постави животното в кашона и как внимателно изпъна краката му, едва овладя вълнението си.

— Кевин е много притеснен — обясни той — и продължава да мисли за кучето. На път за тук искаше да го търсим. Прецених, че повече имаше нужда от сън и не спрях. Затова се върнах да го намеря.

— И то е било там през цялото време?

— Да, защото е ранено. Често животните проявяват повече разум от хората. Лежат и се оставят в ръцете на великата лечителка — природата. Намерих го да лежи под един храст.

— Бедното малко създание. Толкова дълго е било там самичко.

Тя си представи как Макензи търси кучето в тъмнината. И той сигурно бе не по-малко уморен от нея. Кучето лежеше тихо и покорно въртеше опашка, вперило доверчиво големите си тъмни очи в благодетеля си. Рей нежно прокара пръст по ухото му и махна едно листо, заплетено в мръсната му козина. Нямаше нашийник.

— Мислите ли, че е ранено лошо?

— Не зная дали има вътрешна травма, но задните му крака са счупени. Утре сутрин ще го заведе на преглед. Разрешавате ли да го оставя тук само за тази вечер?

— Разбира се. Да му дам ли малко вода и аспирин? Може би го боли, въпреки че стои тихо.

По-късно, в леглото, Рей мислеше колко грижовен е Макензи. Тя беше забравила кучето, но той — не. Сетил се е, че Кевин се тревожи и се бе върнал да го търси. После заспа със спомена за силните мъжки ръце, търпеливо хранещи гладното животно и слагащи натрошения аспирин в устата му.

Сутрините винаги бяха напрегнати, дори и съботните. Но днес, при вида на кучето, крясъците на Джоуи създадоха още по-голям хаос.

— Мамо, куче! Откъде го имаме? Нали каза, че не искаш повече куче? — детето припомни думите ѝ, изречени преди година, когато кола уби Тъфи — тяхното коли.

— Не е наше. Господин Макензи го донесе. Било е ранено и...

— Вината е моя. Значи татко се е върнал да го вземе, въпреки че като го помолих да спрем ми отказа? — очите на Кевин бяха широко отворени.

— Защото трябваше да си легнеш. Джоуи, не го взимай!

— Не, Джоуи, то е ранено. Изглежда краката му са счупени — каза Кевин.

— Оставете го на мира. Измийте ръцете си и седайте да закусвате.

Кевин настоя първо да се погрижи за животно. Докато го гледаше как го храни, Рей бе поразена от невероятната прилика между баща и син.

Кучето беше много неспокойно и тя с облекчение посрещна Макензи, когато той пристигна, за да го вземе. След като влезе, той разтревожено погледна Кевин.

— Как се чувстваш?

— Добре. Можем да го занесем в института — Кевин посочи кучето. — Аз мога да ти покажа пътя.

— Тогава да тръгваме — Макензи се наведе да вземе кашона.

— И аз ще дойда — припряно извика облечения в пижама Джоуи.

— Не. Ти нито си облечен, нито си оправил стаята си — каза Рей.

— Защо трябва да работя и на рождения си ден?

— А защо ядеш, спиш и се къпеш на рождения си ден?

— Ние ще се погрижим за кучето — каза Макензи усмихнат.

— И да го върнете. Ще го задържим при нас, нали, мамо?

Рей и Макензи се спогледаха и тогава той ѝ се притече на помощ.

— По-добре да го оставим в лечебницата, за да оздравее. А дотогава вие ще решите какво да правите.

Гостите излязоха и Рей организира синовете си да помогнат в домакинската работа. Не искаше да възпита здрави, но мързеливи момчета, след които някой да върви и да чисти, а те да имат само претенции. Тя зареди пералнята и пусна миялната машина. Отвън се чу кратък спор, последван от бръмченето на косачка. Рей знаеше, че Грег разчита много на помощта на Кевин за работата в градината. Усмихна се при спомена как я предупредиха да се отнася с момчето — като със собствено дете. В началото на Кевин му беше трудно. Свикнал да бъде обслужван от слуги, той не знаеше дори как да оправи леглото си, но в градинската работа беше неотразим. Обясни ѝ, че е помагал на дядо си във фермата. Днес, на излизане с баща си, спомена, че рамото няма да му пречи да помогне за рождения ден. Тя се надяваше да е така. Кевин имаше подход към Джоуи и приятелите му, а това не беше лесна задача. Тъкмо момчетата привършиха с чистенето и тя изплакна умивалника, когато на входа се позвъни. Рей свали гумените ръкавици и отвори.

— Няма вътрешни травми — рапортува Ник, чаровно усмихнат.

— Браво. Заповядайте да прием кафе.

— Искам да ви поканя на обяд с момчетата — предложи той, влизайки в кухнята. — Утре заминавам рано и ако мога да...

— Благодаря. Много любезно от ваша страна, но организирам парти по случай рождения ден на Джоуи и съм поканила гости.

— Но аз обещах да ти помогна — каза Кевин.

— Ще се оправя сама, а ти излез с баща си. Тук е само днес — и се обърна към Макензи. — Освен ако желаете да ни правите компания? Ще дойдат петнадесет десетгодишни хлапета. Ще бъдем на малкото игрище за голф в клуб „Гуузи Гендър“. Стига да издържите — снижи глас тя. — Но май не бива да ви причинявам подобен шок.

— С удоволствие ще остана. Може и да помогна. Все пак голфът е любимият ми спорт.

— Страхотна идея, татко. Ти ще ме заместиш и аз ще мога да се върна в института — и прочел въпроса в очите им, поясни: — Може да ми дадат работа. Доктор Уилямс каза, че търсят човек да храни дребните животни и да чисти клетките.

— Всичката тази мръсотия? С това рамо? Няма ли да ти е трудно? — изненадано попита Макензи.

— Не. Това са само два часа седмично — лицето на Кевин доби упорит вид. — Доктор Уилямс почти ми обеща и не искам да пропусна този шанс — и се обърна към Рей: — Ако татко ме замести...

— Разбира се, че ще го направя — Ник докосна рамото на сина си.

— Тогава отивам да се преоблека. Доброто впечатление е важно.

Рей забеляза разочарованието, което се появи в погледа на мъжа, когато синът му излезе.

— Дали рамото ще му създаде проблеми? — попита той.

— Изглежда не — Рей му предложи стол, напълни чаша с кафе и я постави пред него. — Прав сте, че понася всичко по-спокойно от нас. Желаете ли сметана и захар? — след това наля и на себе си. — Мислех, че ще се върнете обратно в Пебъл Бийч. Разбрах, че участвате в турнира „Бен Кросби“.

— Да, но ме дисквалифицираха — Ник сви рамене, потвърждавайки думите на Грег. Сто хиляди долара като че бяха нищо.

— Съжалявам. Радвам се, че травмата на Кевин не е сериозна.

— Да. Във всеки случай смятах... — прекъсна го рев на клаксон, последван от профучаването на Грег по стълбите като торнадо, извиквайки, че излиза. После отново се чу трясък, хлопване на врата и вой на стартираща кола.

— Извинете — усмихна се Рей, — но домочадието на семейство Паскал в събота, пък и през другите дни е доста... — в този момент влетя Джоуи, гол, само по слипове.

— Мамо, къде са ми късите панталони?

— Моля за извинение — подсказа му тя.

— Извинете ме моля — издекламира на един дъх Джоуи и отметна назад бретона на дългата си руса коса. — Белите панталони, които ми каза да облека, не са в моя гардероб.

— Може би защото имат крака да ходят — въздъхна тя и отиде в съседната стая, където беше пералнята. Ник се усмихна. Харесваше

привлекателните жени с чувство за хумор. Не беше я забелязал снощи, защото беше твърде зает с Кевин. Но сега се очертаваше приятен следобед. Ако се отвори възможност по-късно да поговори и с Кевин... Може би най-после щяха да успеят да проведат един спокоен и приятелски разговор без напрежение.

— Грег твърди, че сте най-големият играч по голф в света! — Джоуи го гледаше прехласнато. — Вярно ли е?

— Не съвсем. Просто се опитвам да стана — отговори Ник.

— Кевин въобще не ни каза.

Никога не би го направил — печално помисли Ник и запитва:

— Ами ти, играеш ли голф?

— Аз ли? — Джоуи го погледна скептично. — Аз съм само на десет години.

Тъкмо се канеше да обясни на момчето, че му е време да започне да тренира, когато Рей се върна, носейки добре изгладен чифт бели панталони.

— Забрави! — каза момчето, взе панталоните и бързо офейка.

— Облечи си червената фланелка — извика след него майка му и погледна часовника. — Време е и аз да се преоблека. Връщам се след секунда — излезе, тъкмо когато Кевин се върна отгоре.

— Доволен съм, че мога да те заместя — заговори Ник, гледайки сина си. Момчето изглеждаше здраво. — Сигурен ли си, че искаш да работиш? В момента свикваш с много нови неща, а и счупената ти ръка...

— Това не ме притеснява. Не искам да изпусна тази възможност — после обясни, че желае да влезе в американски университет и Денсби е особено подходящ заради прочутия си ветеринарен факултет. Ако го познават, можеше да го приемат по-лесно.

— Зная за този факултет — Ник усети приповдигнатия дух на момчето. Ако Кевин остане да следва тук... — Да те закарам ли?

— Не е толкова далеч. Мога да отида и сам — и след кратко колебание добави: — Благодаря ти за кучето, татко. Щях да мисля непрекъснато за това, че лежи ранено някъде там.

— Зная.

— Съжалявам за турнира. Нямаше нужда да се разкарваш само за това — Кевин показва гипса.

— Но трябваше да разбере какво се е случило, нали? А ти си по-важен от всяка партия голф, независимо дали го знаеш, или не — Макензи погледна сина си. — До довечера — извика след него той. Беше сигурен, че ще има и други моменти, когато отново ще бъдат заедно. Веднага щом разбра, че Кевин ще учи на разменни начала една година в Денсби, Ник направи всичко възможно, за да се премести близо до него. Прие да участва в седем кръга от шампионата по голф.

Досега пред Кевин няха конкуренция в лицето на родителите ми и фермата — усмихнато помисли той. Единствен конкурент бе ветеринарният институт. Но трябваше да е доволен, че синът му има добре оформени и градивни интереси, дори ако не съвпадат с неговите собствени. Не желаше да създава подобен конфликт, такъв какъвто имаше между двамата с баща му. Едва напоследък, след като бе изградил кариерата си, се бяха помирили. Не искаше отношенията им с Кевин да се развият по подобен начин. На баща му трябваше много време, за да се примири с решението на сина си да напусне фермата. Днес Ник вече го разбираше. Колко ли е страдал, като е гледал как единственият му наследник, вместо да помага да съживят западащата ферма, трамбова игрището за голф с дядо си, който я бе довел до това положение? Спомни си колко нещастен и виновен се чувстваше, когато отказа да работи във фермата. Тогава си обеща тържествено никога да не позволи синът му да изпита подобни чувства. Щом предпочита животните пред голфа, нека да опита. Ник отиде и остави в миялната машина чашите от кафето. Усмихна се иронично — никой не бе предполагал, че с голф ще спечели повече пари, отколкото въобще някога фермата им е докарвала, а същите тези печалби от голфа ще я спасят от разорение.

— Много ви благодаря — каза току-що влязлата Рей на стоящия с гръб към нея мъж. — Бих казала, че сте научен на домашен труд.

— Резултат от шотландското ми възпитание. Баща ми вярваше в трудовата етика — обърна се към нея и замря, като я видя в джинсите, които очертаваха добре оформените ѝ бедра.

— Бих го нарекла по-скоро наказание — извини се тя. — Наистина не трябваше да оставате. Мога да се справя и сама.

— Да не спорим. За мен е удоволствие да ви помогна — и наистина Ник мислеше така.

Единствената му цел бе да е близо до сина си. Изобщо не бе очаквал изненада като Рей Паскал — с големите ѝ лешникови очи, леко чип нос и лъскава, по момчешки подстригана, златиста коса, придаваща ѝ омайния вид на фея. Приличаше на джудже, изскочило от вълшебните приказки на майка му.

— Да взема ли колата си? — попита той.

— Не, по-лесно е да пътувате с нас. Стига да издържите. Трябва да взема още две момчета и да се отбия до фурната.

По пътя към игрището му беше забавно да слуша спора между децата — кой да седне до прозореца и кой да избере подаръка. Това бе нещо ново и непознато за Макензи. Разведе се с Ян, когато Кевин беше още бебе. Взимаше го само през лятото, но тогава се провеждаха турнирите и оставяше детето във фермата при родителите си. Сега Кевин порасна и можеше да го придружава на състезанията, но предпочиташе фермата. Макензи въздъхна. Изглежда в рода му наклонностите се предаваха през поколение.

— Съжалявам, но доброволно дойдохте с нас — Рей кимна към задната седалка, откъдето се вдигаше врява.

— О-о, ще оцелея. Просто си мислех за нещо друго.

Скоро пристигнаха в клуба. След малко дойдоха още десет палави момчета с родителите си. Някои от тях познаха Макензи. Той се усмихваше и отговаряше малко разсеяно на комплиментите им. Трудно се поддържаше разговор сред крясъците и смеха на децата. Събирането им подежда като бомба и скоро се пръснаха по цялото игрище. Отчаян, Макензи изсвири силно. Повече от децата се обърнаха.

— Хайде момчета, върнете се обратно! — Ник спря изненадания Джоуи. — Стартът с тук — извика той и видя как Рей Паскал му се усмихна с благодарност, че е взел нещата в свои ръце.

Тя бе впечатлена от твърдото: „Насам, момчета!“, което незабавно въдвори ред и внесе респект. Бе решила, че е плах при контактите си с деца и че определено мястото му не е тук, на малкото приказно игрище за голф. Сега изненадано го гледаше как дава инструкции и подрежда момчетата покрай дупка номер едно, носеща името на игрището — „Снежанка и седемте джуджета“.

— Стикът трябва да се държи по този начин... Правилно... Изчакай... Добър удар, момче! Сега е твой ред — търпеливо

обучаваше той всяко дете.

Игрицето започваше с очертанятия на фигурите на седемте джуджета и завършваше със завой, напомнящ очертанятия на ръцете на Снежанка. Момчетата имаха повече пропуски, отколкото успехи, но по някакъв начин Ник успя да ги раздвижи така, че даде възможност в играта да се включи цялата група деца и нетърпеливи възрастни. Той заинтригува момчетата и стимулира състезателния им дух. Рей аплодираше всяко дете и подаваше отскочилите топки. Онова, което наричаше трудна задача, сега я забавляваше особено много. При петата дупка Ник контролираше напълно положението. Джоуи започна да се държи дори прекалено отракано с новия си приятел.

— Ха, бащата на Кевин е бил забавен?! — прошепна той на Рей.
— Ще остане ли при нас, докато синът му оздравее, мамо?

— Не, съкровище, заминава утре сутрин.

Бих искал да не тръгва — промърмори момчето.

Рей се усмихна — думите му изразиха и собствените ѝ мисли. Сладостно топло чувство на близост се надигна в гърдите ѝ. Сигурно се дължеше на празничното настроение и необикновената обстановка от рождения ден в присъствието на един добронамерен баща. Но конспиративните погледи, които той ѝ хвърляше, показваха определено чистото му мъжко внимание към нея като жена. Не от слънцето поруменяха страните ѝ. Най-трудна беше последната девета дупка, наречена Джек и Джил — разположена в ниското на хълма. Топката трябваше да мине първо през запълнената с вода вдлъбнатина на Джек, за да попадне в трапчинката на Джил. Само две момчета успяха и то след седмия или осмия опит. Дойде ред на Тод и Рей притаи дъх. Бедното дете нямаше досега нито едно попадение и момчетата го бяха осъдили. Той се поколеба. Рей не го упрекна. Беше закръглено момче, доста тромаво физически и често ставаше обект на подигравка от страна на останалите деца.

— Опитай, синко! — подкани го Ник. — Който не рискува, не печели. Заставаш тук и гледаш топката.

Рей още веднъж бе очарована от нежния окуражаващ тон и търпението, с което Ник обучаваше децата.

Тод го изслуша и изплашеният напрегнат израз на лицето му изчезна. Той се успокои, уверено хвана стика и удари топката с необходимата сила, за да прелети през пълната с вода вдлъбнатина,

надолу покрай оградата и да попадне право в сухата дупка, отбелязвайки точка. Ударът на деня! От изненада за миг се възцари тишина, след което избухна залп от овации. С първия удар Тод улучи дупката и отбеляза точка. Рей се усмихна, като видя как подобно на петле, закръгленото момче се изпъчи триумфално и погледът му заискря от гордост. Сърцето ѝ се разтуптя от вълнение.

— Благодаря ви — прошепна тя на Макензи, като поведоха дружината към масата с освежителни напитки. — Тод имаше нужда от окуражаване.

— Зная и се радвам, че успя.

Успехът беше твой, помисли си тя. И не само Тод, но и всяко дете от групата беше повлияно от Ник Макензи. Той беше неоспоримата звезда на деня. Рей погледна високата му атлетична фигура, движеща се с лекота и грация, докато си пробиваше път през момчетата и слушаше сърдечния му смях и шегите с тях. Създаваше впечатление, че всичко това му доставя по-голямо удоволствие, отколкото да бъде на истинско голф състезание, за да спечели сто хиляди долара.

Когато стигнаха до къщи, тя погледна лицето му и сърцето ѝ затуптя не само от благодарност. Той наистина беше красив. Харесваше ѝ небрежно сресаната му гъста черна коса и тихата радост, излъчваща се от тъмносините му очи, плътните устни, чиито ъгълчета като че ли бяха застинали в усмивка. В гърдите ѝ се надигна почти непреодолимо желание да целуне тези устни и да усети... Пое дълбоко дъх, за да потисне емоциите си.

— Заповядайте — покани го тя. — Кевин трябва вече да се е върнал.

В този момент Кевин я посрещна с ентузиазирани вик:

— Получих работата, мамо! О, здравей, татко!

— Страхотно! — каза тя. — Ела да ни разкажеш за това.

— Здравей, Кев. Да знаеш само какви хубави подаръци получих! — обади се Джоуи иззад куп пакети, които държеше в ръце. — Искаш ли да поиграеш с новата компютърна игра?

— Кевин, би ли помогнал първо на Джоуи? Вземи и качи горе придобивките му. Джоуи, игрите после! — добави тя и въведе Ник във всекидневната. Беше забелязала изненадата, пробягала в погледа му, когато Кевин каза „мамо“ и сега искаше да използва случая, за да му обясни.

— Обръщение от рода на „госпожо Паскал“ изглежда доста официално за една временна попечителка, а вродената му деликатност не му позволи да се обръща към мен с малкото ми име, затова избрахме „мамо“. Надявам се да не възразявате.

— Разбира се, че не. Трябва ли? — каза той и се засмя с чудесната си всеопрощаваща усмивка.

По-късно Кевин им разказа, че заради рамото не са му разрешили да се грижи за животните, но са го назначили да работи като секретар на лекарите в института два пъти по два часа седмично. Изглеждаше доволен — все пак щеше да бъде в контакт с животните. Ник и Рей се успокоиха. Като разбраха, че ще върши канцеларска работа. Рей покани Ник на обяд, после отиде да напазарува, оставяйки баща и син насаме.

Когато се върна след два часа, той все още беше там и заедно с трите момчета гледаше предавания по телевизията турнир от Пибъл Бийч. Грег ѝ помогна да разтовари продуктите и ѝ каза:

— Засега води Джеспър Ленди. Ник каза, че е на двадесет и три години и участва за първи път. Дали на дядо бухалката е все още на тавана? Ник обясни, че всеки може участва, стига да отбележи точка.

Какво ли означава това — мислеше си тя, докато подреждаше продуктите. Грег нямаше нужда от друг спорт. Или поне не, докато се води за най-добрия приемник на Елм Хай във футбола. Фантазър! Всекидневната беше с едно стъпало по-ниско от кухнята и Рей доволна слушаше спортните им коментари, докато приготвяше вечерята. Без да прекъсва заниманието им, тя подреди на кръглата маса за кафе приборите и сервира прясно нарязана маруля със сирене, хамбургер в сос „Тако“, домати, чипс и подправки. Всеки взе чинията си. Рей също се присъедини към тях, седна на пода и докато ядеше, слушаше дискусията. Учудващо бе колко бързо Ник, както вече го наричаха синовете ѝ, установи приятелски отношения с тях. Но не и Кевин. Изведнъж тя осъзна, че момчето почти не участваше в разговора. Странно колко отчуждено се държи с баща си, който завързваше почти роднински отношения с всеки друг. Този очарователен мъж се държеше мило, любезно и установяваше непосредствен контакт дори с напълно непознати хора. Приличаше на покойния ѝ съпруг Том. Тя спря да се храни и крадешком погледна към Ник. Той се смееше на

казаното от Грег, показваше екрана и обясняваше играта, а децата поглъщаха всяка негова дума, привлечени от чара му.

И от Том тя бе така омаяна. Срецна го в университета още през първата година и се възхити от него. Той беше също толкова очарователен, любезен и... обичлив. За добро или лошо, родителите ѝ не можаха да се противопоставят на брака ѝ, когато безупречният господин Райт благоволи да ѝ предложи ръката си. Беше така заслепена, че ѝ трябваша години, за да осъзнае какъв амбициозен егоист беше Том. Той се държеше мило само тогава, когато трябваше да създаде добро впечатление и да удовлетвори амбициите си. Не хабеше напразно сили единствено за семейството си. Тя неспокойно се размърда, обхваната от съмнения. Не е ли прекалено лесно да прехвърля вината за проваления си брак върху някой, който не можеше да се защити. Може би и тя не е била най-добрата съпруга. Ако е била, щеше ли Том да иска развод? Защо ли мисли за това сега? Том почина преди девет години и болката от спомена би трябвало да е погребана с него. Както и да е, не бе много любезно да сравнява Ник Макензи с Том. А защо собственият му син се държи така отчуждено и дистанцирано?

ТРЕТА ГЛАВА

Беше понеделник, десет часа. Заседанието продължаваше вече час. В луксозната зала за конференции беше разположена голяма полирана дъбова маса. По протокол около нея се сядоха директорите, а непосредствено зад тях — заместник-директорите на всеки банков клон. Председател на заседанието бе Леон Уотърс, завеждащ сектор „Контрол“ и вицепрезидент на „Корпорацията на Крайбрежните банки“. Пристигна от централата в Лос Анджелис. Обсъждаха клоновете от северния регион — кои да останат, да се слоят или да се закрийт. Разглеждаше се работата на всяка банка. Рей седеше зад Харисън Бауърс и внимателно слушаше. С пръст следеше отбелязаните с червени точки върху картата банки. Мислено сравняваше разстоянието помежду им и прихода с този на тяхната банка. Познаваше проблема като дланта си. Преди да я назначат за заместник-директор, само преди месец отговаряше за кредитната програма в района. Задължена бе да знае всичко за възвръщаемостта на кредитите, отпуснати от всяка банка на корпорацията. Имаше представа и за резултатите от сравнителния анализ на отделните „Пийбоди“ банки. Вероятно беше направен на базата на нейните отчети по програмата. Рей смяташе, че оценките в него са малко изопачени. С лявата ръка притискаше слепоочието си, за да намали напрежението и усилващото ѝ се главоболие, нямащо нищо общо с течащата дискусия. Причината за състоянието ѝ беше друга. Сутринта загуби половин час, за да събуди Грег, който излезе, без да закуси и сигурно закъсня за часовете. Днес беше неин ред да откара децата на училище, но един от близнаците на Хелън забрави закуската и облеклото си за физкултура. Трябваше да се върнат да ги вземат и почти закъсня за заседанието. Като капак на всичко се обади и класната на Грег. Проблемът този път беше биологията. Как можеше така глупаво да се надява, че с ученолюбието си Кевин ще въздейства върху мързела на Грег. Само си докара още една грижа. Но не бе права. Кевин не ѝ създаваше главоболия, а и децата се разбираха много добре. Чудеше се какво би

мотивирало сина ѝ? Може би, ако му забрани да тренира футбол? Това обаче щеше да го разочарова.

— Въобще не разбирам целесъобразността на препоръката ви да се закрие офиса на изток от Лоуди. В района няма друг клон на „Крайбрежната банка“ и условията са благоприятни — резкият и отсичащ като метроном глас на Уотърс, прекъсна мислите ѝ. Въпросът не бе към нея, а към напълно объркания от яростната атака регионален директор Харисън Бауърс.

— Занемарен район — подсказа Рей и той се обърна към нея.

След кратка справка за промените в градския план и пътните комуникации, Бауърс незабавно отговори на вицепрезидента. Уотърс я погледна замислено и продължи. С напредване на дискусията, въпросите се увеличаваха и Бауърс започна все по-често да се обръща към нея за консултация. Тя му даваше точна информация и едва потискаше смеха си, удовлетворена от разиграващата се комедия. После се упрекна за мислите си. Трябваше да прости на Бауърс за забележката, отправена към нея, когато му я представиха като негов заместник-директор: „Госпожо Паскал, работата тук не е модно ревю!“ Но все още я болеше. Тя подръпна леко връзката на копринената си блуза, изпитвайки желание да я увие около врата му. Защо старанието ѝ да изглежда добре, трябваше да се възприема като...

Повторното избухване на Уотърс я извади от унеса.

— Предложението ви е безумно смело, господин Бауърс. Две банки с три блока всяка една? Като имаме предвид само поддръжката, без дублирането на персонала... — Бауърс се обърна отново към нея, но бе спрял от унищожителния жест на Уотърс. — Вижте, защо не престанете с тези глупости? Вие, госпожице... — запита той, посочвайки я с пръст.

— Паскал — отговори тя.

— Добре, госпожице Паскал, изглежда вие добре познавате фактите. Преместете стола си до масата и ни обяснете какво разумно намирате в подобни препоръки и как те ще повишат печалбата на „Крайбрежната банка“?

Рей преглътна, вцепенена от ужас. Винаги бе искала да докаже качествата си пред Бауърс, но никога не се бе стремяла да го изкара некомпетентен.

— С господин Бауърс обсъдихме проблема в определен аспект — излъга тя, надявайки се да поправи стореното. — Смятахме временно да не закриваме и двете бюра, тъй като приходът им е значителен и стабилен. Дължи се на големия брой постоянни клиенти, които не са готови за подобна промяна — тя изложи съображенията си и господин Уотърс очевидно остана удовлетворен. Той продължи да ѝ задава въпроси, на които Рей отговаряше внимателно, като посочваше за консултант или рецензент Бауърс, създавайки впечатление за екипност в работата им.

Заседанието бе прекъснато за обяд. Рей видя секретарката си, Кора Стийл, да преглежда някакви данни заедно със секретарката на Бауърс, Рут Кук.

— Как върви? — попита Кора, поглеждайки над роговите си очила.

— Изтощаващо — отговори Рей. — И май няма да стане по-леко.

— Скъпа — обади се Рут, — Харисън беше така притеснен. По-добре... О, мен ли търсите? Тъкмо дойдох за...

— Не, идвам при Рей — прекъсна я Харисън Бауърс. — Искате ли да се присъедините към нас за обяд? — предложи той на Рей.

— Благодаря за поканата, но не желая — отговори тя. Знаеше, че не е включена в официалната резервация, направена за големците от Лос Анджелис и не се обиди от отправената в последния момент покана. — Имам малко работа. Нося си сандвич.

— Добре — каза той неохотно. — Благодаря, Рей, задължен съм ти.

Рут бързо ѝ хвърли пронизващ жлъчен поглед.

— Старите ти трикове, а? Вече печелиш точки пред новия колега.

— Просто си върша работата.

— Обзалагам се, че не греша. Чудех се защо днес си облякла такава ярка блуза — подхвърли Рут и изхвърча от стаята.

— Много важно! Харесват ми ярките тонове — каза Рей и докосна тюркоазеносинята коприна. — Нейната рокля може да е черна, но е доста по-прелъстяваща, отколкото блузата ми.

— Именно и за това е предназначена — съгласи се Кора през смях. — Ето отчетите на различните клонове, които ми искаше.

Рей ги взе и се усмихна. Тя не обръщаше внимание на слуховете. За нея от значение беше само фактът, че реализацията на кредитната

програма беше нейно дело. А тя бе основен източник на приходи за банката. Тази програма бе превърнала Рей в неоценим помощник на Роскоу Коуен, бившият ѝ началник, който оглавявайки офиса, я назначи за негов асистент. Същата програма постави и Бауърс на директорския стол, мрачно си помисли тя. Навремето никому не би разрешила да разнася слухове, че използва външния си вид като средство за изграждане на кариерата си. Но днес дори и забележката за „модното ревю“ ѝ звучеше като музика в ушите, като балсам за нанесената от покойния ѝ съпруг рана. Още помнеше думите му: „Смяташ да облечеш този парцал? Защо не се опиташ да изглеждаш по-различно от развлечена домакиня?“ Господи, та тя се бе опитала. Но тогава Джоуи страдаше от колики, спонтанният ѝ аборт... А и всички излишни пари отиваха за скъпи дрехи на Том и членска такса в градския клуб, необходим му за „бизнес“ контакти.

Я се вземи в ръце! — каза си тя. — Стига съм упрекувала отдавна починали хора. Точно сега трябва да се концентрирам.

— Ще прегледам отчетите, Кора. Ще слизаш ли до бюфета?

Кора кимна с глава, но очевидно умът ѝ бе зает от други мисли:

— Не само, че измъкна премията от малките ѝ алчни ръчички, но привлече и погледа на новия шеф, когото е заплюла за себе си.

— О, Кора! — нетърпеливо възкликна Рей. — Да сме наясно — Бауърс ме интересува единствено като директор, не като мъж. Познанията ми върху всички графики и цифри, изпълващи бизнеса ни, привлякоха вниманието му. Рут да си взема шефа!

— Не се заричай, мила! Баракуда като Рути надушва добрата плячка. Този мъж е безценен. Млад, красив и ерген. А според Рут, произхожда и от стар, богат и благороден род. Ще го преследва със зъби и нокти. Но аз съм на твоя страна, Рей. Ти си от класата си. Знойната блондинка няма никакъв шанс, ако започнеш банална връзка с него. И с повече хитрост...

— Не ме вълнува, Кора — засмя се Рей. — Такова поведение не е в мой стил — и добави наум: „но не е нужно другите да знаят това“.

— Искам само да кажа „имаш ли нещо, покажи го!“ — заяви Кора, която очевидно не приемаше думите ѝ за искрени.

— Слушай, имам толкова работа да свърша. Ако слизаш в бюфета, би ли ми купила един сандвич? — усмихнато я помоли Рей.

— Както казва Рут: проблемът с жените началници е в това, че имаме малко влияние върху тях и ставаме догматични — Кора имитираше Рут със злонамерена точност. — Аз съм асистент-изпълнител и нямам намерение да се грижа за теб като...

— Шунка със сирене — избухна в смях Рей и се скри в офиса си.

— Ей — извика след нея Кора, — има съобщение на бюрото ти. Обади се Ник Макензи. Това случайно да не е известният състезател по голф?

— Същият. Той е баща на Кевин.

— Какво? И ти не си казала нито дума за това! — изненаданата Кора се появи на вратата. — Кога? Какво? Как?

— Ще ти разкажа по-късно, а сега трябва да прегледам отчетите. Само ми купи сандвич, за да издържа заседанието до края.

— Каж ми сега, моля те!

— Моля, госпожице асистент-изпълнител! Сандвич с доматиен сок, моля.

Ник бе казал, че ще звънне отново. Обади се в пет и половина, тъкмо когато тя се приготвяше да излезе от кабинета.

— Госпожа Паскал? — тя позна дрезгавия му напевен глас.

— Да, аз съм. Съжалявам, че не сте ме намерили, но...

— Зная. Били сте заета, а аз ви досаждам с обажданията си. Имате ли възможност да вечеряте с мен?

— Аз... — поколеба се. Избягваше лични ангажименти и срещи с мъже. През седмицата никога не излизаше вечер, освен по работа, защото помагаше на Джоуи за домашните му. Сега трябваше да се заеме и с Грег... — Съжалявам, но момчетата...

— Моля ви, трябва да разговарям с вас за Кевин.

— О-о, това е друго нещо. Тогава защо не дойдете у дома?

— Не, разговорът е личен, а вдругиден заминавам за Южна Каролина. Моля ви, много е важно.

— Добре, ще измисля нещо — беше усетила загрижеността му.

— Ще ви взема от офиса. Само кажете часа и мястото.

Рей погледна часовника си. Каза на Ник Макензи да дойде в пет и половина, но съвещанието изглежда щеше да продължи и след това. За да прецизира взимането на решение, Уотърс поиска да види и релефната карта, която тя бе направила, на триизмерен екран. Изпълнението беше доста скъпо и сега щеше да се разбере дали разходите по него са оправдани. Целият състав се запъти към нейния кабинет. Рей водеше групата от седем човека. Непосредствено след нея вървяха Бауърс и Уотърс. Макензи не разбра, че хората бяха с нея и се приближи.

— Готова ли сте да...

Тя се изчерви, извини се на останалите и го прекъсна:

— Господин Макензи, моля да ме извините за закъснението. Ще се забавя още малко. Ще ме изчакате ли? Мисля, че няма да отнеме много време — припряно каза тя.

Вицепрезидентът и Бауърс се оказаха страстни голф фенове и познаха шампиона. Господин Уотърс се спря веднага:

— Вие сте Ник Макензи, нали? — с уважение попита той.

— Същият — отговори Ник. — Но съм зает — имам ангажимент с тази дама — засмя се и подаде ръка. — А вие сте?

— Леон Уотърс, представител на „Корпорацията на Крайбрежните банки“. Това е Харисън Бауърс, регионален директор за Северна Каролина. Виждам, че познавате госпожа Паскал. Обещавам да не се бавим дълго.

Ник се запозна с участниците в заседанието и те влязоха в стаята на Рей. Той остана в компанията на Кора и ѝ даде автограф. В шест и десет от кабинета излязоха всички без Рей, Уотърс и Бауърс. Те се появиха в шест и петнадесет. Мъжете поговориха приятелски с Макензи, взеха си довиждане и си тръгнаха. Рей изненадано погледна Кора. Тя не помръдна.

— Все още си тук, Кора? Нали не чакаш мен?

— Чакам Франк — отговори момичето, имайки предвид приятеля си. — Колата ми е на сервиз и го чакам да мине след работа да ме вземе. Все пак не си загубих времето в компанията на този великолепен мъж — тя се усмихна дяволито на Ник.

— Благодаря — засмя се той. — Чувствата ни са взаимни.

— О, колко мило — изгука Кора. — Само като кажа на някои помощник-асистенти, че съм прекарала почти час в компанията на

самия Мистър Голф... — тя намигна на Рей. — А ти искаш ли да закарам колата ти до вас. По пътя ще взема и Джоуи?

— Наистина ли ще го направиш, Кора?

— Няма проблеми.

Рей бързо се обади на Грег и му заръча да се грижи за брат си. Обясни, че в хладилника има спагети и му напомни да си научи.

— Впечатлен съм — каза Макензи, когато влязоха в асансьора.

— Впечатлен? — тя го погледна изненадано.

— Много — кимна той. — Още от момента, когато две секретарки ме преведоха през рецепцията, за да ме качат при вас, но при вида на внушителната група, която ви следваше...

— О, глупости — каза Рей. — Присмивате ми се.

— Напълно сериозен съм. Те излязоха от асансьора и пресякоха фойето. Просто изброявам фактите. Трябва да призная, че съм и малко разочарован.

— Ами — погледна го косо. — Проблем са ви жените с кариера?

— Не, не. Но предпочитам да не сте толкова... независима и заета.

— Какво имате предвид? — Рей спря и го изчака да отвори вратата на колата.

Той сведе поглед към нея и тя се опита да прочете мислите в тъмните му очи. Какво отразяваха те — сериозност, раздразнение или банален флирт?

— Ще бъда по-ясен — намръщено каза той. — Имам предвид, че сте напълно независима. Постигнала сте успехи, авторитет и не се нуждаете от ничия помощ. А аз — добави Ник тихо — се надявах да имате нужда от такава.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато излизаха от гаража, Ник се ядосваше на себе си заради нетактичността, с която изплаши или обиди Рей. Не беше тронав в отношенията си с жените. След развода си изработи стил да поддържа кратки неангажиращи връзки с жени, ласкаещи самочувствието му на знаменитост. Но ако срещнеше жена, която да му хареса и чувствата да са им взаимни... Рей Паскал например му харесваше, но дали тя щеше да отговори с взаимност? Погледна към спътничката си. Тя седеше сковано, с неодобрителен вид и стиснати устни. Какво ѝ бе казал? „Надявах се да имаш нужда от помощ“. Думите отразиха мислите му буквално, но разбран погрешно, се наложи да добави: „защото синът ми живее при вас“. Докато шофираше сред нощния поток от коли, предложи:

— Искате ли да вечеряме заедно. Направих резервация в „Рондо“. Колегите от голф клуба го препоръчаха като приятно и спокойно място в делнични дни. Разположен е по средата на пътя между офиса ти в Сакраменто и Денсби.

— Чудесно — нямаше ентузиазъм в отговора ѝ. Очевидно бе не само обидена, но и изморена. Личеше по лицето ѝ. Въпреки това седеше с изправена глава, напрегната и настръхнала, готова за борба. Беше сигурен, че бдителността ѝ бе нещо повече от реакция на непохватните му думи. Какво ли, по дяволите, са обсъждали на тази високопоставена среща? А може би тя не умееше да се разтоварва от напрежението? За миг личният му проблем отстъпи място на загрижеността му за нея. Сигурно Рей бе твърде сериозна и никога не си позволява безпричинно да се отпусне и забавлява. Но по-добре да не се заблуждава. Жена като нея положително не страда от липса на мъжко ухажване. А можеше да има и някой мъж в живота ѝ. Нищо не знаеше за нея. Познаваше я само от два дни.

Ресторантът беше полупразен и тих. Докато сервитьорът приемаше поръчките им, Ник си мислеше как да започне разговора. Реши да бъде директен.

— Наистина съм разочарован от това, че сте толкова независима. Чувствам се виновен, че търся помощта ви за решаване на моя проблем, а същевременно нищо да не мога да направя за вас.

— Имате някакъв проблем?

— Кевин — кимна с глава Ник.

Тя остави чашата с виното, погледна го с изненада и тревога, протегна ръка през масата и докосна неговата.

— Господин Макензи, уверявам ви...

— Ник.

— Ник, уверявам те, че докато Кевин е при мен, аз се чувствам напълно отговорна за него — и това бе точно така. Тя наистина бе от хората, които решително се ангажират с всеки и с всичко. — Така че каквото и да е, ми го кажи. Кевин има вид на напълно здраво, нормално и щастливо момче.

— И наистина е такъв — въздъхна Ник. — Проблемът е мой и от дванадесет години не мога да го реша. Синът ми ме мрази — казваше истината, въпреки че дълбоко го заболя, докато я признаваше.

— Не говори така — тя изглеждаше шокирана.

— Да ме е споменавал някога, преди да се появя в болницата?

— Не, но... — тя бавно поклати глава и учудено го погледна.

— Сигурно си забелязала, че ме избягва, дори когато съм близо до него и почти не разговаря с мен.

— Добре... — тя прехапа долната си устна, като че ли не искаше да приеме изречената истина.

— Сама виждаш, нали? — той разтвори ръце отчаяно.

Двамата потънаха в мълчание, докато келнерът сервираше салатата.

— Не са ли твърде силни думите ти?

— Добре, да кажем, че едва ме търпи.

— Има ли... — тя се поправи: — Смята ли той, че има причина за това?

— Разводът — усмихна се Ник, оценявайки тактичността ѝ. — Беше само четиригодишен, но вероятно мисли, че съм го изоставил.

— А така ли е в действителност? — погледът ѝ бе обвиняващ.

— Не. Избягах от брака, а не от детето.

— Това не е ли едно и също?

— Не. Дядо ми казваше, че лошият брак е жива болест. Когато разбрах, че нещата в семейството ми няма да се оправят, напуснах — на времето той не бе успял да убеди жена си да прекъсне любовната си афера с лорд Фрейзър.

— Разбирам.

— Но не изоставих сина си — добави той, уязвен от откритото негодувание в погледа ѝ. — Бившата ми съпруга Ян беше, как да кажа, доста несговорчива. Опитваше се да държи сина ми колкото се може по-далеч от мен. Не толкова от загриженост за детето, колкото за отмъщение. Разводът ни не беше... кротък.

— А ожесточена битка?

— Много — ожесточение, което бе продължило и след брака ѝ с Фрейзър. Ожесточение, което тя прехвърли върху Кевин. Отровните стрели, пуснати от нея в душата на момчето, бяха по-страшни, отколкото бащиното отсъствие в ежедневието му.

— Все пак, в качеството си на баща, имаш право да прекарваш определено време със сина си — Рей отпи глътка вино.

— Разбира се — летните месеци и някои от ваканциите. Но именно в това е проблемът. Или поне беше. Най-тежките ми турнири са тогава и главно в САЩ. Затова Кевин прекарваше ваканциите си с родителите ми в кравефермата им в Шотландия.

— Разбирам, но сега е вече голям и може да те придружава.

— Мисля, че Кевин или мрази голфа, или мен, а обича фермата и животните. Помага на местния ветеринар и на дядо си. На времето баща ми очакваше аз да съм като него.

— Разбирам, че не ти е било по вкуса.

— Да кажем, че предпочиташ голфа — засмя се тъжно Ник и се облегна назад, докато келнерът вдигне недокоснатата му салата.

Мислите му го върнаха назад в детството, когато доеше кравите, събираше сено и се караше с баща си. Опита се да не създаде подобни отношения с Кевин, но изглежда бе стигнал твърде далеч. Ако бе заставил момчето да го придружава на турнирите, дали то щеше да заобича, или поне да оцени голфа? Но имаше ли право да лиши баща си от любимия му внук? Внук, който толкова много приличаше на дядо си?

— Странно — каза тя.

— Какво е странното?

— Как човек, отраснал във ферма, се превръща в майстор по голф?

— Нищо странно. Голфът е създаден в Шотландия — засмя се Ник.

— Така ли? Не знаех — изненадата ѝ бе очевидна.

— Фермата ни е близо до игрището „Свети Ендрю“. Дядо ми беше страстен почитател на голфа и от петгодишна възраст го придружавах. Разбира се, беше планирано да стана фермер, но се случи да ме приемат в отбора по голф на селскостопанския колеж. Но още през първата година Джон Спенгълър ме откри и така напуснах колежа и фермата.

— Кой е Джон Спенгълър?

— За съжаление е вече покойник. Създаде компанията „Спортно оборудване — Спенгълър“ със седалище в Лондон. В началото ме спонсорира и днес покрай другите неща, компанията му произвежда стоки с моето име. Свързването ми с него се оказа успешно, за разлика от това с дъщеря му — въздъхна той.

— Имаш предвид жена си?

Той кимна. Тя замълча, отчупи парче франзела и го намаза с масло. После вдигна очи към него и каза:

— Помолихте ме за помощ, господин Мак... Ник. Но не зная с какво мога да съм полезна.

— Не разбираш ли каква възможност ми се предоставя сега, когато синът ми е в САЩ за цяла една година? Не в Англия при майка си, нито във фермата, а тук, където съм аз и мога да го виждам. Освен това живее при вдовица с двамата ѝ сина, а тя може да има нужда от всякаква помощ — като поправка на водопроводната инсталация, косене на ливадата... — спря за момент и продължи усмихнат: — Да участвам в игрите на децата, да ги водя в „Макдоналдс“, да тренираме голф или каквото и да е. Нещо като баща по съвместителство, разбираш ли? — каза той, чудейки се дали се срещат все още подобни мъже.

— Внимавай! — засмя се тя тихо. — Ще направя списък — изпусна счупената пръскачка...

— Ще направя всичко! Само ми позволи да стана част от твоето семейство.

— Мисля, че сделката е добра — тя забеляза въодушевлението и вълнението му. — А сега нека да поговорим сериозно. Как това ще помогне на отношенията ви с Кевин?

— Дава ми шанс и извинение да бъда близо до него. Може би всичко, от което се нуждаем, е да бъдем заедно за известно време. Обикновено с повечето момчета се разбирам добре.

— Убедена съм в това — Рей си спомни рождения ден на Джоуи и се усмихна окуражаващо. — Добре, да опитаме. Колко често смяташ да идваш в Денсби?

— Преместих се тук. Намерих къща в квартал „Дел Рио“.

— Ами! — Рей беше изненадана. Заселването в този нов и изискан клуб-квартал не беше леснопостижимо. Но тя предполагаше, че като известен шампион по голф Ник е използвал връзки.

— Ще тренирам тук, игрищата са чудесни. Ще запиша и момчетата в курсовете по плуване, тенис или в каквото поискат.

— Изглежда аз печеля повече от тази сделка.

— Не разбираш колко важно е всичко това за мен. Когато те видях тази вечер, се почувствах виновен, че ти натрапвам проблемите си. Изглеждаше толкова уморена.

— Наистина бях уморена — призна си тя. — През целия ден бях с главоболие. Но не се чувствай виновен. Вече съм по-добре. Не зная това на какво се дължи — на вкусната вечеря, която не съм сготвила аз, на виното ли или просто на факта, че слушам друг да говори за проблемите си. Благодаря ти.

— Сигурно отговорностите ти са многобройни — в гласа му имаше симпатия и загриженост. — Дори само работата ти в банката...

— Банката ли? — искаше ѝ се да се изсмее. Банката беше направо летен бриз в сравнение с бурното израстване на момчетата. Мислите ѝ бяха вечно изпълнени с проблеми, особено около Грег. Дали изобщо ще го приемат в колеж? — Започна се сливането на отделни клонове и напрежението е по-голямо, но сделката не е трудна — тя сви рамене.

— Добре тогава, надявам се, че разполагаш с достатъчно развалени кранове и пръскачки за поправка — засмя се той. — И може би е по-добре, че имаш две непокорни същества, които се нуждаят от твърда мъжка ръка, отколкото уравновесени и добре възпитани момчета, на които да досаждам.

— Е, не съм убедена в това — засмя се тя. — Как си с биологията?

— Хм, зависи... — но рязко прекъсна шегата. Не биваше да флиртува с Рей. Не беше в неин стил. Усмихна ѝ се и продължи: — Но Кевин е много добър. Баща ми казва, че дори помага на ветеринарния лекар при операции и израждане на кравите.

— Нали не изтъкваш колко разумен е Кевин? Обясних ти, че именно заради това го взех. Но ти ми заяви, че масло с вода не се смесват и беше прав.

— Синът ти не си ли учи уроците? — засмя се Ник.

— Ако зависеше от него, Грег не би отворил учебниците си. Тази сутрин класната му ми се обади, че успехът му по биология е лош. Утре ще ме извика за друг предмет — намръщи се тя. — Притесняващо е. Всеки път ми се иска да докажа, че не съм лоша майка, като покажа пълния с петици и шестици бележник на Джоуи. Грешката не е моя — но млъкна, като видя, че Ник се залива от смях. Осъзна колко абсурдно звучат думите ѝ и тя избухна в смях. — Все пак не е много смешно — добави тя, хълцайки.

— Зная — той се пресегна и хвана ръката ѝ. — Но вината наистина не е в теб. Изглежда си доста взискателна към себе си и Грег. Може да е малко ленив, но общо взето е добро момче.

— О, да, така е — съгласи се тя. — Нямам други проблеми с него. Ако можеше да отделя за учене поне половината от времето, което отделя за футбола. Треньорът му твърди, че е най-добрият защитник, който е имал. Но ако така върви в училище, ще се замисля дали да му разрешавам да тренира.

— Не бива да го правиш — възрази сериозно Ник. — Той има нужда от физическото натоварване и от дисциплината, която спортът ще култивира у него. Нещо повече — има нужда да бъде добър някъде, да се изявява.

— Прав си, но трябва да го стресна малко, за да отвори учебниците. Не е глупав. Ако видиш есето му по история. Написа го само за един следобед. Същата сутрин имаше час при зъболекаря и ме помоли следобед да отиде в библиотеката на университета. Есето му трябваше за другия ден. Вечерта го напечатах. Наистина беше написано чудесно — при спомена за това, настроението ѝ се повиши. — Имаше и библиографска справка, от която беше извадил цитати. Да

се прочете всичко това, да се осмисли и поднесе под формата на есе...
— тя млъкна и го погледна притеснено. — Изглежда започнах да се хваля?

— Няма нищо лошо в това. Тъкмо ми подсказваш една идея.

— Ами?!

— Опитвала ли си да вербуваш за съдействие Кевин?

— Имаш предвид, да се занимава с Грег? Мислила съм върху такава възможност, но не съм опитвала.

— Обратното. Да предложиш Грег да му помогне в нещо.

— В какво например?

— Току-що ми каза, че Грег е чудесен писател.

— Да не мислиш, че Кевин не е?

— Както казваше дядо ми: „Мъдрецът понякога трябва да се прави на глупак“ — каза Ник и ѝ намигна.

— Изглежда дядо ти е знаел доста поговорки.

— Да, и постигаше целта си така, както улучваше в голфа.

— Той също ли беше специалист по този спорт?

— Кой мислиш, че ме е научил? Да се върнем към Кевин — Ник ѝ обясни, че момчетата в тази възраст негодуват, ако ги заставят да търсят помощ. Но когато някой от връстниците им ги помоли за такава, в замяна на подобна услуга, го приемат за нормално.

— Искаш да кажеш, че ще помолиш Кевин за това?

— Не аз, а ти ще го помолиш. За двете седмици съжителство си изградила по-добри отношения с него, отколкото аз през целия му живот досега — тъжно призна Ник.

— Но ние ще променим това — убедено заяви Рей. В този момент тя се закле да му помогне.

По пътя за дома Рей мислеше, че това беше най-странната вечер, прекарана в мъжка компания. През цялото време бяха говорили само за момчетата и общите им проблеми. Просто споделяха — без упреци, без съвети. За първи път се почувства спокойна и разведена. Когато влязоха в слабо осветеното антре, тя се обърна и му благодари за приятната вечер. Къщата бе тъмна и тиха. Не бе усетила кога е станало толкова късно. Странно, но в гърдите ѝ се породило недоволство, че той трябва да си тръгва.

— Желаш ли чаша вино за лека нощ? Или кафе с коняк?

— Благодаря. Имала си тежък следобед. От думите ти разбрах, че и утре няма да ти е лесно. И мен ме чакат задачи — каза той, но не помръдна. Стоеше, втренчил в нея напрегнато търсец поглед.

— Прав си — съгласи се тя, изпитвайки известно неудобство. — Имаш състезание, нали? Желая ти късмет!

— Късметът ме споходи тази вечер. Нямах представа колко много означава за мен сделката ни. Трябва да я подпечатим — хвана я за ръката, притегли я към себе си и докосна устните ѝ с кратка, лека, но гореща и разтърсваща целувка. Целувка, пораждаща желание да обвие ръце около него и да склони глава на рамото му. — Благодаря ти, Рей Паскал. Ще ти се обадя. Лека нощ! — Ник прокара пръст по бузата ѝ, после се обърна и си тръгна.

ПЕТА ГЛАВА

Рей се запъти към стаята си. Чувстваше тялото си леко, а главата си — малко празна. Може би беше от виното. Но от него обикновено ѝ се доспиваше, а сега беше тонизирана и с приповдигнат дух. Не е от виното, помисли си нервно тя, а от обхваналата ме еуфория.

Нямаше много опит, но наистина вечерта беше необикновена. Ник Макензи не приличаше на останалите мъже, които я ухажваха, търсейки удоволствие и собствена изгода. Репликата му на паркинга, че се е надявал тя да има нужда от помощ, я накара да очаква опит за пореден флирт, но после разбра, че това не бе така. Той нямаше предвид лични отношения. Единственото, което Ник Макензи искаше, бе да сподели грижите си за неща, които и за нея имаха стойност — децата и семейството. Той се стремеше към създаване на по-близки отношения с Кевин и му мислеше най-доброто. Рей не се усъмни в искреността на отчаяните му думи, че синът му го мрази. Отдавна бе доловила сдържаността в отношенията им. Но също така бе забелязала и щастливата изненада в очите на детето, когато видя баща си в болницата. Ник пък изостави турнира веднага, щом разбра, че синът му има нужда от него. После търси посред нощ кучето, за което Кевин се тревожеше, а сега се премества в Денсби, за да е по-близо до Кевин. Без съмнение в отношенията им прозираше известно напрежение, но имаше и обич. Рей щеше да направи всичко възможно, за да сближи бащата и сина, да ги направи приятели.

Самата тя едва намекна за личния си проблем около децата, но дори само от споделянето ѝ олекна. Ако има до себе си човек, който се интересува от проблемите ѝ, окуражава я и предлага решение... няма да се чувства толкова самотна...

Съблече се, автоматично прибра дрехите си в гардероба и си легна. Мислите ѝ я отнесоха далеч от грижите, към приятния дъх на вино, смесен с аромата на мъжки одеколон. Отново изживя опиянението от лекия допир на устните му, от непознатото усещане на

задоволство и очакване да се случи нещо хубаво. Не се бе чувствала така от много години. Откакто...

Бързо седна в леглото, разтърсена от спомена. Откакто срещна за първи път Том. Поласкана от факта, че такъв красив и известен студент от горните курсове на факултета по право я покани на среща, тя направо бе полудяла. Още помнеше дивото чувство на радостно очакване. Еуфорията ѝ продължи точно три години, последвана от три кошмарни години, през които се опита да спаси мечтата си за семейство.

Тя отново легна, спомняйки си какво бе казал Ник за собствения му брак — нещо като нелечима болест. Но той не бе избягал пръв. Дали не е изоставил след себе си обърквана и нещастна жена, каквато бе Рей на времето? Дали след развода си е забогатял и се е прочул? Разглезен ли е от вниманието и чара на жените, както Том? Опита се да не мисли за нещо, което не е нейна работа. Единствената ѝ грижа трябваше да е Кевин. Очевидно Ник се интересува само от него и се надяваше с нейна помощ да коригира отношенията със сина си.

Ник сигурно бе обект на ухажване от страна на много жени, но тя не желаше да бъде една от тях. Цели девет години се бори, за да изгради живота си около децата и кариерата си, затова нямаше намерение да се забърква в подобна история. А и връзка с мъж като Ник Макензи бе доста опасно нещо. Знаеше го от личен опит. Позната ѝ бе и болката, и раните, които такъв тип мъже могат да нанесат. Тя зарови глава във възглавницата и се опита да заспи.

На следващата вечер, докато Грег бе на тренировка, Рей успя да разговаря с Кевин насаме. Той с удоволствие ѝ помогна да извадят дрехите от сушилнята. Като му подхвърли идеята за взаимопомощ между двамата с Грег, Кевин се усмихна леко кисело.

— Грег няма да се хване. Той знае, че по литература имам шест.

— А ти, Кевин, как може да си така перфектен във всичко?

— Не е вярно. Срещам трудности с алгебрата — въздъхна той.

— Ох — гласът ѝ прозвуча несигурно. — За съжаление алгебрата не му е по вкуса. Бележките му са ту нагоре, ту надолу. Този месец има шестица, а следващия тройка — и докато подреждаше чорапите, се сети, че всъщност Грег е така по всички предмети.

Зависеше дали е отварял учебниците. Ако бъде принуден да го прави...

— Кевин, ще приемеш ли една сделка — услуга за услуга?

— Какво? — момчето я погледна озадачено.

— Ти ще му помогнеш по биология, а той — по алгебра. Става ли?

— Добре — неуверено сви рамене Кевин, — но Грег не е много по-добър от мен по алгебра.

— Зная, но няма да си признае, ако ти го помолиш за помощ. Моля те, Кевин, трябва да го накараме да учи.

— Добре, ще опитам. Сигурен съм, че ще му бъда полезен по биология. В лабораторията работим по двойки. Ще помоля господин Морис да ме постави с Грег.

— Да ти призная, Кевин — и усмихната му подаде куп фланелки, — щастлива съм, че живееш с нас.

— И аз — свенливо отвърна той. — Това за стаята на Джоуи ли е?

— Да, но не ги слагай на леглото, а в гардероба, моля те.

След две вечери тя не повярва на ушите си, като чу момчетата да спорят върху някакво уравнение и как Грег с ясен глас обясняваше начина за решаването. След седмица се обади и учителят по биология да каже, че Грег е оправил успеха си. Как ѝ се искаше да прегърне Кевин. Веднага се обади на майка си в Орегон, за да ѝ каже, че най-хубавото нещо, което някога е правила, е да вземе Кевин при себе си. Но нищо не спомена за баща му. Даже пред себе си не искаше да признае, че с нетърпение очакваше обаждането му.

Ник Макензи се завърна от Южна Каролина и тя почти затаи дъх, когато чу мелодичния му глас в телефонната слушалка.

— Радвам се, че те хващам, преди да си си тръгнала от офиса. Искаш ли да ми гостувате с момчетата за вечеря?

— Господи! — възкликна тя и погледна към наблюдателната Кора, която бе познала гласа му ѝ бе подметнала, че Рей не си е губила времето.

— Достави ми тази радост. Искам да разгледате жилището ми.

— Днес е възможно — тя прехвърли наум ангажиментите на децата. — Но ще дойдем след тренировката по футбол на Джоуи. Има ли някакви специални изисквания към облеклото?

— Само да не са по шорти и кецове.

— Къде ще се срещнем?

— Ще те взема малко преди шест, става ли?

— Чудесно! — тя затвори телефона, без да се обръща към Кора. Но не беше толкова лесно да избегне въпросите ѝ.

— Поредната среща с красивия Мистър Голф, а?

— Не е среща. Заради момчетата е. Иска да видят жилището му.

— Жилището? — ококори се Кора. — За какво става дума? За постоянно местожителство или за започващ роман?

— Не виждам нищо постоянно и още по-малко романтично. Той просто иска да е близо до сина си, докато момчето е при мен.

— Кажи ми защо не се обажда тогава направо на сина си? И него ли взе отгук преди няколко дни, когато го видях за първи път?

— Ще замълчиш ли? — Рей грабна чантата си и се запъти към вратата. — Отивам да взема Джоуи. Би ли разтребила тук?

— Разбира се — изкикоти се Кора. — Щастлива съм, че най-после те виждам да отиваш на истинска среща.

— Вече ти казах, че не е среща, а само... Няма значение — въздъхна Рей и погледна към усмихнатата си секретарка.

— Мястото е съвършено — изкоментира Ник, когато зад гърба им се затвориха металните врати и колата зави по алеите на клуба „Дел Рио“. — Освен игрище по голф има и тенис кортове, плувен басейн с олимпийски размери, скуош и фитнес салони.

— А баскетболно игрище? — Грег жадно гледаше през прозореца.

— Не зная, но ще проверя — Ник паркира колата и ги поведе към ресторанта. Трапезарията бе просторна, уютна, с огромни прозорци и с изглед към обширна осветена тераса, където няколко двойки танцуваха, незабелязващи настъпващата нощ.

— Можем ли да вечеряме на терасата? — попита Джоуи. Гласчето му отекна сред тихото тракане на порцелан и сребро, развеселявайки посетителите.

— Не — прошепна Рей. — Мога да съм калифорнийски абориген, но зная кога не се вечеря на открито.

След като Рей убеди Джоуи, че тук няма хамбургери, направиха поръчката и Ник сподели:

— След вечеря ще ви заведа да видите жилището ми.

— Жилището ти? — изненада се Кевин. Освен нарежданията, които даде на келнера, това бяха първите му думи от момента, в който Ник ги качи в колата. Рей си спомни за въпроса на Кора, защо не се е обадил на сина си.

— Купих си къща тук. Има страхотно игрище за голф и между състезанията ще си идвам — отговори Ник. — А за вас съм взел пропуски да ползвате всички съоръжения и игрища в клуба.

— А-ха — тихо каза Кевин.

— Чудесно! — възкликна Грег и попита: — Играеш ли тенис, Ник?

— Не много добре, но няма да допусна да ме победиш. Какво ще кажете за няколко урока по голф?

— Наистина ли? Ще ни тренираш? — лицето на Грег грейна.

— Може ли и аз? — попита Джоуи.

— Разбира се — каза Ник. — На твоята възраст започнах да играя.

Докато вечеряха, синовете й отрупаха Ник с въпроси за голфа и спортната база, предлагана от клуба. Макензи отговаряше с охота, без да покаже, че забелязва липсата на ентузиазъм у Кевин.

След вечеря тръгнаха към жилището му. Високи дъбови дървета ограждаха посипаните с чакъл алеи, водещи към жилищната част на клуба. Тя бе изградена от малки хотелчета и къщи, построени покрай сочната трева на игрището. Ник ги заведе до една двуетажна къща и ги покани да влязат. На първия етаж бяха разположени кухня, тоалетна, просторен хол и трапезария.

— Чудесно е — възкликна Рей, възхитена от голямата каменна камина и стилните мебели в бежово-кафяв цвят, хармонизиращи чудесно на обстановката. Учуди се кога е успял да се обзаведе.

— Модел е. Платих и го доставиха — каза той, прочел мислите й.

— Да... — Рей си отбеляза наум, че е хубаво човек да може да си го позволи. Колко лесно е взимането на решения тогава.

— Мамо — извика Грег, — виж и в спалнята има камина.

— Мамо, нали с изискано? — Джоуи й махна от площадката балкон на втория етаж, откъдето се виждаше целия хол.

— Да, но не се навеждай над перилата — предупреди го тя и се обърна към Ник: — Съжалявам, но децата се прехласнаха.

— Остави ги и да се качим горе. Искам да ти покажа всичко, преди да се нанесе и да създам безпорядък.

С красиво обзаведените си три спални и две бани къщата не приличаше на ергенска квартира, а на чудесен семеен дом. Рей си даде сметка за нервите и средствата, които Ник бе вложил. Натъжи се, че единствено Кевин остана напълно равнодушен към резултата. Като си тръгнаха, Джоуи попита:

— Кога ще вземем Ръсти?

— Кой Ръсти? — попита Макензи.

— Така нарекохме кучето. Кевин каза, че е добре. Вижда го всеки ден на работата. Дори и мен заведе веднъж, но Ръсти не ме познава, както него. Ще го вземем вкъщи и ще ме опознае.

— По-добре да попитаме специалиста — Ник се обърна към сина си. — Какво ще кажеш, Кевин?

— Много е добре. Даже леко подскача. Разходих го един-два пъти из университета — бързо отговори момчето и се изчерви.

— Виждате ли, значи можем да го вземем — настоя Джоуи.

— Ами-и... — Ник погледна Рей. В блесналите ѝ от гняв очи прочете обвинение, че ѝ причинява подобни грижи. Той се усмихна и добави: — Разбира се ще го взема, имам достатъчно стаи.

— Не при теб, а у дома! Нали, Грег? Нали така, мамо?

— Прав е Джоуи, мамо. Разчитаме на думата ти — добави Грег.

— Татко често отсъства, а Ръсти все още се нуждае от много грижи — Кевин я погледна умолително. — Обещавам, няма да му разреша да прави пакости.

Рей бе малко огорчена от заговорническия начин, по който бяха планирали съдбата на кучето, но се съгласи с усмивка, защото не желаше да бъде потопена в молби и увещания. Що за майка щеше да е, ако откаже на децата си да вземат куче.

От следващия ден Ръсти стана член на семейство Паскал. Наблюдавайки как Кевин се грижи за възстановяващото се животинче. Рей откри, че момчето наистина притежава дарбата на ветеринарен

лекар. Като се радваше на безкрайни грижи, Ръсти растеше бързо. Когато оздравя, бе станал всеобщ любимец.

Семейство Паскал се увеличи и с още един член — Ник. При всяко връщане в града идваше на гости. Децата го посрещаха с радост. Учеше Джоуи на голф, ходеше с Грег на тренировки, споделяше проблемите им. Децата с охота му помагаша в мъжката работа около къщата. Може би това се дължеше на уменията му да контактува с тях. С търпение и твърдост ги учеше как да поправят и пазят вещите си. С шегички и закачки успя да ги накара да свършат даже неща, за които Рей не ги бе молила.

Само Кевин се държеше сдържано. Тя се учудваше, че момчето се привързва толкова бързо към семейството ѝ, а в присъствието на баща си се затваряше в себе си. Забеляза, че и Ник избягва да му прави забележки, както на синовете ѝ: „По дяволите, Грег, защо колата на майка ти е в този вид? Взимай веднага прахосмукачката, Джоуи!“ С изненада установи, че отсъствието му я гнети и постоянно се ослушва за сигнала му или за топлия поздрав: „Какво става?“

Беше октомврийски съботен следобед. Кевин и Грег отидоха на мач извън града, а Джоуи — на нощен поход от скаутския клуб. Рей събираше падналите пред къщата листа. Компания ѝ правеше само Ръсти. Харесваше ѝ милувката на слънчевите лъчи през циганското лято и мириса на влажната есенна земя, напомнящ за приближаващата зима. Беше заета, но чу колата на Ник. Когато се изправи, го видя да се приближава.

— Какво става? — Ник спря да погали весело скачащия Ръсти.
— Защо вършиш това сама? Къде са момчетата?

— Мислех, че си във Флорида.

— Върнах се тази сутрин и те заварвам сама.

— Не е лошо. Толкова рядко се случва, че съм направо доволна
— и му обясни къде са децата.

— Сега съм тук и ще те отменя — Ник се протегна да вземе греблото, но тя не му го даде.

— Не позволявам. Ако искаш да помагаш, вземи друго гребло от гаража. Събирането на есенни листа ми е хоби — изчака го да се върне и го попита дали е победил.

— Да, но няма да бърборя. Не желая да нарушавам уединението ти.

— Моля? Не ставай смешен. Честно казано, ми харесва да събирам листа в нечия компания — Рей замечтано си спомни как баща ѝ разрешаваше да скача по купчините.

— Съпругът ти ли? — бързо я погледна той.

— Том?! Нямахте земна сила, която да го накара да хване гребло — видя изцапаните му крачоли и виновно добави: — или да зарови крака в листата и да измърси бутиковия си панталон, като теб.

— Пък аз си мислех... Всъщност, вие не живеете ли с него тук?

— Не. С Том бяхме женени шест години и той все още правеше кариера. Не можехме да си позволим толкова голяма къща. Това е домът на родителите ми. Тук отраснах и тук се върнах, когато не успях да се справя сама — засрамено си спомни семейния си провал и допуснатите грешки след смъртта на Том.

— Не е лесно — успокой я Ник. — Сама с две деца...

Увлечена в работа, тя му разказа как се бе върнала в университета, за да довърши следването, докато майка ѝ се грижеше за децата, за първата си работа като банков касиер, за нелепите препятствия, които трябваше да преодолява, правейки кариера в област, доминирана главно от мъжкия пол.

— Свалям ти шапка — поклати глава Ник. — Аз не мога да се оправя дори със собствената си чекова книжка.

Рей сподели за понесения преди три години удар от смъртта на баща си и за омъжилата се преди година майка.

— И сега разчиташ само на себе си — замислено каза той. — Мисля, че се справяш превъзходно. Занимаваш се с домакинството, грижиш се за две прекрасни момчета — сега са три — упражняваш доста респектираща професия и на всичко отгоре намиращ сили да изглеждаш като „Мис Америка“. Как постигаш всичко това?

— Умееш да правиш страхотни комплименти — усмихна си тя и добави наум: „Пропусна гимнастиката, посещенията в козметичен салон, решителността да изглеждам очарователна като жените, след които Том се заглеждаше на времето“. — По този случай, както и за положения труд, ще ти приготвя специална вечеря.

— Не съм съгласен. Ще вечеряме навън, затова обувай балните обувки и след час да си готова. Ще се върна да те взема.

Докато се къпеше, Рей мислеше, че не е чудно защо децата ѝ толкова много харесват Ник. Той умееше да създава настроение у

хората и беше толкова приятно човек да го усеща до себе си.

Отидоха в нощния клуб „Капри“, разположен на реката, известен с вкусната си кухня и подобрени вина. Тя отново се почувства спокойна и щастлива. Ник ѝ разказваше за родната Шотландия, където слънцето изгаря земята през лятото, а зимата я потапя в дъждове; за живота във фермата; за конфликта с упорития си баща, който го бе карал, вместо да играе голф, да върши тежък физически труд — да пасе крави, да тори и дои. Призна, че дължи прословутия си удар на дългогодишната работа с коса, което бе укрепило ръцете му. Описа и днешната ферма — модерен обор, автоматични доилни машини и много работници. Единствено пропусна да каже, че това се дължи на приходите му от голфа.

Оркестърът засвири приятна музика и те се понесоха във вихъра на танца. Рей отдавна не бе танцувала. Мислеше, че е забравила, но бързо влезе в такт и грациозно следваше Ник.

— Не знаех, че си и професионална танцьорка — подразни я той.

— Само едно не съм ти казала, че майка ми е ирландка и обича да танцува толкова, колкото баща ми обичаше да работи.

Тръгнаха си. В гърдите ѝ се надигна недоволство от предстоящата раздяла, но този път той прие поканата за чаша коняк. Влязоха в къщата. Ник свали сакото и разхлаби вратовръзката си. Тя се събу, подгъна крака на канапето и отпи глътка коняк.

— Никога не съм го опитвала — каза Рей, бърчейки замислено нос над чашата и се чудеше дали ѝ харесва.

— Има доста неща, които никога не си правила. — Ник опъна крака напред. — Приличаш на едно от малките човечета — Малчовци, за които разказваше майка ми.

— И какви са те?

— Работливци — работа, работа и само работа.

— Доста глупаво ми звучи.

— Не си права. С радост вършат работата си и се веселят. Имат магическа сила. Доволни ли са от някой, го награждават богато.

— Наистина ли майка ти е разказвала това? — засмя се Рей.

— Непрекъснато ми го повтаряше и аз много се стараех да ги зарадвам — той остави чашата си на масата и се приближи към нея. — Доволна ли си от мен, Малечке? Забавлява ли се добре?

— Да помисля: любимият ми сезон, любимото ми хоби, прекрасна вечеря и танци... Мисля, че съм доволна.

— И аз също — той взе чашата от ръцете ѝ и я остави на масата, после се наведе и устните му нежно докоснаха нейните. Леката целувка магнетично проникна дълбоко в душата ѝ и я изпълни с приятната омая на желанието. Неволно тя протегна ръце и го прегърна. От гърдите на Ник се изтръгна въздишка на удоволствие и той жадно впи устни в нейните. Рей загуби представа за време и пространство. Пламналата страст, потискана от години, избухна под напора на чувствата и тя се отдаде на порива на сърцето си. Пръстите ѝ нежно галеха шията, докосваха устните и брадичката му. Погълната от ласките и завладяна от чисто еротичното си желание, тя не разбра, кое отключи чувствата ѝ. Може би тръпката, разтърсила я като електрически ток от допира на плъзналите се под корсета на дълбоко деколтираната ѝ рокля пръсти на Ник и обхванали нежно зърната на гърдите ѝ. Изведнъж тя рязко се отдръпна и седна. Беше изплашена от собственото си безумие и сляпо желание, предизвикало мъжа в Макензи.

— Не мога... да се обвързвам... Не бива да продължавам...

— Съжалявам, Рей, но си толкова привлекателна жена, че отидох твърде далеч.

— Заради децата... — тя прехапа устни, опитвайки да овладее емоциите си. Знаеше, че не той, а тя отиде твърде далеч и му бе благодарна, че той пое вината за случилото се.

— Сигурно си права — Ник я погали по косата. — Разбирам те. Не искам да загубя благоволенieto ти и си тръгвам веднага — каза и я погледна. — Благодаря ти за прекрасната вечер, моя Малечке.

Тя се усмихна мълчаливо. Миг по-късно вратата хлопна.

ШЕСТА ГЛАВА

В понеделник сутрин на път към офиса Рей се чудеше как е могла да смята присъствието на Ник Макензи за приятно? По-скоро бе опасно. Цели девет години успя да избегне всякаква любовна връзка, но изведнъж се появи Ник и щом той разтвори обятия, тя се хвърли в тях като зажадняла за любов вдовица, търсеца сексуално удовлетворение. Цялата пламна, при спомена за изписаното на лицето му разочарование и изненада. Първо го подведе, губейки контрол над чувствата си, а после рязко се преобрази в досадно морална стара мома. Но трябваше да признае, че той се държа като джентълмен. Владееше се много по-добре от нея. Как ли щеше да приключи всичко, ако беше по-настоятелен и тя, следвайки съкровеното си желание, бе откликнала? Може би с разочарование? Още помнеше отговора на Том на въпроса ѝ за поредната му изневяра: „Сигурно мислиш, че искам да се прибирам при фригидната си жена, защото ми харесва да се любя с дърво?“ Но дори и да забрави лошите спомени, не би могла да започне така лесно и безотговорно интимна връзка. Казала бе истината на Макензи — в къщата ѝ нямаше свободна стая за друг мъж. От сега нататък ще го държи на дистанция.

Защо му позволи да влезе в живота ѝ? Но той го направи съвсем открито и с основателна причина. В началото изглеждаше, че всичко е напразно, но постепенно отношенията между баща и син станаха по-сърдечни. Причина за промяната бе Ръсти. Един ден кучето се задави и започна да се задушавя. Ник пръв изтича до него, но викът на Кевин го спря и той остави животното на сина си. Момчето сръчно извади от гърлото му една пилешка кост. Ник го похвали и подхвърли, че ако не е бил Кевин е можело да се случи и най-лошото. По-късно Рей го поздрави за проявената мъдрост да остави Кевин сам да се справи с положението. Припомни му поговорката на дядо му за мъдреца, който се правил на глупак. Ник се изчерви и това много я изненада.

— Удовлетворена съм, че на Кевин му стана приятно от думите ти — спомни си тя последвалия разговор.

— Така ли? Той наистина се справи много сръчно — каза Ник.

— Да, но не е идеален, нали? — тя го погледна закачливо. —
Още по-малко е крехък.

— Какво искаш да кажеш? — попита я Ник.

— Мисля, че не бива да се страхуваш да му се скараш, както на Грег, когато напусна голф клуба, а навън валеше.

— По-скоро се страхувам да не изградя отношения, каквито имах с баща ми. Непрекъснато се карахме.

— И отстъпваш с профилактична цел?

— Мисля, че да.

— О, Ник, дръж се с Кевин естествено, както се държиш с моите синове. Няма да му навредиш и ще те чувства по-близък.

Ник изпълни съвета ѝ и резултатите не закъсняха. Стана за Кевин така необходим, както за синовете ѝ и самата нея. Явно притежаваше дарба за това. Нещо повече — беше с богата душевност и чувство на отговорност. Харесваше ѝ, че именно тези качества децата ѝ неусетно попиваха при контакта си с него. Чувстваше се благодарна за влиянието, което приятелството му оказваше върху тях. Тя нямаше да си позволи да наруши тези отношения. Определено нейната част от сделката бе по-изгодната.

Унесена в мисли, тя не усети кога пристигна пред офиса си. Спря колата и слезе.

— Добро утро — поздрави я весело Кора. — Как прекара уикенда?

— Чудесно. Обичам този сезон на годината. А ти?

— Горещо-долу. Срећна ли се с Мистър Голф?

— Бедата на секретарките, пардон, на помощник-асистентите с жени-началници е, че смятат пъхането на носа в личния живот на шефовете им изключително за тяхно право. Ако бях мъж... — на устните ѝ играеше подигравателна усмивка.

— Обиждай, обиждай! — засмя се Кора. — Просто те попитах, дали си видяла определен човек. И като говорим за пъхане на носа... Само да бе чула на какво мъчение подложи баракудата хубавия си шеф, който внезапно прояви интерес към работата ти.

— Ами?! — възкликна Рей без никакъв интерес, влизайки в стаята си.

— Харисън се обади два пъти — каза Кора. — Питаше кога ще дойдеш и каква е днешната ти програма. Но ти закъсна...

Телефонът я прекъсна. Кора се обади и подаде слушалката на Рей. Остави кореспонденцията върху бюрото и излезе.

— Сутринта се обадиха спешно от Лос Анджелис — беше Харисън Бауърс. — Възникнал е проблем за собствеността върху пълния пакет акции на „Пийбоди“. Изглежда нарушаваме антитръстовия закон. Срещата е следобед, а полетът ни — в един часа.

— Ние?

— Признавам, Рей, имам нужда от помощта ти, защото си по-наясно от мен с тази материя. Така че се пригответе да прекарате нощта, а може би и утрешния ден там.

Рей се върна вкъщи да пригответе багажа си. Мислите ѝ бяха за децата — Хелън ще вземе Джоуи, а Кевин и Грег са достатъчно големи да се грижат за себе си. Все пак не ѝ се искаше да ги оставя без придружител през нощта. Ник!

— Чудесно! — гласът му прозвуча доволно. — Ще останат при мен. Ще ги взема след училище. Нека и Джоуи да дойде.

Но обсъжданията се проточиха. Почти три седмици темата за антитръстовия закон бе обект на горещи дискусии. Какъв процент от акциите на „Пийбоди“ може да вземе „Крайбрежната банка“, без да създава монопол? В тази връзка кое имущество да се запази, и кое да се продаде. Рей се радваше на пълен успех. Познавайки в детайли състоянието на банките в цялата северна област с всичките им налични авоари и потенциали, тя се превърна в неоценим помощник на Харисън Бауърс и ръководството на корпорацията.

— Доста съм поласкана — сподели Рей с Кора по телефона.

— А баракудата е доста притеснена. Уверена е, че споделяш леглото на шефа ѝ — отрапортува Кора.

— Неин проблем. Няма да позволя на мръсното ѝ подсъзнание да попречи на работата ми.

Както не ще позволи това и на Бауърс. Усещаше как, респектиран от професионализма ѝ, той коригира напълно мнението си за нея, но се появи чисто мъжки интерес към личността ѝ. Превърна се в неин личен шофьор. Канеше я често да вечерят заедно след края на заседанията. Това не я притесняваше. Ухажването тип „бизнес

контакт“ ѝ бе добре известно. Харисън Бауърс не представляваше проблем.

Но Ник Макензи беше. Радваше се, че за известно време няма да го вижда. Непрекъснато се убеждаваше колко е доволна, че той спазва обещанието си да не остават насаме и да не ѝ прави романтични предложения. Но сърцето ѝ остана неподвластно на разума и лудо подскачаше при звука на гласа му. Не овладя и безумния копнеж, който я обхващаше, щом виждаше Ник да взима момчетата за тренировки. Лежеше нощем будна, спомняйки си онази вечер и усещането, което предизвикваха прегръдките му.

Всичко това я направи особено чувствителна към състоянието на Кевин. Продължителният престой на децата при Ник бе допринесъл още повече за подобряване на отношенията между баща и син, но по някаква причина Кевин отказваше да участва в тренировките по голф. Един ден го видя да наблюдава през кухненския прозорец заниманията на баща си с Грег и Джоуи. Рей се загледа в приведените му рамена, застиналата поза и копнежа в очите. Разбра, че момчето отчаяно желае да се включи в играта. Надникна зад рамото му и видя Ник, хванал Джоуи за ръчичката, да показва как се държи стика.

— Защо не отидеш при тях? Баща ти много ще се зарадва.

— Не — трепна Кевин и рязко се обърна, като че ли го хванаха да прави беля. — Голфът не ме интересува.

— Хайде, Кевин. Обзалагам се, че си роден играч по голф.

— Не, не съм.

Как не се сети и сбърка! Кевин сигурно мисли, че всички очакват да притежава таланта на баща си и се страхува да не открият, че не е толкова добър, колкото него. Трябва да измисли начин да поднови разговора. Извади тавата с прясно изпечени шоколадови бисквити и ароматът им изпълни кухнята.

— М-м, мога ли да си взема една?

— Колкото искаш, но моля те, нареди ги в тази кутия. Довечера бойскаутите имат тържество — после сложи следващата тава. — Знаеш ли, Кевин, никой не е еднакво добър във всичко. Ти, например, си чудесен ветеринар, но други не са и това не им пречи да отглеждат животни. Баща ти е състезател по голф, но много хора играят за удоволствие — и тя продължи разговора в този дух. Не успя да постигне много, защото другите дойдоха да хапнат бисквити с мляко.

Реши да помоли Ник той да убеди момчето, че не е необходимо да е съвършен. Трябваше да е по-настоятелен с Кевин. Когато го попита за това, Ник отговори:

— Няма да принуждавам сина си да следва пътя ми. Баща ми се опита да ме превърне във фермер и направи живота ми ад.

— Но ти няма да го правиш професионалист, а само любител.

— Искам да съм приятел с него, затова той ще прави, това, което иска, а не това, което на мен ми харесва.

Тя не успя да го убеди. Не биваше и да подновява разговора с Кевин. Понякога мъжете са толкова глупави.

След време Рей забеляза, че момичета зачестиха да търсят по телефона Кевин или Грег. Естествено и неминуемо бе да се породят интерес към другия пол. Тя бе благодарна, че засега Грег поддържа контакти с различни момичета, но чувствата на Кевин бяха по-силни и насочени предимно към едно девойче — Труди Остън. Родителите ѝ скоро купиха къща наблизо. В свободните си часове Кевин отиваше при нея или обратното — тя гостуваше на семейство Паскал. Рей беше доволна от това. Искаше да беседва с приятелките на момчетата, за да ги опознае. Труди бе доста бърлива и открита. Само след два разговора Рей разбра, че докато Кевин се захласва по нея, Труди се заплесва по великия Макензи. Бе напълно убедена в откритието си, когато чу за първи път Кевин да иска услуга от баща си.

— Труди пита дали разрешаваш и момичета да тренират голф.

— Кой? — попита Ник. Той току-що се връщаше от турнир и не беше в течение на развиващия се романс.

— Труди — приятелката ми.

— Разбира се, че няма да разреши — намеси се Рей, отправяйки предупреждаващ поглед към Ник. — Изненадана съм, че молиш баща си за такова нещо.

— Но — запротестира Кевин, — той обучава Грег и Джоуи.

— Заради теб, Кевин. Знае, че харесваш да си с нас и че Грег и Джоуи са ти приятели. Баща ти би направил почти всичко, за което го помолиш. Затова, самият ти трябва да го щадиш.

— Ха?!

— Знаеш колко известен и зает е той. Всеки би бил поласкан да се обучава при Ник Макензи. Ако искаше да се занимава с обучение, сигурно щеше да получава стотици долари само за един урок. Нещо,

което той не прави. Пълно изфукване е от твоя страна да се опитваш да измолиш безплатни уроци за всичките си приятели — Том, Дик или Сузи. Изненадваш ме, Кевин — а наум си каза: „Доста глупав опит за разчупване на ледовете, но ако свърши работа...“

— О, съжалявам. Не се сетих. Трудни каза, че иска уроци и аз...

— Обучавай я ти! — предложи Рей.

— Аз?! — Кевин хвърли светкавичен поглед към баща си, който не успя да отроне и дума от изненада. — Аз не зная да играя голф.

— С един-два урока ще научиш достатъчно, за да я обучаваш. Няма да отнеме време на баща ти, а и с Грег ще тренираш.

— Добре — поколеба се Кевин, не успявайки да скрие нетърпението си. — Но те тренират от седмици...

— Няма проблем — обади се Ник, който започна да разбира какво става. — С няколко индивидуални уроци ще ги настигнеш.

— Може би съм доста назад — промърмори момчето.

— Всяко нещо има начало, сине — каза тихо Ник. — Дядо казваше, че започнатата работа е наполовина свършена — изправи се и добави: — Хайде да отидем на тренировъчната площадка.

На Рей й се стори, че в очите на момчето грееше радост, когато излизаше след баща си. За първи път ги виждаше двамата да тръгват някъде сами и молитвено скръсти пръсти. Може би не трябваше да се тревожи за резултата. Качествата на Ник, както и дългото очакване на двамата да настъпи този момент ще помогнат.

Странно, но наистина Кевин се оказа талантлив. Изглежда бе наследил от баща си грациозната лекота на движенията. Само след няколко урока постигна успех и започна да обучава Трудни. Както и подозираше Рей, Трудни се интересуваха малко от него, още по-малко от голфа, а главно от Ник Макензи. Накрая Кевин забеляза това и насочи симпатията си към Кристал Камингс, шестнадесетгодишно лъчезарно девойче, което живееше с родителите си в клуб „Дел Рио“. Това бе основната причина той да се нанесе в една от стаите на къщата при баща си и да прекарва повече време с него. Във всеки случай отношенията между двамата се изграждаха на твърда основа, недоразуменията изчезнаха и раните заздравяха.

— Беше права — каза веднъж Ник, като я завари сама. — Избягвал е голфа, защото се е страхувал да не го сравняват с мен. Вече знае, че това няма значение и играе за удоволствие.

— Доволна съм, че се чувствате добре заедно.

— Нещо повече. Той започва да ме харесва и да ми вярва. Благодаря ти, че ми върна сина, Рей — каза тържествено Ник.

Наведе се да я целуне леко, но устните ѝ го притиснаха с такава отзивчива всеотдайност, че запалиха непреодолима страст във вените му. Той я притегли към гърдите си, вдъхна свежия аромат на парфюма ѝ. Допирът до мекото ѝ и отстъпващо под напора му тяло го опияни. Усетил крехкостта ѝ, Ник продължи да я целува, благодарен, че долавя в гърдите ѝ същата търсеца и изгаряща жажда, каквато изпитваше и той самият. Никоя друга жена не го бе възбуждала толкова много. Искаше да я люби! Да изтръгне от устните ѝ вик на екстаз и да усети отпускането ѝ след изживяното удоволствие. Предвкусвайки насладата, той погали нежно бузата ѝ и надзърна в пламтящите ѝ от страст големи лешникови очи. И запомни... Тя му вярваше. Беше го поканила в дома си и му бе върнала сина.

По дяволите, ако през онази нощ не бе дал обещание... Но тогава тя каза: „Момчетата“ и той разбра, че за нея децата са над всяка романтична връзка. Беше права. Трябваше да уважи това. Ник се опита да овладее чувствата си и да потуши нарастващия гняв в душата си, когато бавно се отдели от нея.

— Страхувам се, че малко прекалих с благодарността си — прошепна той. — Довиждане — каза той и нежно я целуна по нослето. После се обърна и си тръгна.

СЕДМА ГЛАВА

Минаваше четири следобед. Ръмеше. Рей се връщаше с Бауърс от летището на Сакраменто към Денсби.

— Искаш ли някъде да спрем за вечеря? — попита я той.

— В сряда?! Невъзможно — мислите й полетяха към къщи. Дали в такова време Джоуи щеше да има тренировка по футбол?

— Е, но и ти... — Бауърс пусна очарователната си усмивка. — Една тиха вечеря с малко вино ще ти помогне да си отпочинеш след напрегнатите заседания, които имахме.

Наистина Рей имаше нужда от почивка. Но вечеря в компанията на Бауърс, бе всичко друго, но не и разтоварване. А и главата я болеше непрекъснато. Ако всичко се уреди, срещата от сутринта щеше да е последна. Усещането да се чувства нужна и високо ценена за знанията и професионализма си бе страхотно. Но стресът от постоянното пътуване, притеснението за децата и старанието да отблъсне ухажването на Бауърс, без да засегне служебните им отношения, си казаха думата.

— Благодаря, но знаеш, че трябва да се прибера при момчетата.

Той прие обичайното й извинение с типичната за него деликатност и насочи разговора към предстоящото съботно парти у дома й. Рей беше признала на Леон Уотърс, че познава Алан Джонсън — председател на Щатската Законодателна Комисия. Сега съжаляваше, защото Уотърс веднага предложи тя да организира някаква извънслужебна среща.

— Покани Джонсън със съпругата му на вечеря. Аз също ще дойда с жена ми. По време на вечерята ще обсъдим това-онова, за да се ориентираме, доколко сме в нарушение на закона.

Рей готвеше чудесно и обичаше да организира партита.

Щеше да извика госпожа Макон да почисти къщата и да сервира.

— Аз ще донеса виното — предложи Бауърс. — Има ли друго нещо да помогна?

— Благодаря, сама ще се справя — главата ужасно я болеше, а само преди четири часа взе аспирин. Дали няма да ѝ навреди, ако вземе още един? В момента, в който спряха пред дома ѝ, изчезна всякакво главоболие. Видя гордо крачещите върху стръмния и хлъзгав покрив Ник, Грег и Кевин и забрави всичко. Помисли си: „Само, дете не танцуват“. Обезумяла от страх, потърси с поглед Джоуи. За щастие той беше долу. Ник явно не си даваше сметка, че е опасно някой да не падне.

— Благодаря — каза тя на Бауърс, който ѝ помогна да слезе, и свали багажа ѝ. В този момент децата я забелязаха.

— Здравей, мамо! — радостно извика Грег от неговата платформа.

— Чистим улуците — гордо обясни, мъкнещия тежка кофа, Джоуи. Тя отвърна на поздрава, нетърпелива да изпрати Бауърс, за да ги придума да слязат от покрива.

— Това не е ли шампионът по голф Ник Макензи? — попита Бауърс, докато внасяше куфарите ѝ. — Да не би да живее... тук?

— Не той, а синът му живее при мен. Гостува за една година по линия на програма за обмяна на чуждестранни ученици. Ник Макензи идва често да го вижда — с нарастващо раздражение добави наум: „Но това не е твоя работа“.

Започваше да губи търпение, че Харисън се бави. Искаше да остане насаме с Ник, за да му се скара, че са се качили върху покрива в това дъждовно време. По погледа му разбра, че е усетил гнева ѝ.

Поразен от обхваналото го чувство на възмущение при вида на Бауърс, изнасящ багажа на Рей от лъскавия ягуар, Ник не можеше да обели и дума, дори това да костваше живота му. Нямахше право да негодува срещу този мъж. В крайна сметка Рей трябваше да поддържа професионални контакти с колегите си. Освен това Бауърс ѝ бе началник. Ник поклати глава, разбирайки, че не е прав, но постоянното присъствие на Бауърс около Рей и собственическият израз на лицето му...

— Това ли е всичко, татко? — попита Кевин.

— Моля? Ах, да. Свършихме — отговори механично той, опитвайки се да потуши надигащата се в гърдите му буря. Какво му ставаше? Ревнуваше ли? Но той не бе ревнив. Спомни си, че дори като научи за изневярата на съпругата си с лорд Фрейзър, единственото,

което изпита, бе облекчение. Но що се отнася до Рей Паскал... Изведнъж се сепна от гласа на Грег, който го викаше да слизат.

Бързо слезе и помогна на децата да приберат всичко в гаража. После, както им бе обещал, им даде пари и те отидоха с колелата си да ядат пица. Докато се занимаваше с това, спечели време, за да потисне необяснимата си болка. Когато влезе в къщата налетя на Рей. Тя стоеше изправена със скръстени ръце.

— Ник, за Бога! Какво те е прихванало да организираш тези безумни фокуси на покрива? Не ти ли е достатъчно една счупена ръка, та да даваш възможност и за счупване на врат, включително и твоя. Честно казано, от всички опасности...

— Я, замълчи, госпожо Началник! — рязко я прекъсна Ник. — Не съм ти подчинен. Много добре зная какво, кога и как се прави. Момчетата не са бебета. Трябва да се научат да правят това.

— Не и върху хлъзгав покрив, защото ако паднат и си счупят...

— Но те не паднаха, нали? — отсече категорично той и добави по-меко, опитвайки се да стопи ледовете: — Върна ли се от срещата с големите момчета?

— Какво означава това, господин Макензи? Говориш така, като че ли става дума за следобедно парти — тя му хвърли презрителен поглед.

Очевидно усилията му се оказаха напразни.

— Така ли? — отново усети в гърдите си необяснимото чувство. Заобиколи я, влезе в кухнята и взе сакото си. Рей бързо го последва, вбесена, че не е мъж, за да му удари един.

— Слушай, Макензи! — дръпна го тя за ръкава. Той се обърна с лице към нея. — Смяташ, че обсъждането на процедурата за сливане на две от най-големите банки в щата е парти?! Тогава голфът, който толкова те вълнува, е просто една игра за уцелване на малка дупка с малка топка! Знаеш ли как се чувства човек, изправен пред цялото ръководство на Корпорацията, и от него да се очаква да даде верния отговор на въпроса как да се избегне дъмпингът на голяма част от активите на „Пийбоди“ без това да наруши закона? Искаха точни отговори и на други въпроси, които въобще нямат отговор, още по-малко точен.

— Защо не им кажеш това на тях. Проблемът е твой. Страдаш от синдрома на свръхжената.

— За какво намекваш?

— Искам да кажа, че се стремиш към решение на всеки проблем. Искаш да бъдеш съвършена майка, съвършена домакиня, съвършен финансист, съвършена във всичко. По дяволите, никой не е съвършен! Твърде много искаш от себе си.

Без да чуе и половината от думите му, тя кимна с глава и нетърпеливо продължи речта си:

— Трябваше да се преборя и с консерватизма на мнозина, смятащи, че жените в банковата сфера...

— О-о, скъпа — засмя се Ник, — не си ли се научила как да се оправяш в подобни ситуации?

— И да предизвикам стълпотворение от мъже, решили, че съм готова да скоча в леглото им. За това не се тревожи!

— Само не казвай, че не си чувала за „компаньонките“ — Ник се престори на изненадан. — Виждала си ги на игрището по голф. Понякога се налага да използвам и стика — и той показва как.

Думите и жестът му бяха така красноречиви, че тя онемя потресена, а той ѝ махна за сбогом и излезе.

От сряда до петък времето беше дъждовно, но в събота се проясни и стана слънчево. Ник знаеше, че игрището е мокро, но не биваше да губи формата си. Готвеше се да излезе, когато телефонът иззвъня. Не искаше да вдига слушалката, но можеше да е Илейн, финансовият му съветник. Винаги се обаждаше, преди да оперира с акциите му. С неохота вдигна слушалката.

— Ник, може ли да дойдеш у дома? — беше Джоуи и гласът му звучеше изплашено. — Мама лежи на пода и не може да стане.

— На пода? — Ник изстина от ужас. — Къде е Грег? — попита, за да спечели време и да овладее обхваналата го паника. Обърка се, но успя да разбере, че Грег е на мач заедно с Кевин.

— Стой мирно! Идвам веднага.

Караше с голяма скорост и изброяваше наум всички възможни причини — за сърдечна криза е много млада, вирусна инфекция или е паднала и се е ударила. Като влетя в кухнята и я видя, си помисли, че е пияна. Седнала на пода, облежната на шкафа, Рей ту се смееше, ту

плачеше. Дрънкаше нещо за работа, която трябваше да свърши. Джоуи седеше до нея и плачеше, а Ръсти отчаяно ближеше ръката ѝ.

— Не мога да стана — изстена тя.

Когато я изправи, краката ѝ се подгънаха и се облегна на него. Вдигна я на ръце и я помириша — канела, дива ябълка, но нито следа от алкохол. Явно ставаше нещо ужасно.

— Кой е личният ти лекар? — попита я Ник.

Тя не отговори. Сложи я внимателно на стол. Потърси бележник с телефони. За щастие бързо намери нужния номер и се свърза с лекаря ѝ. Обясни му, че няма счупвания и температура, а пулсът ѝ е нормален.

— В съзнание ли е?

— Ами-и, да, но изглежда объркана. Говори за някаква вечеря.

— Вечно напрегната... — каза докторът. — Затова има мигрена. Да е взимала някакво лекарство?

Ник попита Рей и тя посочи на масата шише с таблетки, изписано на името на Кора Стийл. От фъфлещото ѝ обяснение разбра, че Кора ѝ ги бе препоръчала, като ефикасно средство срещу мигрена. Беше взела две таблетки.

— Докарайте я в болницата — поръча докторът. — Ще се срещнем там. Не забравяйте да вземете и шишето с таблетките.

Беше същата болница и Ник изживяваше същия кошмар, както през първата нощ с Кевин. Единствената разлика бе, че този път пациентка е Рей, а Ник трябваше да успокоява Джоуи.

— Ще се оправи ли мама? — разтревожено попита детето, опитвайки се да върви в крак с него.

— Сигурно — каза Ник като забави крачка и понижи глас. — Само е малко объркана — искаше и себе си да убеди в това, за да потисне собствения си страх. Какво ли е имало в тези хапчета?

— Ник — дръпна го за ръкава Джоуи, — нали мама няма да умре?

— Не! — по шокираното лице на момчето разбра, че вика и понижи глас: — Взела е нещо, с което организъмът ѝ не е съгласен — добави той, нетърпелив, че лекарите много се бавят. За да разсее мрачните си мисли, попита: — Толкова важна ли беше вечерята? Та вие може да ядете и хамбургери.

— Само аз, защото Грег и Кевин ще нощуват в Глен. Имат парти след мача. Аз ще ям хамбургер, преди да дойдат гостите.

— Гостите? — Ник веднага се сети за двата кекса, приготвени за печене и за обелките от ябълкови кори в умивалника.

— Мама ме предупреди да не ги безпокоя — добави Джоуи. — Ще спя в стаята ѝ и ще гледам телевизия. Ако съм послушен, госпожа Макон ще ми донесе десерт.

— Госпожа коя?

— Госпожа Макон. Ти я познаваш. Чисти и твоята къща.

— Да, наистина, че Рей ми я препоръча.

— Тя ще дойде довечера, за да помага на мама.

— Разбирам.

Значи ставаше дума за вечерно парти. Той си припомни обещанието да не се интересува от социалните контакти на Рей, защото не са негова работа. Но в този случай, след взимането на онези хапчета... Видя докторът да идва и се поуспокои, като забеляза усмивката му.

— Трябваше да извикам и фармацевт. Защо умен човек, като Рей Паскал взема медикаменти, предписани на друг? — поклати глава лекарят. — Тези таблетки съдържат барбитурат, към който тя е чувствителна. За щастие е взела само две, но и те я нокаутираха. Ще я оставим да преспи два-три часа и ще се възстанови. Може да я заведете у дома. Не е опасно.

През целия път към къщи Рей спеше, но когато я пренесе в къщата и я положи на леглото, тя се събуди и запротестира:

— Господин Уотърс очаква... Обещах...

Най-накрая Ник разбра, че е застрашен някакъв банков бизнес. Сигурно това бе поводът за партито. Обзета от паника, тя се разтрепери, бърборейки непрестанно, че гостите ще пристигнат в седем часа и тя няма да е готова.

— Всичко ще се оправи — успокояваше я той, а наум ругаеше всички банкови директори: „Като че ли нямат пари да си резервират места в някой луксозен ресторант?“ — Аз ще се обадя на госпожа Макон и с нея заедно ще се справим. Гарантирам ти — вечерята ще бъде приготвена. А сега спи, за да можеш да ги посрещнеш — и с удоволствие забеляза, че под въздействието на лекарството тя бавно се отпусна и заспа.

— Нали вече е добре, Ник? — попита Джоуи, който стоеше отстрани и мълчаливо ги наблюдаваше.

— Съвсем добре. Само трябва да пазим тишина, за да се наспи. Защо не оставиш Ръсти в задния двор? — посочи опитващото се да се качи на леглото куче.

Джоуи го взе и излезе на пръсти.

Ник събу обувките ѝ и я покри с одеяло. За миг остана загледан в нея, доволен от равномерното ѝ дишане. Винаги много напрегната, беше казал докторът. Спомни си афектираните ѝ обяснения как ще дойдат банковите шефове, търсеци отговор на дузина въпроси, които нямат такъв. Вероятно вечерята бе организирана в чест на някой експерт, който можеше да им помогне. Отново се разгневи срещу Борда на директорите, изискващ твърде много от една жена. Но се сети, че и самата Рей Паскал изисква твърде много от себе си. Сигурно сама е предложила или най-малкото се е съгласила да организира важната среща в гостоприемния си дом. Искала е сама да приготви всичко, включително и домашно печени кейкове. Госпожа Съвършенство. Опитваща се да бъде и съвършена майка-закрилница. А кой щеше да закриля нея? С пъхнатата под главата ръка и спяща спокойно, Рей приличаше на дете. Той се наведе, отстрани кичур коса и нежно я целуна по бузата. Защо не спре да мисли непрестанно за банката? Но това бе работата, с която изхранваше семейството си. Учуди се дали могат да ѝ се платят всичките тревоги и извънреден труд. Замислено оправи одеялото. Спомни си обвинението ѝ, че работата му е просто една игра. Беше права. Натрупал доста пари, част от които добре инвестирани, Ник сега можеше да каже, че е повече от осигурен. Усмихна се. Финансите му управляваше Илейн — умна жена и един от най-добрите брокери. А той се занимаваше единствено с голф. Разбира се все още печелеше, но ако загуби... Е, сигурно няма да получи мигрена.

Позицията и темпераментът на Рей бяха други. Джоуи прекъсна мислите му.

— Ник, ще слезеш ли долу?

— Идвам веднага, Джоуи. Чака ни работа.

— Госпожо Паскал, събудете се. Трябва да се обличате — думите идваха отдалеч и Рей трудно разбираше смисъла им. Искаше да спрат да я разтърсват. — Ставайте! Гостите ще пристигнат.

„Гостите! Боже Господи!“ — смаяно си спомни Рей и скочи.

— Аз ще ти помогна — госпожа Макон я хвана за ръката.

— Не зная, дали ще мога да стоя права — Рей бавно се изправи. Чувстваше се замаяна, но не ѝ се виеше свят.

— Благодаря. Господи, вечерята!... Нищо не съм приготвила.

— Всичко е приготвено и е наред. Току-що господин Макензи свали месото от скарата и аз го оставих на топло във фурната.

— Скарата? — Рей почувства слабост и седна обратно.

— Каква скара?

— За печене. Господин Макензи е толкова забавен. Каза, че сте угаснала като свещ. Но като видял и парчето месо, бил готов да припадне. Обадил се у дома, но аз бях на пазар и мъжът ми му казал, че ще се върна към пет и половина. Твърде късно, за да се приготвя тепърва вечеря. Намерил старото ви барбекю и с помощта на Джоуи го изпекъл. Мирише чудесно. Направи и най-хубавия сос за печено. Аз приготвих салатата и картофите.

— А Джоуи? — попита Рей, опитвайки се да подреди мислите си.

— Господин Макензи го взе със себе си и каза, че ще го доведе утре сутринта. Какво чудесно момче имате! Ако не беше извикало господин Макензи... А, да, той ме предупреди да не пипате тези хапчета. Докторът е казал, че сте алергична към тях. Трябва да внимавате какво лекарство взимате от днес нататък, даже ако го е изписал лекар. А сега вървете в банята, скъпа.

Топлият душ я освежи и тя си спомни случилото се. Беше толкова уплашена и безпомощна. Седеше на пода в кухнята, а до нея — изплашеният Джоуи. После се появи Ник. Държеше я в ръце и тя се почувства... по-малко самотна. Опита се да му обясни, че не бива да спи, но думите му бяха така успокояващи и разумни... Каза ѝ, че всичко ще се оправи.

Рей смело слезе долу. Наистина всичко бе наред. Масата — красиво подредена с топли и студени предястия. Вечерята беше вкусна, а сосът — направо божествен.

Всички се възхитиха. Но най-хубавото бе, че Рей се чувстваше отпочинала и спокойна. Атмосферата бе весела, сърдечна и ползотворна. Госпожа Уотърс и госпожа Джонсън бързо се впуснаха в разговори, докато съпрузите им говореха за бизнес. Рей седеше мълчалива, доволна, че двамата поведоха дискусията. Беше загубила интерес към всякакви активи, дивиденди и акции. Единственото ѝ желание бе да си мисли за Ник.

ОСМА ГЛАВА

— Благодаря ти за спасената вечер — каза тя сутринта на Ник, когато той доведе Джоуи. — Ако не беше ти, какво ли щеше да се случи?

— Джоуи щеше да извика друг — каза той и спря да гали Ръсти.

Изведнъж Рей осъзна, че Джоуи не бе повикал нито Кора, нито Хелън, нито съседите по къща, а именно Ник — той като че бе член на семейството. Сравнението я накара да се изчерви.

— Но се е обадил на теб — гласът ѝ леко потрепери. — И ти дойде.

— Та аз съм ти длъжник. Ти ме сближи със сина ми. „И с мен самата“ — добави наум тя. Мисълта, че заедно с Кевин ще си тръгне и Ник, я разстрои, но влизането на Джоуи я спаси. — Мога ли да отида при Джони? Има нови ръкавици за бокс.

— Можеш и разрешавам — Рей наблегна на думата, но Джоуи излетя навън, без да разбере забележката. Но Ник я разбра.

— Явно си достатъчно добре, щом отново се стремиш към перфекционизъм — засмя се той.

— Така е. Да знаеш само как се чувствах. А може и да знаеш, нали беше тук. Смешно, Кора каза, че таблетките са чудесни и... — тя махна с ръка. — Но, сам видя последствията.

— Какво направи с тях?

— Изхвърлих ги на боклука. Смятах да ги върна на Кора, но не можех да ги гледам — очите ѝ светнаха закачливо.

— Добре — Ник имаше предвид, че хапчетата я заставиха да се наспи. Не я беше виждал така отпочинала, спокойна и засмяна, с бистър поглед и със зачервени без руж страни.

— Ще пиеш ли едно кафе, докато измисля как да ти се отблагодаря?

Той я последва, като гледаше грациозното полюшване на стройните ѝ бедра в прилепналите джинси. Мислеше, че ако иска да му се отблагодари... „Внимавай, Макензи!“ — смъмри се той и каза:

— За какво сме приятели тогава? Казах ти, че нищо не ми дължиш.

— Скъпи господине — каза тя, като държеше чаша кафе в ръка, — очевидно не ви е известна стойността на вчерашната ви изява в тази къща. Пропускайки комплиментите за изключително вкусния сос, признавам, че под влияние на сочното и крехко говеждо, се извърши цяло чудо. Като добавим и тонусът на домакинята.

— Я разкажи — подкани я той.

— С две думи — обсъдиха се алтернативи, направихме компромиси и се стигна до съгласие. Това е прецедент в банковата практика — сливане на компании, без да се създаде монопол. Благодаря от мое име, от името на Леон Уотърс и Бордът на директорите. В действителност цялата банкова система ти е благодарна.

— Опивам се от хвалебствията, скъпа лейди, но се боя, че надценяваш резултатите от едно парти, в което не участвах — засмя се той. Харесваше му закачливото ѝ поведение.

— Хм, защо мислиш така? — тя си наля кафе и седна.

— Какво би станало, ако пристигайки, гостите завариха непригответена вечеря, бъркотия и мене, седнала по средата на кухненския под?

— Е, сигурен съм, че госпожа Макон или някой друг щеше да се притече на помощ. Пък и винаги можеше да отидете в ресторант с изискана кухня и хубави вина — и добави наум: „Сигурно напетият господин Бауърс щеше да спаси положението“.

— Може би — намръщена Рей прекара пръст по чашата. — Сериозно, Ник, изгладихме важни разногласия. Това става по-лесно в домашна обстановка, отколкото край заседателна маса или в ресторант, където е шумно и открито. Наистина съм ти благодарна — тя се протегна и го докосна. — Бях така изтощена от пътувания и заседания. Мисля, че всичко най-после свърши.

— Тогава съм доволен — той погали слабата ѝ, добре поддържана и толкова сръчна ръка. — В „Буря“ прожектират филм, от който всички се възхищават. Защо не... — в този момент се позвъни.

— Кой ли може да бъде? — запита се Рей и отиде да отвори.

Ник вдигна чашата си, но ръката му замръзна във въздуха — чу незабравимия глас на Бауърс.

Предишната вечер Ник се бе обадил да разбере как е Рей. Бауърс бе вдигнал слушалката, държейки се твърде свободно за гостенин.

— Как е скъпата ми лейди? — запита Бауърс.

— Чудесно — настъпи мълчание. — На какво дължа визитата?

— На това, че си най-добрият, най-блестящият, най-работливият, най-обаятелният заместник и по случайност най-красивият заместник, който може да се срещне.

— Глупости. Ела изпий едно кафе, за да дойдеш на себе си.

Бауърс нетърпеливо я последва и се изненада, когато видя Ник.

— Макензи?... Радвам се да ви видя.

Въобще не ти вярвам — помисли си Ник, но отвърна сърдечно на поздрава. Дали Рей забелязва, колко е влюбен Бауърс? Какво ли мисли за него? Ник я гледаше, докато сипваше на госта кафе.

— Дойдох да поздравя заместника си за победата, която вчера извоюва — съобщи Бауърс. — Пробив в историята на банковото дело в тази страна. Нямах търпение да чакам до понеделник.

— На този човек трябва да благодариш — усмихна се Рей към Ник и накъсо разказа за вчерашните събития. — Той спаси вечерта.

— Не е вярно — отказа Ник. — Предполагам, че искате да споделите впечатления от успеха си. Аз тръгвам. Заминавам за Инвърснес.

— Винаги съм искал да присъствам на този турнир. Можете ли да ми намерите билети? — плахо попита Бауърс.

— Разбира се, господин Бауърс.

— Наричайте ме Харисън, Ник. Мога да ви казвам Ник, нали?

— Разбира се — засмя се Ник. — Наричали са ме и по-лошо.

Рей и Бауърс говореха, докато Ник поръчваше билет по телефона. Внезапно Харисън предложи:

— Не искаш ли и ти да дойдеш, Рей? — тя не слушаше разговора на Ник, но внезапно долови промяната в държанието му — гласът му бе станал хладен, а усмивката — принудена и сдържана. — Рей — повтори Бауърс, — Ник може да вземе два билета.

— Не, не мога да дойда — тя се обърка, смути и ядоса. — Отсъствах толкова дълго, че не бива отново да заминавам.

— Аз ще се погрижа за това — каза Бауърс. — Ще ти дам отпуска.

— Приемам отпуската, но не за голф — отсече хладно тя. — Децата и кучето имат нужда от мен, особено след като през по-голямата част от месеца отсъствах. Така че не ме включвайте в плана си.

Ник наблюдаваше размяната на реплики със смесено чувство. От една страна, отказът ѝ го радваше, но от друга — Бауърс направи предложението си така, като че ли и друг път са прекарвали заедно. Дали Рей казва истината? Може би, твърде бързо си вадя заключения — реши той и стана, за да си тръгне.

— Уточнете се и като ми се обадиш, Рей, ще изпратя един, два или дузина билети — каза Ник и си взе сакото.

— Довиждане и се забавлявайте! — подхвърли през рамо и излезе.

В понеделник Кора непрекъснато повтаряше:

— Струва ми се, че интересът на Бауърс към теб е повече от необикновен. Непрекъснато говори за съботното парти.

— Не аз, а бизнесът го вълнува — възрази Рей.

— Може би — промърмори Кора. — Постоянно търси компанията ти. Господин Коуен не те взимаше на всяко заседание.

— И наистина нямаше нужда — Рей беше щастлива, че бе ученичка на предишния директор, Роскоу Коуен — Идеално познаваше банковия бизнес. Докато без мен, Бауърс е напълно загубен.

— Защото зае място, полагащо се на теб — презрително подметна Кора. — Ако ти беше мъж...

— О, я стига вече!

— Време е жените да се противопоставим на решения, които...

— Зная, зная, но аз ли ще го оспорвам. Казвала съм ти, че не искам да бъда директор. Твърде много са командировките.

— И сега пътуваш, но без материалните компенсации за това.

— Господи, доволна съм дори от това, че с приключване на обединението, свършиха и командировките.

Но не бяха свършили. Следващата седмица ѝ се наложи да присъства на три вечерни заседания и една конференция, които Харисън Бауърс не можеше да води сам. Кора остана при момчетата, тъй като Ник беше на състезание.

— Започва да става досадно — каза Рей на Кора.

— Развитието на любовната връзка ли?

— Я зарежи това! Няма нищо подобно — но се засмя при вида на въпросително повдигнатите вежди на секретарката си. — Добре де, може и да си права, че ме харесва, но никога не е досаждал. Държи се очарователно грижовно. Само загатна, че му допада мисълта за нещо повече — въздъхна тя.

— И защо не? Той е симпатичен, мил и най-важното — неженен.

— Не е за мен. Харесвам го, но няма искра, както при... — поколеба се и се втренчи в доклада пред себе си на бюрото.

— Както при Ник Макензи? — Кора не бе пропуснала това.

— Ник Макензи не ме вълнува! — енергично отрече Рей. — Но както и да е, в живота ми няма място за мъж.

— Много жени биха се избили да се омъжат за Бауърс — Кора сви рамене. — Може би именно за това предпочита теб. Баракудата е станала ужасно злобна, откакто не успя да го лапне заедно с парите му. Навсякъде разправя, че влиянието на баща ѝ му е осигурило поста. Преди това бил прекарал няколко години в непосилен труд да изкарва прехраната си.

— Зная, че няма опит с банките и има нужда от мен — кимна Рей.

— Очевидно в доста аспекти на думата. Жалко, че нямаш нагласа да извличаш полза от това — засмя се Кора и излезе.

Не бе в природата на Рей да се възползва от чуждото незнание. Вместо това, реши дипломатично и дискретно да обучава директора си. Една вечер, след заседание в Чико, Бауърс я склони да вечерят заедно. Рей с изненада откри, че макар и невеж в банковото дело, той бе доста проникателен за други неща. Бе разбрал и оценил постъпката ѝ.

— Забележителна жена си, Рей Паскал — ѝ каза Харисън, седнал срещу нея в уютния ресторант. — Направи работата ми тук поносима.

— О-о! — възкликна тя, чудејки се дали свещите придаваха такъв сериозен израз на лицето му.

— Дължа ти извинение.

— Извинение?

— Когато започнах при вас, ти наговорих куп неприятни неща — непоколебимо започна той. — Искам да знаеш, че бях изплашен.

Височайше покровителство ме спусна на длъжност, за каквато нямах квалификация. А като видях заместника си, който освен, че знаеше повече от мен — той направи жест да не го прекъсва, — изглеждаше и по-обаятелно от всеки банков чиновник.

— О, я стига — смъмри го Рей. — В крайна сметка, проблемът е в това, че се опитвах да поддържам делови вид.

— Така е — усмихна се той. — Но с големите си невинни очи, така стройна и слаба ти... Признавам, дочух и слухове, че дължиш кариерата си на... не само на компетентността си.

— Нямам нужда от комплименти — каза тя, като изчака сервитьорът да налее виното. — Няма да ти простя, че тогава така ме упрекна.

— Но ти вече го направи — отбеляза той, без да отвърне на закачливата ѝ усмивка. — Напълно и без остатък. „Крайбрежната банка“ оцеля, нещо повече — прогресира, защото ти си тук и пое отговорност в момент, когато се изискваше предпазливо и разумно взимане на решения. А за мен лично се превърна в прекрасен и тактичен учител. Благодаря ти, Рей!

— Няма за какво. Просто си върших работата.

— Защити ме, без да изтъкнеш себе си. Но за последното не успя напълно. Мисля, че искат да те преместят — хвана ръката ѝ.

— Кои?

— Ръководството на корпорацията. Впечатлила си Уотърс и целия Борд на директорите. Разбира се, веднага започнаха клюки.

— А-ха — повтори тя изненадано, но без удоволствие. Поласкана бе от вероятното повишеше, но ако я пратят в Лос Анджелис...

— Не искам да те загубя, Рей. Нямам предвид само за работата.

— Моля те не казвай повече нищо — тя се отдръпна.

— Не. Изслушай ме! Зная, че ме избягваш, както си постъпвала и с други мъже, които са се опитвали да те ухажват. Но това не е същият случай. Наистина те харесвам. Моля те да ми дадеш шанс. Дай и на себе си възможност да ме опознаеш.

— Стига, Харисън. Аз също те харесвам, но си ми шеф. Нека да запазим отношенията си непроменени. Толкова съм заета, че всичко, за което имам време да се грижа, са децата и работата.

Бауърс замълча, докато келнерът сервира салатите, после запита, като небрежно си играеше с вилицата:

— Чудя се, дали Макензи, шампионът по голф... По дяволите. Рей, нямам право, но искам да зная. Има ли друг мъж в живота ти?

— Не, нито един — натъртено каза тя, опитвайки се да скрие болката, която изпитваше. Откакто Ник спаси партито. Рей усещаше страхотно напрежение, щом го срещнеше.

— Тогава няма да те притеснявам, но не се предавам — заяви той.

— Докато се разбираме... — усмихна се в отговор тя. Този разговор разведри атмосферата и Рей се почувства съвсем комфортно.

Въпреки че напрежението в работата не намаля, статуквото на взаимоотношенията се запази. Харисън разчиташе на нея и тя продължи да му помага, с каквото може. Освен командировките, тя вършеше покрай своята и голяма част от неговата работа. Лъжливите клевети, пускани от ревнивата и отмъстителна Рут, секнаха.

Вкъщи Рей продължи да се бори с изтощаващото ежедневие. Преодоля и няколко кризи около трите нормални, подвижни и съвсем не безупречни деца. Успехът на Грег отново започна да се влошава, Джоуи се сби в училище, а Кевин отделяше повече време за Кристал, отколкото за уроци и работа. Уверяваше се, че гнетящата я самота не е резултат от безразличието на Ник, а от хроничен стрес. Единствено я радваше постоянното внимание и малко безгрижното, но твърдо поведение на Ник към децата.

Но грешеше. Ник строго спазваше дистанцията помежду им, но не престана да я наблюдава. През един неделен следобед дойде да вземе момчетата за тренировка и забеляза у нея промяна, която никак не му хареса. През целия ден, занимавайки се с децата, Ник не престана да мисли за Рей. Сигурно от преумора или поради влошаване на отношенията ѝ с Бауърс, но тя бе отслабнала и бе с тъмни кръгове под великолепните си очи. Не му се нравеше да я вижда така. Предпочиташе да я вижда весело да скастрия момчетата с някоя остроумна забележка. Харесваше му, когато събираха есенни листа, когато танцуваха и бедрата ѝ грациозно се полюшваха, когато я държеше в прегръдките си. Харесваше му да я усеща пламенна, отзивчива и страдна...

Определено не одобряваше помръкналите ѝ очи, липсата на усмивка по меките ѝ устни и бледите ѝ страни. Спомни си онази сутрин след партито, когато тя отново стана жизнерадостна. Тогава се появи Бауърс и Ник трябваше да си тръгне. Той тръсна глава, за да прогони спомена. Нищо, че бе отстъпил, щеше да се опита отново да я спечели. Само да посмее Бауърс да направи мръсотия.

Нямаше да притеснява Рей. Щеше да спазва условията ѝ, но се закле да върне блясъка в очите ѝ.

Когато се прибра, я намери в кухнята да подготвя съдовете за утрешната закуска. Засмя се, щом я видя как внимателно слага витамините в чашата на всяко дете. Госпожа Съвършенство.

— Винаги начело на състезанието — саркастично отбеляза той.

— Ами... Нали знаеш колко натоварени са сутрините.

— Зная и мисля, че няма да е зле, ако забавиш малко темпото.

— Фантазьор — въздъхна тя и отмести поглед.

— Понякога човек може да направи така, че мечтите му да се сбъднат. Имаш ли някакви планове за Деня на благодарността?

— Да — Рей знаеше, че момчетата чакат с нетърпение Ник да ги заведе през празника на хижа в планината. — Смятам да прегледам новите банкови полици и да изготвя доклад за тях.

— Защо не дойдеш с нас? — предложи и той.

— Не зная — тя се обърна и го погледна много изненадано.

— Имаш нужда от почивка. Вместо за уикенда, ще резервирам хижата за цялата седмица. Ще вечеряме навън. Никакво готвене. Харесва ли ти подобна идея? — и на свой ред се изненада от горещото нетърпение, с което тя прие поканата.

— Но не мога да карам ски — колебанието ѝ прозвуча като шега.

— Няма значение. Докато ние сме на пистата, ти ще седиш край камината и ще наблюдаваш огъня. Мисля, че ще ти хареса.

Наистина ѝ хареса. В луксозната хижа, построена в планината над езерото Тахо, имаше три бани, четири спални и просторен хол с големи прозорци и чудесен изглед към езерото. Пред камината бяха разположени големи удобни кресла. В тях Рей се наслаждаваше на топлината от огъня, погълната от романи, за които вкъщи никога нямаше време. От години това бе най-приятната и разтоварваща

почивка. Не готвеше. Храната се появяваше като с магическа пръчка. Ник я поръчваше или я приготвяше с помощта на момчетата. Децата бяха чудесни скиори и целодневно се пързалиаха, а вечер играеха пред камината. Рей взе няколко урока на пистата за новобранци, но предпочиташе да се разхожда с Ръсти, омаяна от тишината, спокойствието и свежия боров въздух. Снимаше с камерата прекрасния изглед на планината, езерото и блестящите под слънцето заснежени дървета.

Веднъж двамата с Ник помогнаха на Джоуи да си направи снежен човек, а после се повозиха на моторна шейна. Знаеше, че той обича да кара ски и му бе благодарна за часовете, които ѝ отделяше.

В предпоследния ден от отпуската той заведе момчетата на пистата и се върна. Бяха сами. Ник предложи да изиграят партия белот. Харесваше ѝ да играе срещу него. Ник бе яростен, но забавен противник, който крещеше при победа и дискретно мълчеше при загуба. Играха цяла сутрин, хапнаха сандвичи и си отвориха бутилка вино, седнали на пода пред камината. Изпитваше задоволство от присъствието му и се наслаждаваше на безгрижните шеги, които си разменяха. Внезапно той грабна една книга, изтегна се в стола и се зачете. Тя изми чиниите и се сви на дивана да допие виното. Чудеше се, защо в компанията му, алкохолът не я приспива, а я ободрява. Той изглеждаше напълно погълнат от книгата. Тя също взе роман, но не го отвори. Остана загледана в Ник. От отблясъците на пламъците, загорялото му от слънцето и вятъра лице излъчваше сурова красота, а рошавата му коса изглеждаше по-тъмна. Чувствеността на извитите мигли и линията на устните му я омаяха. Завладя я непреодолимо, чисто еротично желание. Искеше ѝ се да извика от копнеж, да я прегърне, да я докосне, да я целуне... Но той не го направи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

От Тахо Рей се върна отморена и освежена. Но отново се появи старата болка, събудена от съмнението дали Ник отново няма да изгради дистанция помежду им?

След три дни той я покани на кино и тя въпреки умората от тежкия ден прие с охота. За нейна изненада след филма се почувства отпочинала.

През следващите седмици зачестиха поканите му да излизат без момчетата. Отиваха на ресторант, на кино или просто на разходка. Един петък, след изтощителен ден в офиса, Рей се прибра и се втурна да прави вечеря. Тъкмо приготвяше спагетите, когато влезе Ник.

— Остави това на Грег — предложи той — и ела с мен на разходка.

— Навън вали като из ведро — тя го погледна изненадана.

— Ще се облечеш подходящо. Забавно е да се върви под дъжда.

Ник се оказа прав. Забавно бе да стъпват в локвите и дъждът да облива лицата им. Влязоха в един магазин. Цялата беше мокра, въпреки ботушите и дъждобрана.

— Имаш най-лудите идеи — поклати глава Рей.

— А ти си точно човекът, с когото мога да ги осъществя — каза той и избърса с ръка дъждовните капки от бузата ѝ. Този жест за притежание и комплимент дълбоко я развълнува. Досега, въпреки че често оставаха сами, Ник стриктно спазваше изискването ѝ и не настояваше за физическа близост. Рей се ядосваше на себе си и съжаляваше, че бе поискала това.

Наближаваше Коледа. Решиха тя да му помогне в избора на подаръци за децата и да прекарат празника заедно. Ник призна, че от много години, това щеше да е първият празник, на който ще бъде със сина си. За ваканцията Кевин трябваше да се върне в Лондон, но промени плановете си и реши да замине с децата на Рей при майка ѝ в Орегон.

Рей започна да придружава Ник на тренировките му. Но през една неделя, докато бяха на игрището, внезапно завала и трябваше да се приберат на сухо в къщата му.

— Мисля, че за днес приключих — каза той и запали камината.

— Чудесно! — Рей коленичи пред огъня, за да изсуши косата си. — Страхувах се да не кажеш, че е забавно да се играе голф под дъжда. Все пак има и лудории, които не бих правила. Рискуваше да останеше без спътник.

Мисълта, че тя може да си отиде, го шокира. Не искаше да я загуби. Погледна я — мокра, рошава, но остроумна и засмяна. Коленичи до нея и каза сериозно:

— Това не би ми харесало.

— Какво не би ти харесало? — запита тя и тръсна косата си назад.

Големите невинни очи и сладката извивка на полуотворените ѝ устни го побъркваха. Господ му бе свидетел, че доста дълго се беше съдържал. Спомни си епизода в хижата в Тахо, когато заби нос в четене, за да не я отмъкне направо в спалнята.

— Не бих искал да те загубя — прошепна той, грабна я в прегръдките си и жадно впи устни в нейните. Целувката ги потопи в буря от страст и желание, по-силно от волята. Ник усети как тя се предава. Ръцете ѝ нежно погалиха гърдите му, докоснаха шията и се заровиха в косата му. Беше толкова сладка, пламенна и прекрасно отзивчива.

— Искаш ли да бъдеш мой спътник в живота? — попита Ник.

— О, да, да! — гласът ѝ бе дрезгав и предизвикателен. Затаил дъх, той докосна нежно с устни страната ѝ и тихо прошепна:

— Харесва ли ти да вършиш лудории с мен? — и усетил как сърцето ѝ подскочи, кимвайки му в знак на съгласие, измърка: — Имам предвид други приятни неща — Ник ухапа нежно ухото ѝ и плъзна ръце под блузата, за да погали гърдите ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна стон на удоволствие и Рей се пристисна още по-силно към него. Той усети лекото треперене на тялото ѝ, издаващо страх, и се осъзна. Знаеше колко е чувствителна. Спомни обещанието си да не я притеснява и неохотно дръпна ръка от изкушаващата мекота на гърдите ѝ, отстрани мократа къдрица от челото ѝ и я целуна. — Искаш ли да отидем на още една ваканция?

— Но нали току-що бяхме — тя се опита да стане.

— Не бягай — настоя той и стегна прегръдката си. — Обичам да те усещам до гърдите си. Имам предвид ваканцията, която децата ще прекарат в Орегон — тя кимна, но очите ѝ гледаха питащо. — Тогава ще замина да тренирам в Монтръой. Вече ти обясних, че има разлика между тукашните игрища и тези в Шотландия. Равните терени ме разглежиха. За да върна формата си, трябва да тренирам и на други — тя кимна, че разбира, и Ник продължи: — Искам спътникът ми в живота да ме придружи на тренировките — и я целуна нежно по носа.

— Ами-и? — в усмивката и прозираше бдителност.

— Сигурно и работата в банката намалява през ваканцията. Какво ще кажеш за предложението ми?

— Изглежда чудесно.

— И така ще бъде — настоятелно прошепна той. — За колко стаи да направя резервация — за две или за една?

— Една — като малко дете Рей зарови срамежливо лице в гърдите му, мислейки, че лишеният ѝ от капка разум отговор, бе продиктуван единствено от моментни чувства и желание да бъде близо до него, от страстта, която я изгаряше.

Оказа се, че това съвсем не е така. Чувството на радост, страст и див копнеж не я напусна и през следващите дни. То беше толкова силно, че Рей не искаше да разсъждава разумно. Не искаше да прави анализ, за да страда. Просто се отдаде на течението. За днешните времена това бе нормално, а тя не беше старомодна. Но не одобряваше и твърде свободното сексуално поведение. Не приличаше на Рут — да скача в леглото на всеки ухахващ я мъж, нито на Кора, която твърдеше, че не харесва ежедневието на домакия и е доволна от дългата, но безперспективна връзка с Франк. Не бе и безотговорна, неопитна тийнейджърка, а тридесет и четиригодишна жена, можеща да взима решения и да носи отговорност за удоволствието, което ще изпита от почивката с човек, когото харесва и дори обича. Ами той? Изглежда и той я харесваше и уважаваше. Не можеше да му задава въпроси и да проявява претенции.

Тя пренебрегна задръжките, даде воля на емоциите и прилежно се подготви за предстоящата почивка. Купи си пъстър пуловер с панталон, съблазнителна семпла вечерна рокля, предизвикателно женско бельо и контрацептиви.

Трябваше да заминат в деня след Коледа. Момчетата — със самолет за Орегон, а двамата с Ник — за Монтръой.

На сутринта в празничния ден Ник дойде на закуска. Беше щастлив, че всички са заедно. Отвориха подаръците. Освен ръкавици, парфюм и шампоан, които Рей бе купила с одобрението на децата, за нея имаше още две пакетчета. В тях откри перлен наниз от Ник и диамантен медальон, гравирани с буква „Р“ от децата, който Ник постави на наниза и го закопча на врата ѝ.

— Аз... Толкова е красив — развълнувано каза тя. — Благодаря на всички от сърце.

Рей беше трогната. Знаеше, че в основата на всичко бе Ник. По типичен начин изрази признателността си за помощта ѝ да го сближи с Кевин, като бе включил и момчетата в подаръка. Чувстваше се щастлива. Празникът ѝ бе пълен, защото всички бяха заедно.

— Ние трябва да ти благодарим за всичко — поправи я Ник.

Докато Ник откарваше децата на летището, тя остави Ръсти в хотел за животни. А след това и те отпътуваха за Монтръой.

Времето бе променливо и студено. Мъглата се вдигна и полетите бяха възстановени. Постепенно я обхвана паника от предстоящата почивка с Ник и задърдори неспирно за номерата на времето и дали той ще може да тренира.

— Лекият дъжд не ме притеснява, а и не смятам да прекарам цялото време на терена — той се усмихна така, че страховете ѝ веднага изчезнаха.

Ник бе приятен събеседник и Рей почти възвърна самообладанието си, докато пристигнат.

Хотелът беше чудесен — просторен, с високи тавани, старинни мебели и гостоприемен управител, който ги заведе до стаята.

— Имате прекрасна панорама към океана — каза той и дръпна пердетата. — Нощно време става малко хладно. Можете да засилите парното или да запалите камината.

Рей почти не го чуваше. Гледаше като омагьосана куфарите на Ник до нейните и се чувстваше неловко.

— Сигурно си гладна — каза Ник. — Да слезем да обядваме.

Тя не забеляза колко вкусна бе храната. Едва докосна салатата и виното. Неуверено се опитваше да контролира вътрешния си смут и глупостите, които непрекъснато бърбореше.

— Този старомодно-уютен хотел ми харесва. Бил ли си... и преди? — каза тя, питайки се дали и друга жена е била с него.

— Не. Препоръчаха ми го. Да прием за първото си посещение на това място — Ник вдигна чашата си.

— Да прием — чашите им се докоснаха и тя се изчерви. Мислеше си, че трябва да се забавлява. Нали беше отракана жена! — Тези червени покривки на масите създават чувство на домашен уют?

— А-ха — и Ник започна да се храни, безразличен към обстановката.

— Има малко клиенти. Може би защото мястото е отдалечено и е началото на седмицата — тя посочи управителя, който се движеше между масите и се спираше при всеки клиент, за да поговори с него. — Мислиш ли, че повечето от тях са постоянни посетители?

— Вероятно — усмихна се Ник. — А може би съдържателят мисли, че фамилиарността допринася за посещаемостта.

Рей кимна и се загледа в покривката. Искаше ѝ се да бъде остроумна и забавна, но нищо не можеше да измисли. Ник се нахрани и предложи да разгледат игрището, но тя отказа.

— Не и тази сутрин. Искам да си почина — обясни тя и облекчена го видя да тръгва. За да се отпусне и наслаждава на почивката, ѝ трябваше време да се приспособи и да избяга от сенките на миналото.

Но когато остана сама в празната стая, отново я обхвана паника и порой от спомени. В мислите ѝ изплуваха подигравателните думи на Том, казани с разочарование: „Кой би искал да се люби с фригидна и несексапилна жена? Нещо ти има, Рей. Безчувствена си като лед!“

Тя отиде до прозореца и се загледа в разбиващите се в скалите вълни. Интимни отношения бе имала единствено с Том и го бе разочаровала. Но, по дяволите, та това беше преди повече от девет години. Дали нещо не се е променило в нея? Сигурно не, освен фасадата.

Разбира се, фасадата лесно се променя — косата, маникюра, работата, килограмите и дрехите, но знае ли как се задоволя един мъж? — мислеше си тя. През всичките девет години наистина беше много

заета, но това не бе истинската причина да избягва всякаква любовна връзка. Просто съзнаваше качествата и недостатъците си. Том...

Но Ник не е Том. Рей притисна чело в прозореца и се замисли за Ник. Изглеждаше толкова висок, слаб и красив в кашмирения си пуловер. Но тя ценеше в него не стройната и мускулеста мъжественост, тъмните проницателни очи и красивото загоряло лице, а душевността му — неговата сърдечност, грижовност и отзивчивост. Свободното, но силно въздействие над момчетата и... над нея самата. Нежността и сигурността, която вдъхваше, веселостта му.

Беше влюбена в него. За пръв път погледна истината в очите и осъзнаването на чувствата ѝ я заля като прииждащ порой. Сърцето ѝ яростно се заблъска в гърдите ѝ, подобно на вълните в прибой. От осемнадесетгодишна възраст не бе изпитвала тези чувства. Обичаше Ник със същата пламенност, както преди обичаше Том!

Тя се отдръпна назад и притисна с ръка устата си. Не. На фона на силната ѝ любов към Ник, чувствата ѝ към Том приличаха на младежко увлечение. Никога не бе изпитвала такъв стремеж към нежност, такова обожание и страст. Искаше да му принадлежи, да го направи щастлив. Но дали можеше? Както твърдеше Том, бе разочаровала съпруга си в най-значимите отношения между мъж и жена. Нетърпимо би било, ако разочарова и Ник, ако той разбереше същността ѝ и гледа на нея, както Том.

Събра багажа си и остави кратка бележка:

„Съжалявам, но изникна нещо спешно. Налага се да се върна. Ще ти обясня по-късно“.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ник се прибра, подсвирквайки си. Тихо почука на вратата, но отговор не последва. Сигурно спи, помисли си той, отключи и влезе.

Стаята бе недокосната. Тишината го притисна като надвиснала буря. Къде ли е отишла? Забеляза бележката на бюрото. Прочете я и се намръщи. Спешно?! Не е свързано с децата, иначе щеше да спомене. Службата? Погледна телефона, но се отказа да звъни, за да не се приеме като проверка. Сигурно още не е пристигнала. Реши да не дразни любопитството и на регистратора от рецепцията. Обхвана го чувство на пълна загуба.

Ник изпадна в депресия. Като че ли нещо безвъзвратно си бе отишло от живота му. Рей Паскал направи своя избор. Той се хвърли на леглото и впери поглед в тавана. Нарастващата им близост през последните седмици го бе обнадежила и разчиташе толкова много на тази почивка. Днес усети някаква промяна в нея, но не полюбопитства. Като че ли криеше нещо тревожно и непрекъснато сглобяваше банални фрази. Нямахме я обичайната ѝ остроумност, веселост и духовитост.

Я се стегни, господин Макензи! — помисли си той. — Винаги си знаел, че жена като Рей Паскал не страда от липса на поклонници, но не си пада по случайни връзки. Създадена е да принадлежи само на един мъж. Освен, ако не действа импулсивно, за което после сигурно би съжалявала. Ако ѝ се обади...

Може да има неприятности в банката или с приятел. Но тогава защо не го извика да се върне? Колкото повече мислеше, толкова повече на преден план излизаше образа на Харисън Бауърс.

Не бяха изминали и десет минути от прибирането ѝ и телефонът иззвъня. Тя вдигна притеснено слушалката.

— Значи пристигна? — в гласа му се долавяше облекчение и едва сдържан гняв. — От половин час звъня.

— Съжалявам, но не трябваше да се тревожиш. Пътуването...

— Защо, по дяволите, си тръгна така? Можех да те върна аз.

— Не исках да прекъсвам тренировката ти — и добави наум: „Защото трябва да ти обясня неща, които не искам да знаеш“.

— Глупости. Както и да е, отговори ми защо? Какво се случи?

— Нещо, което изисква присъствието ми тук.

— А-ха?!

— В банката — и Рей се заплете в неясни разпокъсани обяснения за сгрешени калкулации, които трябвало да се оправят.

— Разбирам — Ник не й вярваше, но не попита нищо повече.

— Съжалявам, че се случи през ваканцията, но последствията...

— беше сигурна, че той е озадачен, дори сърдит и се съмнява.

— Е, случват се и неприятни неща. Дочуване — не каза нито „следващия път“, „като се върна“ или „ще се видим“. Беше доволен единствено от факта, че се е прибрала.

Искаше й се да заплаче. Но не можеше. Цялата се разлюля от мъка, гърлото й се сви, но от очите й не се отрони нито сълза. Уморено отвори куфара и започна да разопакова дрехите си. Красиви дрехи, предназначени за прекарване на една чудесна седмица с любимия човек, но тя избяга. Сигурно го загуби завинаги? Ами, ако му се обади? И какво ще каже? Че съжалява, но е станала грешка — в банката няма проблеми и веднага се връща... Глупости!

Извади халата си и притисна ефирния плат към страната си, загледана в телефона. И чак сега видя, че сигналната лампа за запис свети. От притеснение просто не я бе забелязала досега. Кой ли е оставил съобщение? Нетърпеливо го включи.

— Госпожо Паскал, обажда се Ян Фрейзър — беше майката на Кевин. Гласът й звучеше напрегнато. — От Коледа се опитвам да се свържа с вас, но е такъв хаос по празниците, че... Най-послед се свързах, но не ви намерих. Ще ви бъда много благодарна, ако вие или Кевин ми се обадите, като получите съобщението.

Рей напомни няколко пъти на Кевин да се обади на майка си, за да съобщи за промяната в плана си, но улисан в празнични приготовления той явно бе пропуснал да го направи. Кевин й изпрати само писмо и подаръци. Но щом тя не е успяла да се свърже, сигурно и той не е могъл. Това би било добро извинение. Рей набра номера.

Отправените обвинения от другата страна на телефонната линия я обезоръжиха напълно. Не разбра дали упреците бяха насочени към

лошите телефонни връзки, или към неразумния син, който с поведението си, бе нарушил нечий планове.

— Но той ви предупреди — настоя Рей, сигурна, че Кевин е изпратил писмо.

— Да, с писмо, което получих едва като се върнахме в Лондон, в навечерието на Коледа. А отложихме ангажименти в Брюксел... Знаете колко са досадни дипломатическите задължения. Лорд Фрейзър смята, че при изпълнение на обществените му задължения, присъствието ми в качеството на домакиня и придружител е абсолютно необходимо. Но детето е по-важно, особено на Коледа. И връщайки се в Лондон, установяваме, че поради някакъв каприз Кевин е променил плановете си.

— Не беше точно каприз — усетила сърдитите нотки в гласа на Ян, Рей се почувства длъжна да обясни: — Кевин беше щастлив, че ще прекара Коледа с баща си...

— Баща му? — попита лейди Фрейзър с тон, като че ли Рей спомена извънземен. — Казвате ми, че той се е видял с баща си?

— Да, защо? При това доста често се виждат.

— Така ли? — чу се почукване с пръсти и на Рей й се стори, че Ян Фрейзър измърмори: — Трябваше да се досетя. Госпожо Паскал, знаете ли телефонния номер на Ник Макензи?

— Да.

Нямаше причина да не го каже, но нямаше и мотив да съобщи къде могат да бъдат открити в момента Ник и Кевин. Трябваше ли да разваля ваканцията на момчето? Но лейди Фрейзър не попита за Кевин. Изглежда загуби интерес към него. Благодарни за информацията и бързо прекъсна разговора.

Без момчетата и Ник, Рей се чувстваше нещастна през цялата седмица. Върна се в службата, но там нямаше много работа. Половината персонал беше в отпуска, а другата — в празнично настроение и подготовка за предстоящото посрещане на Нова година. Както всеки път Рей прекара новогодишната вечер в клуба за запознанства на Хелън. Обикновено се забавляваше добре, въпреки че никога не проявяваше интерес към ергена, когото Хелън избираше да й

партнера, но този път не беше така. Разсейваше се, а мислите ѝ бяха при Ник.

Момчетата се върнаха, сгорещени от карането на ски и „бабината кухня“, и тръгнаха на училище. Работата в банката възстанови обичайното си темпо. Ник се обади на Кевин да го предупреди, че няма да се върне скоро и той се разстрои. Рей се убеждаваше, че така е по-добре, за да спечели време. А за какво? За да прочете наръчник по сексология?! Или да измисли какво да каже, за да върне чудесните отношения, които тъкмо се породиха и внезапно приключиха?! Постепенно се примири с мисълта, че сигурно всичко е свършило. В противен случай Ник щеше да ѝ се обади. Вместо него се обади лейди Фрейзър.

— Звънях на номера, който ми дадохте, но Ник го няма — каза тя.

— Предполагам, че е извън града — любезно отговори Рей.

— А знаете ли къде мога да го намеря? — рязко попита Ян.

— Съжалявам, но нямам представа.

— Телефонният код, който ми дадохте е същият като вашия. Бях останала с впечатлението, че Ник живее във Флорида.

— Мисля, че живее тук, за да бъде по-близо до Кевин.

— Типичното му нахалство! Смятах, че няма да навреди.

— Да навреди?

— На Кевин. Не бих искала той да разруши стойностите, които ние с лорд Фрейзър сме изградили у нашия син.

Стойности? За какво говори тази жена? — запита се наум Рей, възмутена от думата „нашия“. Като че ли Кевин е предимно собственост на Ян и нейния лорд. Нищо чудно, че в началото, смяташе бащата на Кевин за починал.

— Кевин е добре. Той е чудесно момче. Много сме доволни от него. Мисля, че и той има полза от престоя си тук.

— Добър ли е успехът му?

— О, да. Освен това кара ски, играе голф и работи на часове във ветеринарния институт — ентузиазирано обясни Рей, но ефектът от думите ѝ беше твърде изненадващ.

— Голф?! Как сте могли да му разрешите да работи, при това в някакъв посредствен ветеринарен институт!?

— Но така пожела Кевин — изненадано отговори Рей. — И тъй като баща му одобри...

— Баща му?! Какво общо има той с това? — и без да даде възможност за отговор на онемялата Рей, добави полугласно: — Какво ли съм очаквала?! Въпреки по-добрата ми преценка... Няма значение, незабавно ще взема мерки — каза тя и прекрати разговора.

След два дни лейди Ян Фрейзър пристигна. Беше изумително красива. Прибраната в елегантна прическа гъста и лъскава като коприна черна коса подчертаваше изящните черти на бледото и гладко, но студено като мрамор лице. Пристигна внезапно с такси и остана само за секунда. Тъмните ѝ хладни очи огледаха обстановката с подозрение, като че търсеше дискредитиращи семейството доказателства. След това държанието ѝ стана сърдечно, възторжено и малко покровителствено.

— Предполагам вие сте госпожа Паскал? Добър ден. Аз съм лейди Фрейзър. Радвам се, че най-после мога лично да се запозная с вас.

— Приятно съм изненадана. Кевин ще се върне скоро, така че заповядайте — каза Рей, напълно съзнавайки, че прилича на слугиня с износения си костюм и без грим. Беше събота и тя се готвеше да чисти. В този момент се върнаха трите момчета, влачещи след себе си възбуждения и мръсен от играта Ръсти.

— Майко?! Не си ми казала, че ще идваш — Кевин целуна майка си. Изглеждаше повече изненадан, отколкото зарадван.

— Изглежда и ти не си ми казал някои неща — тя го прегърна с жест на собственик, отправи няколко формални реплики към Грег и Джоуи и отново се обърна към Кевин: — Къде е баща ти? — запита тя, все едно, че говори за някакъв престъпник.

Момчето обясни, че вероятно е в Аугуста.

— Скитник! — Ян сви подигравателно рамене.

Тя отправи няколко кратки любезности към семейство Паскал, накара Кевин да се облече представително и го взе със себе си за вечеря и „разговор“.

Рей ги изпрати, чувствайки се, като че току-що се бе измъкнала от вихрушка.

Кевин се върна от срещата начумерен. Рей нищо не го попита. Чудеше се дали момчето се е държало така сдържано с майка си, както с баща си и какво ли му е наговорила тя, че е толкова смутено. Желаете да покаже гостоприемство и да увери лейди Фрейзър, че Кевин се чувства добре в нейния дом, тя й се обади и я покани на следващия ден за вечеря.

— Много любезно от ваша страна, госпожо Паскал, но предпочитам вие да ми бъдете гост. Тук, насаме. Точно смятах да ви се обадя. Имам важни ангажименти, налагащи незабавно да се върна в Англия, но преди това трябва да обсъдим с вас някои проблеми.

— Това, което имам предвид, не се отнася до вас — започна Лейди Фрейзър още със сядането в ресторанта. — Бих казала, че Кевин е щастлив при вас и не бихме могли да намерим по-добър настойник за него. Разбира се, ние очаквахме именно това. Признавам, лорд Фрейзър ви проучи внимателно, преди да ви поверим Кевин.

— Надявам се, не сте открили нещо за леля ми — засмя се Рей.

— Вашата леля? Какво имате предвид? — сериозно попита тя.

— Шегувам се — бързо обясни Рей. Трябваше да се сети, че тази жена няма чувство за хумор. — Радвам се, че отговарям на изискванията ви.

— Да-а — гласът й стана малко неуверен. — Проблемът, госпожо Паскал, е в това, че се е появил Ник.

— Появил?

— Да. Да го наречем паднал от небето. Ние с лорд Фрейзър се опитвахме да държим Кевин колкото се може по-настрани от Ник, който няма никакви амбиции.

— Няма амбиции? Та той е шампион...

— Имам предвид, че няма позиция за истинските стойности в живота. Както знаете, той е благородник.

— Не, не знаех — Рей не можа да скрие учудването си.

— Ник никога не го споменава. И аз нямаше да зная, ако сама не го открих. Някой глупак от прадедите му, мисля, че прапрадядо му, превърнал феодалното имение в кравеферма. При едно от редките ми

посещения в нея, намерих книга за родословното им дърво с вписаната титла. Представете си изненадата ми!

— Разбирам — тихо продума Рей, представяйки си как любопитните ѝ очи изтръгват всички семейни тайни.

— Разбира се баронът е баща му. Опитах се да обясня на Ник, че споменаването дори и на малка титла отваря вратите към почтените кръгове. Но не успях да го убедя колко е важно човек да си създаде подходяща обществена репутация, особено когато титлата е наследствена и много би помогнала на Кевин. Но всичко, за което мисли Ник, е голфът и жените.

— Голфът му е професия — каза Рей, игнорирайки уязвяващата реплика за „жените“.

— Професия? Голфът? — веждите на лейди Фрейзър се повдигнаха. — Просто едно средство за постигане на целта. Но веднъж бе финансово... — тя поклати глава. — Пари, титла и съответните връзки... О-о, той би стигнал далече, но отказва да го разбере. А сега се опитва да втълпи буржоазните си възгледи и на Кевин, въпреки че изобщо не се интересува от него.

— Но това не е вярно! Или поне не изглежда така, според кратките ми четиримесечни наблюдения — заяви Рей. — Той е искрено заинтересуван от Кевин. Ник се премести тук скоро след инцидента, преди всичко, за да е близко до него.

— Така ли мислите?

— Да. Или поне той така каза.

— Скъпа моя, как може да сте толкова наивна? — прекъсна я Ян. — Сега, когато ви видях, разбирам, че не Кевин, а вие сте го привлекли. — Погледна я с намек и Рей поруменя.

— Това не е истина — каза остро Рей и язвително добави с усмивка: — Бих казала, че похвалата ви, лейди Фрейзър, всъщност изразява неодобрение. Дипломатически фокус, нали?

Сарказмът даде мигновен резултат. Ян стреснато зяпна и цялата се изчерви.

— Туширахте ме — съгласи се тя. — Но Рей, мога да те наричам Рей, нали? Наистина исках да те похваля, но и да те предупредя, скъпа моя. Познавам Ник. Винаги е такъв.

— Какво искате да кажете?

— Всяко красиво лице и приятна фигура го вълнуват. Без съмнение си забелязала колко лесно се влюбва. Не можеш да си представиш какво изживях почти от първата минута на брака ни. Няколко изневери и куп едnodневни увлечения.

— Не съм се вглеждала, но нямам това впечатление — каза Рей и си помисли, че думите на Ян, като че не се отнасяха за Ник.

— Колко си наивна! — лицето ѝ изразяваше съжаление. — Всеки известен мъж, мила, има... възможности. Без съмнение, човек като Ник, винаги се възползва от тези възможности.

И Ян се впусна да обяснява как Ник е пренебрегвал нея и Кевин. Разказът ѝ приличаше толкова много на живота на Рей с Том, че шокирана, Рей потъна в мълчание. Трябваше да признае, че ако наистина намерението на Ник е било да я очарова, е успял. Така, както преди години, я бе пленил чаровният динамичен, но лъжлив Том Паскал. Тя отново се съсредоточи върху думите на лейди Фрейзър, която в момента говореше за Кевин:

— Затова не разрешавам Ник да се намесва. Разбра молбата ми, нали?

— Към мене ли? — учуди се Рей. Бе така ангажирана с личните си съмнения и опасения, чувстваше се толкова нещастна, че наистина не беше разбрала.

— Не одобрявам да насърчаваш Кевин да губи времето си с голф. Вече му наредих да зареже този идиотски спорт. Не одобрявам и идеята му да стане ветеринарен лекар. Кевин трябва да бъде дипломат, като втория си баща. Искам да предадеш на Ник да не се намесва.

— Какво ви кара да смятате, че Ник ще се вслуша в съвета ми? — Рей я гледаше втренчено и си мислеше, че изобщо няма да каже на Ник, а ако го направи...

— О, той винаги се вслушва в жената, която... да кажем му е близка за момента — обясни лейди Фрейзър и Рей отново се запита, дали да го приеме за комплимент, или за оскърбление.

Въпреки че се чувстваше по-объркана и уплашена от всякога, Рей бе сигурна в едно — баща и син имаха правото да се виждат.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Разнесоха се слухове, че Харисън Бауърс напуска. Едни твърдяха, че ще го повишават, други, че ще го понижават, а трети, че отива на работа в брокерска къща. Покрай това се правеха и безумни прогнози кой ще заеме директорския пост — шефът на южния клон на банката, някой от управлението на корпорацията или може би Рей Паскал. Последното предположение се оспорваше като пълна глупост по две причини — нямаше практика на такъв висок пост да се издига човек от персонала, работещ на същото място, и още по-малко жена. Рут непрекъснато коментираше как тази „безпардонна кучка“ Рей, би направила всичко, за да достигне върха.

— Ако станеш директор, се надявам да я уволниш — заяви Кора.

Рей само сви рамене — слуховете и злобните коментари бяха част от играта. Вече бе разговаряла с Бауърс да повишат Рут в секретар по кредитите. Тя бе енергична, способна, новаторски настроена и с висока квалификация за длъжността, която заемаше досега. Нищо чудно, че е разочарована. Рей се питаше, дали Кора ще бъде възмутена от това повишеше. Можеше и да не бъде. Тя бе доволна от работата си като асистент-изпълнител, а недоволството от Рут бе демонстрация на лоялност към самата Рей.

— Сред персонала се коментира, че би трябвало да изберат теб за директор. И без това вършиш цялата работа — заяви Кора. — Ако беше мъж, отдавна да си заела тази длъжност — и й изнесе цяла лекция срещу половата дискриминация.

Рей слушаше с половин ухо, замислена за нарасналия дефицит в събраните кредити от банковите клонове в Чико. Дали това се дължеше на икономически спад или на лошо управление. Дали да се смени там новия управител, който не успя да развие бизнеса до очакваното ниво. Тя въздъхна. Сигурно бе уморена. Винаги бе смятала професията си за предизвикателна и вълнуваща, но изведнъж се отегчи да се занимава с безкрайни проблеми. Умори се да балансира в

сложната служебна обстановка, измисляйки начини да направи работата по-ефективна, без да нарушава комфорта на никого.

Сети се за Ник, който трайно се бе настанил в подсъзнанието ѝ. Копнееше да е с него и до се наслаждават на слънцето и свежия въздух. Въздъхна раздражено при мисълта, че трябва да спазва правилата на живота, да се занимава с банковата политика и да издържа това напрежение, вместо да избяга навън и да се забавлява... На всичко отгоре изглежда Ник си бе отишъл завинаги. Въпреки че трябваше да е доволна от това, ако вземе предвид съвета на бившата му съпруга да го държи далеч от себе си. Отсъствието му обаче остави след себе си вакуум, който не можеше да запълни нито с работата, нито с децата. Копнееше да го види. Никога преди не се бе интересувала от спорт, но сега започна редовно да следи по телевизията турнирите, в което той участваше. Постепенно се превърна в страстен запаянко, досущ като момчетата.

В неделя цялото семейство беше развълнувано и се събра пред телевизора да гледа финала на престижния турнир в Пембъл Бийч. Финалисти бяха Ник Макензи и Дъг Пауел — намръщен, набит мъж, който стартира пръв. Коментаторът съобщи, че остават три дупки, а Макензи е с една точка назад. При равен резултат щеше да спечели Пауел.

— Татко е пак с една точка назад — каза Кевин след първия удар.

— Не ми напомняй — изпъшка Грег, гледайки как мъжете се прицелват в следващата дупка, но и този път разликата се запази.

Момчетата притихнаха, а коментаторът направи прогноза:

— За попадение в осемнадесетото гнездо се присъждат пет точки. То е след труден петстотин и шестдесет метров завой наляво. Изглежда, че безспорен победител ще е Пауел.

— Този не ми харесва. — Джоуи насочи юмрук към екрана.

— Е, както се казва, когато успехът се постига трудно, печели упоритостта. А Макензи е упорит човек — каза друг коментатор, представил се като бивш състезател по голф.

— И по-добре да е, защото, за да успее са му необходими два удара повече от позволените — добави първият.

Сърцето на Рей се сви — Ник имаше право общо на пет удара, с които, премествайки топката от една в друга посока, да постигне целта. Не два удара повече, а чудо трябваше да се случи. Пръв стреля Пауел и топката отиде далеч напред.

— Пауел играе уверено. Ако уцели, Макензи е загубен. Настъпи тишина. Ник се приближи към старта. Рей го гледаше и се чудеше как може да бъде толкова спокоен. Полуусмихнат, той бавно и рутинирано замахна. Коментаторът подсвирна:

— Зашеметяващо! Стреля по диагонал! Играе за победа!

— Това е единственият начин, по който Макензи играе — весело добави колегата му. — Зная го от опит. Борил съм се срещу него.

— Какво означава това? — попита Рей.

Грег бързо обясни, че вместо с пет удара топката да достигне до гнездото, той ще я прехвърли над дърветата, за да се приземи върху равната част на терена, откъдето да стреля втори път.

— Непостижима задача. Никога няма да успее — добави Грег.

— Но това е единственият начин, за да спечели — каза Кевин, тревожно вперил очи в екрана.

— Да, но изисква свръхчовешка сила — поклати тъжно глава Грег.

Стикът изплющя върху топката. Тя излетя високо над дърветата и като насочена от радар падна меко на земята.

— Точно сто метра — гласът на шпикера се изпълни със страхопочитание. — От къде има такава сила?

— Той твърди, че е от сенокоса в бащината му ферма — засмя се другият коментатор.

— Като супермен — прошепна Рей и момчетата избухнаха в смях.

— Да! Супермен! — извика Кевин и закачливо потупа Грег.

Зрителите аплодираха и забързаха към финиша, за да наблюдават втория, решаващия удар. Пръв стреля Пауел.

— Сигурен, внимателно преценен троен удар, отпратил топката малко далеч от гнездото и на шестдесет метра от финала — съобщи коментаторът. — Ако Макензи използва къс клиновиден стик, може би ще спечели.

— Обяснете ми — помоли Рей.

— Това означава, че при разлика от една точка след този удар ще се изравнят — каза Грег и публиката го потвърди.

Ник избра стик и замагна. Топката полетя, тупна на земята, бавно тръгна назад и спря на три крачки от гнездото.

— Трите треперещи крачки — каза шпикерът.

— Какво говори този? Защо треперещи? — попита Рей.

— Когато топката е толкова наблизко, се изисква с един изстрел да уцелиш. И като знаеш колко много пари зависят от това, колената ти се разтреперват от страх да не пропуснеш.

Рей се учуди как ли издържа Ник. Не само колената ми ще се разтреперят — помисли си тя, наблюдавайки последния удар на Пауел. Топката се насочи към гнездото, завъртя се около него, но спря на ръба му. Публиката нададе вик, а Пауел се намръщи.

— Не е чудно, че се мръщи — обясни репортерът, — току-що загуби осемдесет хиляди долара, ако Макензи улучи. Това е разликата между наградите за първо и второ място. Като добавим и славата от победата в този престижен турнир.

Така и стана. Ник улучи. После хвърли топката си към изпадналите във възторг зрители, подписа картата с нанесения резултат и се запъти към трибуната, за да получи купата и паричната награда. Последваха поздравления от спонсора, председателя на Националната асоциация по голф, но Рей не слушаше. Тя мислеше, колко е грешала, оценявайки голфа като игра за разтоварване. Какъв професионализъм, преценка и рискове се изискваха в този спорт. Тук, както и в нейната работа, имаше напрежение. Тя бе възхитена от спокойствието, което Ник показва.

Видя го как любезно приема наградата и подава чека на изумително красива жена, която го целуна. Жената бе много привлекателна и коментаторът не се сдържа да попита коя е.

— Може би избраницата — добави той.

Притихнала, Рей учести дишането. Чувстваше се опустошена и ограбена. Момчетата излязоха, а тя остана, надявайки се до края на предаването да дадат подробности за самоличността на жената. Но всичко завърши с няколко заключителни хвалебствия. Рей бе повече от разочарована. След възторга от победата му, целувката на непознатата бързо я приземи.

Следващата седмица се затрупа с работа, опитвайки се да избяга от спомените за Ник. В неделя децата отидоха на кино. Навън валеше. Рей остана сама и се зае да измие чиниите.

„Забавно е да се разхождаш под дъжда.“

Тя затърка усилено съдовете, за да заглуши ехото от гласа му в мислите ѝ. Не успя, както не успя да забрави и целувката на жената, прибрала с типично собственически жест чека. Въпреки нарастващия гняв, тя продължи да изпитва необяснимо чувство на пустота и загуба. Щом е имал любима, защо ухажваше Рей? А тя така жадно бе откликнала. Защото обичаше да са заедно, обичаше да го размива, да го целува. При спомена как я гледаше и държеше в прегръдките си, цялата се изчерви и усети стягане в гърдите. Беше си въобразила, че връзката им е сериозна. Като през мъгла, изплува споменът от предупреждението на Ян Фрейзър. Каква глупачка бе да си въобразява, че отношението му към нея е по-специално. И то, защото ѝ отдели малко време, приласка и съблазни... Добре, че избяга от Монтръой.

„Неговите жени“ беше казала Ян. Разбира се, че толкова мъжествен, хубав и прочут мъж ще привлича красиви и сексапилни жени. Пред очите ѝ отново се появи образът на изумителната блондинка, поднесла подканящо устните си към него. Тя не бе „компаньонка“ и той не я изгони със стика, а я прегърна и...

Не трябваше повече да мисли за измамния Ник Макензи...

Мислите ѝ бяха прекъснати от звънеца на вратата. На входа стоеше Ник с типичната си усмивка.

— Здравей, Рей!

— Здравей.

— Спокойно, Ръсти — каза той и изтръска дъждовните капки от косата си. — Какво става? — попита Ник и закачи сакото си в гардероба, като че ли нищо не се бе случило.

— Нищо ново — гласът ѝ прозвуча равнодушно. — Докато ти печелеше пари и лаври, ние просто отмятахме дните.

— „Имах малък късмет“ — Ник изтананика фрагмент от „Моята прекрасна лейди“. — Къде са момчетата?

— На кино. Но успехът ти в Пибъл Бийч не беше само късмет. Видях как запрати топката над дърветата.

— Ти си го гледала? — очите му заблестяха от удоволствие.

— Определиха постижението ти като ловкост и сила, за което ще те възнаградя с чаша кафе.

— Какъв късмет — каза той и я последва в кухнята.

— Обядвал ли си? — опита се да бъде гостоприемна, но студена и безразлична. — Има картофена салата и шунка.

— По-добре е от храната в самолета — Ник седна на масата.

Докато Рей сервираше, мълчаха. Усещаше питащия му поглед.

— По-добре да си нарежеш сам шунката — предложи тя, колкото да каже нещо. Той стана и мълчаливо изпълни препоръката ѝ.

— Лейди Фрейзър ни посети — тя седна и отпи глътка кафе.

— Чух.

— Кевин ли ти каза?

— Тя ме откри в Маями. Ужасно разтревожена, искаше Кевин да престане да работи. Абсурдно. Казах му, че ако той желае, може да продължи. Салатата ти е страхотна.

— Благодаря — каза Рей, продължавайки да си мисли за лейди Фрейзър. — Тя... изглеждаше доста решителна.

— Кевин има висок успех, харесва работата си и освен това е достатъчно голям да взема сам решения. Не искам повече да говорим на тази тема — той остави салфетката. — Оправиха ли се погрешните сметки?

— Какви погрешни сметки?

— Онези, които изискваха връщането ти в банката. Едва ли си ги забравила толкова бързо.

— О, не. Искам да кажа, да — смутено отговори тя, ядосана от начина, по който той прехвърли разговора върху нея.

— Или може би има друга, неизвестна за мен причина, поради която ме изостави?

— Какво... искаш да кажеш? — тя почти изпусна кафето си. Колко неудобно щеше да ѝ бъде, ако той се досетеше.

— Предполагам, че високопоставеният господин Бауърс е възнаградил прилежността ти.

— Бауърс? Какво общо има той с това?

— Той ти е шеф, а може би го харесваш или и двете. Нали изведнъж започна да отнема необичайно много от времето ти.

Рей се изненада от изпълненото му с гняв хладно неодобрение.

— По дяволите, нямах намерение да те упреквам по този начин — рязко добави той. — Но, когато ме напусна, без да кажеш дума, бях толкова... Това ме разстрои и ме смути. Не мислиш ли, че е време да бъдеш откровена с мен?

— Откровена с теб?! — тонът му я ядоса.

— Да. Не те приемам на шега и не ми харесва да ме подвеждаш.

Да го подвежда! Как смееше да говори така! Тя си спомни русокосата красавица и буйно възрази:

— И аз не одобрявам, че не си честен с мен.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Спомняш ли си приказките си, че искаш да бъдеш част от живота ми, за да си близо до Кевин?

— Да. Истина е — невинно озадаченият му поглед я подразни.

— Но си бе наумил и друго нещо. Искаше да се любиш с мен — изтърси тя ужасена от самата себе си. — Така е, нали?

— Да — той я погледна преценяващо. — И не само.

— Забрави за това, Ник Макензи! Нямам намерение да се превърна в една от твоите еднокдневки, заради каквато си напуснал жена си!

— Аха! Значи бившата ми съпруга е направила интрига не само с Кевин, но и с теб!

— Ние проведохме доста информативен разговор.

— Информативен? Искаш да кажеш, че си възприела всичките й лъжи и нападки?

— Отричаш ли, че си я изоставил?

— По дяволите, да! Но не съм изоставил съпругата и семейство си. Напуснах честно и почтено. Избягах като от гърмяща змия — настръхнали, те се гледаха през масата и гласът му се извиси: — Не съм изоставил сина си. Ние просто разтрогнахме брака си. Нищо не можеше да се направи за Кевин.

— Отричаш ли връзките си с проститутки?

— Да. И се възмуствам от подобни намеци — лицето му стана гневно и за миг Рей се изплаши. Той бутна назад чинията, опитвайки да се овладее: — Е, наистина не съм светец. Радвал съм се на компанията на много жени, но винаги е било по взаимно съгласие и всеки можеше да си тръгне, когато пожелае — той се изправи,

погледна я и подчерта: — Никому не се е налагало да бяга — остави чашата и си тръгна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато шофираше, Ник се успокои. Рей беше оплетена от лъжите на отмъстителната Ян. Никога ли нямаше да се освободи от зловните ѝ интриги?

Рей бе загадка за него и трябваше да признае, че се интересуваше много от нея. Беше очарователна и духовита компания, интелигентна и дяволски хубава. И в добавка — добра майка. Атмосферата на дома ѝ бе най-подходящата за сина му.

Но изведнъж се появи Ян и се намеси, искайки Кевин да напусне работата, която той обичаше, защото била под равнището му. Ник добре познаваше Ян. Тя никога не призна, че той произхожда от семейство на фермери. Ник се изсмя високо при спомена как го бе молила да изкара на показ титлата, която от години бяха забравили. Тя вярваше, че като се накичат с нея, пътят им към така наречените „почтени кръгове“ ще бъде отворен. Той се отказа, но Ян бе готова на всичко, за да постигне мечтата си. Ник се намръщи. Досети се, че Ян ще направи всичко възможно, дори с цената на завръщането на Кевин обратно в Англия, само и само да се изпълнят плановите ѝ. Може би момчето трябваше да напусне работа. Но пък тя бе само по няколко часа седмично.

Не! Въпросът е принципен. Кевин трябваше да се научи да се справя с майка си, да се научи да взима сам решения. Ник Макензи искаше да види сина си свободен да прави това. Никой нямаше право да заставя момчето да се отклонява от собствения си път. Определено ще поддържа контакт с него, въпреки че през следващите няколко седмици му предстояха турнири в Калифорния, Невада и Флорида. Но после щеше да последва почивка. Трябваше да измисли нещо за себе си и Кевин. Ще вземе и момчетата на Паскал, ако майка им ги пусне. Ще се обади на Илейн, да организира нещата.

Що се отнася до Рей... Нейните чувства също не биваше насила да се променят.

Ник паркира в гаража, излезе и се вгледа в небето. Чувстваше се така ограбен, както и в Монтръой.

Искаше ѝ се да го догони и върне, да му се извини за грозните думи, които му наговори. Знаеше, че той се премести в Денсби не заради нея, а заради Кевин. Ник наистина се грижеше за момчето. Доказателство за това беше времето, което им посвети — на Кевин и на нея.

Освен това предполагаше, че тя го привлича, както и той нея. Не беше нападателен и винаги се съобразяваше с желанията ѝ. Грешката не беше негова. Тя бе некадърницата, която...

Рей погледна недовършения му обяд и си призна, че глупостите, които му надърдори бяха реакция на защита. Страхуваше се да не разкрие комплексите си и се опита да прехвърли цялата вина върху него. Разбира се и той не бе съвсем невинен, особено ако се вярваше на думите на Ян. Но тя не смяташе, че всичко казано от лейди Фрейзър бе истина, въпреки че ѝ напомни собствения ѝ живот с Том. Господи, та съпругът ѝ бе мъртъв от девет години и вече бе време да му забрани да се бърка в живота ѝ. Със сърцето си усещаше, че Ник и Том не си приличат. Ник бе открит и честен. Но тя не беше честна с него. Излъга го за причината за бягството ѝ от Монтръой. И днес скри лъжата, папагалски повтаряйки обвиненията на лейди Фрейзър, а избягна проблема, който я вълнуваше цяла седмица — коя бе русата жена и какво означаваше тя за него. Сигурно щеше да ѝ каже. Но тя не го попита, защото се страхуваше от отговора. Продължи да съжاليا за наговорените упреци и реши при първа възможност да се извини.

През следващите дни подобна възможност не се появи. Той отсъстваше често, а когато идваше, я избягваше. Контактуваше предимно с децата, особено с Кевин, който имаше проблеми. Майка му вече три пъти се обаждаше възмутена, че не е престанал да работи. Последния път поиска да разговаря с Рей.

— Скъпа, по неизвестна за мен причина Кевин все още не е прекратил контактите си с ветеринарната лечебница. Искам ти да се заемеш с това, незабавно!

— Лейди Фрейзър, та това са само няколко часа седмично — и добави наум: „Толкова шум за нищо. Но за Кевин не е нищо“. — Той

наистина е доволен, всъщност Кевин се интересува от...

— Няма да изпълните инструкциите ми?! — кресна Ян Фрейзър.

— Не и за това. В колежа доста го харесват. Разрешават му да присъства на операции. Баща му...

— Баща му няма какво да се бърка в това. Очаквам да се погрижите Кевин да изпълни желанията ми.

„Нейните желания, а не неговите“ — помисли Рей и каза:

— Лейди Фрейзър, на мен ми е трудно...

— Разчитам именно на теб, мила. Като майка разбираш как се чувствам. Сега трябва да приключваме, но ми се обади, когато постигнеш резултат. Високо ценя помощта ти, скъпа — и затвори телефона, преди Рей да възрази.

Рей сви устни, като си спомни разговора. Не обичаше ултиматуми. Не бе в неин стил да отнема щастието на едно дете. Трябва да поговори с Ник. Но самият Кевин дойде при нея за съвет.

— Мама настоява да зарежа работата, а аз не желая да го правя. Харесва ми и мисля, че и ме одобряват. Тъй като реших да кандидатствам в колежа тук...

— О, Кевин, колко съм доволна. Щастливи сме да си сред нас. Съгласна съм с теб. Искам да кажа... Не мисля, че работата пречи на уроците ти. Може би трябва да поговориш по този въпрос с баща си — каза тя и си помисли: „Той поне, за разлика от майка ти, взима интересите ти присърце“.

Междувременно Уотърс насрочи заседание в Лос Анджелис и настоя Рей да отиде. Явно предстоеше промяна. Обикновено не се притесняваше, но сега без причина стана нервна.

— Мамо — каза ѝ Джоуи, — Тод каза, че продава скейтборд.

— Не ме интересува какво продава — отсече раздражено тя. — Казала съм ти, че сега няма да ти купя скейтборд. Получи толкова много подаръци за Коледа.

— Но купи на Грег нови баскетболни обувки, а на мене — нищо.

— Не аз, а той си ги купи с парите, които е спечелил.

— На мен никой няма да ми даде работа, защото съм само едно десетгодишно дете.

— Каква трудност — Рей се разсмя, разроши косата му и изтананика: — Отпусни главичка на моето рамо и почакай да пораснеш голямо! — Джоуи се дръпна и избяга в стаята си.

Рей веднага съжали за държанието си. Не биваше да го дразни. Може би трябва да му купи скейтборда. Но по-добре да е твърда, дори ако на Джоуи му е трудно да понесе закачка. Но какво ѝ ставаше на самата нея? Дразнеше се от всичко. Може би заради срещата в Лос Анджелис?

Рей осъзнаваше, че в основата на всичко стои тъгата ѝ от отсъствието на Ник. Може би, ако го чуеше да свирука или зърне спокойната му доверчива усмивка, хармонията бързо щеше да се възстанови. Всичко отново ще бъде приятно. Искаше ѝ се да не го бе отблъсната. Дали това имаше някакво значение?

Състезанията му продължаваха и тя не преставаше да се пита дали онази жена го придружава. Престана да гледа телевизия, но децата ѝ съобщиха, че в един от турнирите е спечелил второ място. Тя сви рамене и въздъхна. Приятен или не, животът си вървеше, а и беше вече време да си приготви багажа за Лос Анджелис, където вероятно щеше да преспи.

Ник изчака да стане осем часа, преди да ѝ се обади. Знаеше, че Рей се прибира тогава. Илейн му подсказа да заведе децата през великденската ваканция на турнира на майсторите. Той целенасочено избягваше всякакви контакти с Рей и смяташе да продължава в същия дух, но сега му трябваше разрешението ѝ да вземе децата и да се уточнят. Но защо се чувстваше неспокоен — като юноша пред първа среща. Още щом чу сигнала, сърцето му заби лудо. Нетърпението да чуе гласа ѝ го изненада.

— Ало — беше гласът на Джоуи.

Ник щеше да колабира.

— Здравей, Джоуи. Какво става?

— Нищо особено, Ник. Ти върна ли се?

— Не. Обаждам ти се от Рино. Искам да попитам...

— Мислех, че си си вкъщи. Гледахме те в неделя и искахме да спечелиш. Грег каза, че ако другият бе пропуснал да уцели...

— Да, доста неприятно стана. Къде са останалите?

— Грег и Кевин са на концерт в училището, а госпожа Стийл е в банята. Каза ми да се обадя, ако телефонът звънне.

— Коя е госпожа Стийл?

— Тя се грижи за нас, докато мама я няма. Господин Бауърс дойде да вземе мама рано тази сутрин и заминаха за Лос Анджелис. Ник, какъв е този шум?

— Нищо, Джоуи. Изпуснах си чашата. Колко съм несръчен — и добави наум: „По дяволите, Бауърс и Лос Анджелис! Ако смята да продължава с нощните си похождения, трябва да наеме постоянна детегледачка, вместо да ангажира приятелите си. Има дяволски безотговорно поведение.“ В действителност го вълнуваше колко ли нощи и с кого е прекарала.

— Ник, там ли си?

— Да, Джоуи. Беше ми приятно да си поговорим. Ще се обадя пак — и затвори телефона.

Защо ли му бе нужно да се обажда на Рей, когато Илейн щеше да уреди всичко?

Докато стюардесата любезно ги настаняваше по местата им, Бауърс не откъсваше поглед от Рей. Изчака да останат сами и веднага сподели мислите, които го занимаваха през целия ден.

— Не приличаш на човек, който току-що е получил наградата на годината.

— Зная — въздъхна Рей и си спомни шокирания вид на Уотърс, когато му каза, че трябва да си помисли. — Зная, че така не се постъпва, но не искам да бъда вицепрезидент на корпорацията само за украшение.

— Длъжността вицепрезидент, отговарящ за чуждестранните кредити и инвестиции, не може да се нарече украшение.

— Зная.

— Мисли и за другите предимства — командировки в чужбина заедно с председателя на Борда на директорите, тържествени вечери, възможности за създаване на контакти. За всеки друг това би било невероятен шанс.

— Съгласна съм, че лошо се изразих, но не искам да пътувам и да живея в Лос Анджелис. Искам да съм там, където съм — Рей си мислеше за Грег, който най-последно бе залегнал над уроците, и за щастливото детство на Джоуи. Не беше време да променя живота им. — Не разбираш ли, че се грижа за две деца?

— Разбирам, но в нашата професия човек или е водач, или е изпълнител, или просто напуска. Винаги си вършила и продължаваш да вършиш добра работа за „Крайбрежната банка“. Това предложение доказва, че ръководството не оценява формално работата ти. В качеството си на твой пряк шеф, те моля да помислиш добре, преди да откажеш окончателно.

В този момент завърши задължителната проверка преди полет. Моторите на самолета зареваха и разговорът им се прекрати. Докато излитаха. Рей си мислеше, колко верни бяха думите на Харисън. Реши да му го каже, но той отново заговори:

— Може би си повече майка, отколкото финансист и имаш нужда повече от съпруг, отколкото от повишение — думите му прозвучаха като любовно обяснение. Тя се опита да възрази, но той я спря с пръст върху устните ѝ.

— Това не е обяснение. И двамата знаем къде ми е мястото. Приеми го като искрено мнение на човек, който смята, че си страхотна. Рей, не може и вълкът да е сит, и агнето да е цяло.

В подобни случаи тя обикновено мълчеше, но сега въздъхна и измърмори:

— Прав си, Харисън, но успях да се справя сама с работата и децата. Мисля, че ако остана тук, ще продължа да го правя.

— Въпросът с дали ще ти бъде позволено да останеш — Бауърс сви рамене, обърна се към прозореца и се подготви за дрямка.

За момент Рей остана неподвижна. Опитваше се да преглътне напирещите сълзи. Отдавна не беше плакала, но сега...

Стана и отиде в стаята за почивка. Заклучи вратата след себе си и даде воля на чувствата си. Изглеждаше глупаво — дори не знаеше защо плаче. Като че всичко се бе объркало и нямаше решение. Преди повишенията я радваха, но сега... Прав е Бауърс, че когато се достигне определено ниво в кариерата, всичко се променя. Човек или го повишават, или се проваля и напуска, но винаги печели банката. Ами децата? Не ги ли предпазваше прекалено много? Животът е динамичен и трябва да се научат да се приспособяват. А може би искаше да предпази себе си, като остане вярна на къщата, където премина детството ѝ и където се чувстваше така щастлива с Ник през последните четири месеца.

Да, именно за това плачеше. Просто не можеше да понесе загубата му. Но не беше наясно дали го загуби заради собствените си грешки, или заради блондинката. Рей изтри сълзите си и стана. В крайна сметка всеки по-буен зрител може да се хвърли на врата му и да го целуне. Спомни си, че Ник бе дал на жената наградния чек. Значи тя му е достатъчно близка, за да ѝ повери собствеността си. Тази мисъл я влуди. Ядоса се повече на себе си. Как си бе позволила да упреква мъж, който принадлежи на друга.

Гневът ѝ помогна и тя отново се превърна в добре познатата Рей Паскал — хладнокръвна и независима. Имаше децата и кариерата си. Останалото няма значение. Щеше да премисли нещата и ще вземе правилното решение. Оправи грима си и се върна на мястото си.

Когато се прибра, момчетата я посрещнаха, надниквайки се в един глас. Тя ги помоли да говорят един по един.

— Татко предложи да ни вземе през великденската ваканция на турнира в Аугуста — обяснението на Кевин бе прекъснато от крясъци и молби за разрешение. Рей се съгласи. Надвиквайки ги, Кевин добави: — Госпожа Къмингс ще се обади да се уточните.

Рей помисли, че се касае за туристически агент. След няколко дни жената се обади по телефона и съобщи, че резервациите за хотела и самолетния полет са направени.

Рей остана доволна. Ник постъпваше разумно, като взимаше момчетата през ваканцията. На нея ѝ бе трудно да им осигури пълноценна почивка, докато е на работа. А и те бяха особено щастливи, че ще присъстват на самото състезание. Нямахе причина да се чувства потисната от това, че поканата не включва и нея. Работеше много. Непрестанно мислеше за всички плюсове и минуси на предложената ѝ длъжност. Но не успя да се отърси от странното чувство на тъга и копнеж.

Всяко идване на Ник в града подобряваше настроението ѝ. Беше глупаво да храни надежди и очаквания, когато той се задържаше в дома ѝ, колкото да го зърне. Знаеше, че е много зает със състезания. Но той винаги откриваше време да се върне или да се обади на децата по телефона.

Един ден, след поредното обаждане на Ян Фрейзър, Кевин каза:

— Татко ме посъветва да следвам желанието си. Каза, че ако човек избере това, което харесва, и работи упорито, ще победи.

Дали съветът е приложим и в личните отношения? — запита се Рей. Реши да опита, но рядко виждаше Ник.

— Ник каза, че си права, мамо — заяви един ден, Джоуи. — Не бива да очакваме хората да ни дават всичко, което искаме. Трябва сами да си го извоюваме. Сам ще спечеля пари за скейтборда.

— Ами — подигра се Грег. — Да не са ти предложили работа?

— Не. Ще започна самостоятелен бизнес — гордо отговори Джоуи. — Вече спечелих пет долара — за тяхно изумление ги показва. После обясни как е рискувал на игрището по голф и е нагазил до колене във водата, за да търси топки за голф, които в последствие е продал на играчите от клуба. — Ник и менажерът на клуба, господин Джонсън, одобриха идеята. Разрешиха ми да ходя там и без Ник. Ще можеш ли ти да ме водиш, мамо, защото утре вечер Ник заминава за много дълго.

Рей кимна усмихната. Гледаше малкото си момченце, което бе започнало „собствен бизнес“. Това бе дело само на Ник. Изведнъж изпита непреодолимо желание да му благодари лично, преди да е заминал „за много дълго“. А може би изпитваше и нещо повече от благодарност? Може би искаше да възстанови старите им отношения или поне приятелството? Да се извини за грозните думи, които му каза.

На следващия ден напусна службата си по-рано. Не знаеше часа на заминаването му, но се надаваше, че ако побърза...

Ник отвори вратата и изненадан видя Илейн Къмингс, негова счетоводителка и много добър приятел, да стои с куфар отпред.

— Опитах се да те предупредя по телефона, че пристигам, но не те намерих. Изглежда не стоиш на едно място — тя отметна назад русата си коса и се усмихна. — Няма ли да ме поканиш да вляза? Пропътувала съм толкова път от Маями?

— Разбира се — каза Ник и вдигна багажа й. — Току-що направих кафе. Какъв вятър довя такова хубаво момиче като теб в дън горите Тилилейски? — провлечено запита Ник с каубойски маниер.

— Преследвам те.

— Ами, хвана ме — вдигна ръце той и тя се засмя. — За какво става въпрос? — сериозно запита Ник. Като се изключи грижата за

красотата ѝ, Илейн изцяло се бе отдала единствено на бизнеса. Сигурно имаше сериозна причина за неочакваната ѝ визита.

— Преди двадесет и четири часа получих съобщение, че се свиква спешна среща на главните акционери. Къде е кафето?

— Ела с мен — и двамата влязоха в кухнята.

— Помниш ли, че ме упълномощи да инвестирам от твое име в един футболен клуб и спортни комплекси?

— „Монарх“. Мислих, че нещата с тях се развиват добре.

— Така е. Но се готви неблагоприятна промяна в ръководството и утре всички главни акционери се свикват на спешно заседание в Сакраменто. За това се налага да поговорим.

— На всяка цена. Ще ти дам пълномощно, защото утре трябва да съм в Дорел.

— Зная и затова побързах да дойда. Даже не съм направила резервация в хотел. Сега ще се обадя.

— Остани тук, ако искаш. Има четири спални.

— Благодаря, ще ми бъде удобно. Четири спални? Само за теб и сина ти предполагам? — Илейн повдигна вежди многозначително.

— Недей да предполагаш много. Кевин и синовете на Паскал често си водят приятели.

Двамата се захванаха за работа. Обсъдиха ситуацията около акциите и той ѝ подписа пълномощно. После си взе багажа, остави ѝ ключовете, взе такси и замина на летището.

Рей бързаше, но като видя колата му пред къщата, реши, че не е заминал. Позвъни. Никой не отвори. Неспокойствието ѝ нарасна. Позвъни отново.

Илейн беше в банята, когато чу звънеца. Реши, че Ник е забравил нещо. Зави се с една хавлиена кърпа и извика:

— Идвам, Ник.

Рей си помисли, че е сбъркала адреса и го провери отново. Не беше сбъркала. Прииска ѝ се да избяга, но вратата се отвори и двете жени безмълвно впериха очи една в друга. След това заговориха едновременно.

— Мислех, че е Ник — каза Илейн.

— Търсех господин Макензи — каза Рей.

— Влезте — предложи Илейн. — Както сама виждате, излизам от банята. Предполагам, че сте госпожа Паскал?

— Да — глухо каза Рей и неуверено влезе.

— Ник излезе преди пет минути. Приятно ми е, Илейн Къмингс. Разговаряхме с вас по телефона. Смятах да ви се обадя, докато съм тук. Извинете, ще отида да се облека.

Рей беше шокирана от изненада и благодарна, че не го завари. Тъкмо ще се окопити от запознанството със загадъчната блондинка, която вече не бе така загадъчна. Чувството ѝ на празнота се засили. Жената бе тук, истинска — от плът и кръв, и по-млада от госпожа Паскал и по всичко изглеждаше, че е сериозен партньор на Ник. Не бе случайна „еднодневка“.

Обхвана я безпомощна ярост. Запита се дали връзката им е отдавнашна. Детинското ѝ бягство от уютния хотел в Монтръой се оказа пророчески мъдро. Илейн влезе и обясни колко изтощаващо е било пътуването ѝ от Флорида. За щастие бе успяла да завари Ник. Истински късмет е, че и Рей бе дошла.

— Искам да ви уверя да не се тревожите за синовете си, когато заминат. Аз ще съм с тях и ще ги пазя.

— Благодаря. Високо ценя помощта ви — каза Рей, без да издаде болката от думите, забили се като нож в сърцето ѝ.

— Удоволствието е мое. Ще се погрижа да получите билетите за самолета една седмица преди полета. Искате ли кафе?

— Не, благодаря. Чака ме още един неотложен ангажимент.

— Съжалявам, че изпуснахте Ник. Да му предам ли нещо? Утре ще замина при него.

— Не е нещо важно. Не го тревожете — искаше да помоли въобще да не споменава за срещата им. После си тръгна.

На път към къщи Рей се ядосваше на себе си. Трябва да се научи да не тича след Ник! Днес се запозна с мистериозната красавица. Разбра, че тя наистина заемаше значимо място в живота му. Много значимо!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бауърс продължи да я убеждава да приеме новия пост.

— Не бива да се колебаеш, Рей. Знаеш колко кандидати има?

— Зная, но имам още две седмици да решавам.

— Хубаво си помисли. Вече ти казах, че не може всички да са доволни. Ако откажеш, рискуваш да получиш черна точка и никога повече да не те повишат.

Рей знаеше, че Бауърс е прав. Предложението доста я изкушаваше. Заплатата ѝ щеше да се увеличи, а след две години Грег щеше да кандидатства в университет. Командировките обаче изискваха да наеме икономка, която да се грижи за децата. Дали щеше да намери подходящ човек? А и животът в огромния Лос Анджелис бе пълен с проблеми. Тя предпочиташе спокойната атмосфера на университетски град като Денсби. Колебанието не я напусна.

Реши да не мисли за Ник. Но това трудно ѝ се отдаде. По всички канали на телевизията непрестанно излъчваха репортажи от турнира, в който участваше. Децата не се откъсваха от екрана. Рей не издържа и седна да гледа финала в неделя. Бе съгласна с коментатора, че за Макензи е характерно едно — да не губи самообладание, независимо от изхода на мача. Ник се приближаваше към старта дискретно усмихнат с гъвкава стъпка, спокоен и благороден. Това бе истинският Макензи — човек, на когото всичко се отдава с лекота — да възпитава и да играе с децата, да окаже първа помощ, да спаси партито ѝ, да се състезава в най-големите турнири по голф в света.

Яростта от срещата с Илейн Камингс беше заместена с празнота. Бе решила да не мисли за Макензи, но сега, като го гледаше на екрана, отново изплуваха спомените ѝ за краткото им приятелство. Още от самото начало Ник се държеше бащински със синовете ѝ и събуди в душата ѝ отдавна погребаните чувства за чиста и безкрайно всеотдайна любов. И Рей му пожела да е щастлив, дори и с друга жена. Развълнувана гледаше екрана, молейки се Ник да победи. Но той не успя. Рисува, за да спечели точка с два удара, но топката падна в една

яма и той загуби. Въпреки това запази самообладание и весело отбеляза в интервюто след мача, че и второто място носи доста средства — осемдесет и пет хиляди долара.

— Не е лошо — каза Грег — само за три дни работа, която наистина ти доставя удоволствие.

Думите на Грег я накараха да се замисли. „Работа, която ти доставя удоволствие.“ Винаги се бе интересувала от кредити и инвестиции. Уотърс я похвали, че в тази област е натрупала значителен опит. Тя реши, че да бъдеш вицепрезидент по тези проблеми бе вълнуващо предизвикателство, което би й доставило удоволствие. Но не по-малко удоволствие й доставяше и грижата за момчетата, да ги наблюдава как растат. Може би Бауърс бе прав. Повече бе майка, отколкото финансист. Оставаше й една седмица да реши...

В понеделник следобед Ник се върна и покани момчетата на вечеря. Рей искаше да поговорят насаме — приближаваше времето, когато Кевин щеше да си тръгне, а заедно с него и Ник. Но децата не ги оставиха сами. Хладният му официален поздрав я прекърши и думите й заседнаха в гърлото. Успя само да изкаже съжаление за загубата му от състезанието.

— Не е страшно. Първо печелиш, а после, когато най-малко очакваш — губиш — Ник сви рамене и я погледна в очите: — Загубих в Южна Каролина, спечелих във Флорида и претърпях тежко поражение в Монтръой — погледът му бе пълен с болка и съжаление.

Той излезе, но думите му отекнаха в душата й.

Господи, отново започвам да съчинявам цяла история от няколко думи и един поглед — мислеше си тя. Ако той искаше да възстановят отношенията си, щеше да покани на вечеря Рей, а не децата. Въздъхна примирено. Изминалият месец прогони всяка надежда, че Ник се интересува от нея. Трябваше да внимава да не се държи като глупак в негово присъствие. Погледна часовника. Бе време да вземе Джоуи от скаутския клуб.

Върна се след половин час. Телефонът звънеше и тя се обади.

— Вече смятах да затварям — беше Ян Фрейзър. — Не искам да те изненадам, но Кевин се връща в Лондон. Запазила съм му билет за полета на „Интерконтинентал“ в петък.

— Петък? Нямах предвид този петък. Не е завършил срока.

— Зная, но е почти приключил. Сигурна съм, че може да се прехвърли и да продължи училище тук.

— Не разбирам. Да няма нещо спешно?

— Не. Съжалявам, но тъй като позволихте на Кевин да не спазва указанията ми, мисля, че е по-добре да не е под ваш контрол.

— Но, Лейди Фрейзър, казах ви, че не е моя работа да взимам подобни решения. Това е проблем между Кевин и... — рязко прекъсна думите си. Всяко споменаване на Ник изкарваше Ян извън нерви. Проклетата жена! Дали го прави заради работата на момчето, или просто искаше да се наложи?

— Може би си права, скъпа. Отчитам неудобната ти позиция и се надявам да не приемеш думите ми като упрек. Ти бе много мила. Кевин сподели, че се чувства чудесно у вас — изглежда лейди Фрейзър съжали за острия тон и изреди куп безсмислени любезности.

Рей не я слушаше. Мислеше как да разубеди тази злонамерена жена да не взема Кевин.

— Надявам се да промените решението си. Остават само няколко седмици. Синовеите ми ще бъдат много разочаровани, ако си замине сега. Имат планове за априлската ваканция...

— Зная — гласът ѝ отново стана рязък. — И да ви призная, не одобрявам намеренията им. Никога не съм разрешавала на Кевин да ходи на подобни места. Атмосферата, тълпата... не спомагат за... усъвършенстване на характера му.

Значи това било! Не атмосферата, тълпата или работата му, а баща му. По някаква лично нейна причина, тази проклетата жена искаше да отчужди баща и син. Нищо чудно, че в началото те не се познаваха. Това бе дело на Ян. Ако успее отново да се наложи, щеше да ги раздели. Срамота е това да стане. Особено сега, когато двамата се сближиха.

— Мислите ли, че постъпвате мъдро? — Рей се опита да изтъкне разумни и аргументираш доводи. — Да те изпратят на разменни начала да учиш е особена чест и признание и се вписва в атестацията на детето. Не бива да я разваляме. Ще възникнат съмнения за причините, поради които Кевин напуска, преди да изтече учебната година.

— Скъпа моя, не подценявай нашето положение в обществото. Никога не могат да възникнат съмнения за квалификацията на сина ми, син на лорд Фрейзър — надутият тон и откровеното безочливо

изявление накараха Рей да настръхне от възмущение. — Решението ми е категорично. Предупредих координатора по тези проблеми. Ще ти се обади. Обаждането ми е само жест на учтивост, преди да получиш съобщението. Трябва да свършвам. Още веднъж благодаря за любезната ти помощ — и без да каже повече дума, Ян прекъсна разговора.

Рей остана втрещена в слушалката, която стискаше в ръка. После гневно я затвори, обхваната от ярост, която не успя да излее върху лейди Фрейзър. Най-после доби ясна представа за свадливата същност и безсмислени амбиции на тази жена. Разбра защо Ник я бе напуснал. Но Кевин не можеше да избяга. Детето все още е подчинено на злобните ѝ прищевки. По някакви егоистични подбуди Ян искаше да унищожи връзката между баща и син. Рей се задъха от гняв и категорично отсъди — бащата също има права, независимо дали ги признаваш, или не, лейди Фрейзър. И аз ще направя всичко по силите си, за да останат двамата заедно!

Но с какво можеше да помогне, освен незабавно да предупреди Ник, веднага щом доведе децата. Момчетата се върнаха, но Ник не беше с тях. Беше ги оставил и потеглил.

Рей изчака да мине достатъчно време и се обади по телефона. Нямаше го. По-късно отново не го намери. От ревност не мигна цяла нощ. Дали не е с Илейн Камингс, или с друга жена? Сутринта случайно разбра от децата, че не е на състезание. Взел почивка, за да тренира за Открития турнир в Хаваите.

В службата също не можа да се върже с него. Накрая му остави съобщение, че има важни новини от Ян Фрейзър.

След половин час Кора я извика на телефона.

— Госпожа Къмингс те търси.

Ето с кого е бил. Потисна негодуванието си и се обади.

— Здравейте, госпожо Паскал. Обажда се Илейн Къмингс. Съжалявам, че ви безпокоя, но трябва да уточним... Моля те, задръж го — Рей чу шепот, последван от целувка и „добре скъпи“, „ще се прибера“, след което отново се чу ясният глас на Илейн. — Извинете ме за прекъсването. Искях да ви съобщя, че полетът се измества с един ден по-рано.

— Чудесно. Но трябва да ви кажа нещо или по-добре да говоря с Ник, ако това не ви обижда. — Очевидно не бяха получили

съобщението ѝ.

Вместо да повика Ник, Илейн каза:

— Случило ли се е нещо? Извинете — после се чу да казва „Гам на бюрото“. — Съпругът ми. Винаги си губи ключовете.

Съпругът? Ник? Объркана, Рей се почувства разочарована.

— Госпожо Къмингс, бихте ли предали незабавно на Ник, че трябва да говоря с него.

— Разбира се, ще го потърся и ще му предам молбата ви, но предполагам, че ще го видите преди мен — гласът ѝ звучеше озадачено. — Сега той може би пътува и следобед сигурно ще пристигне в Денсби. Мога ли да помогна с нещо. Изглеждате разтревожена. Надявам се, че не отменяте пътуването на децата.

— Не, нямам такова намерение — Рей се обърка. Ник пътува със самолет. Тогава някакъв друг мъж е съпруг на Илейн. Тогава какво правеше тя в банята на Ник? Почувства слабост и се разтрепери. — Лейди Фрейзър се обади снощи. Опитах да се свържа с него и оставих съобщение. Вие позвънихте и аз реших, че сте заедно и сте чули съобщението ми.

— Не. Той отлетя за Рино снощи. Един от любимците му, който му носи стиковите, е катастрофирал и Ник замина да го види. Оказа се, че няма нещо сериозно и днес следобед се връща. Споменахте, че се е обаждала Ян. Отново ли има проблеми?

— Организирана е връщането на Кевин в Англия в петък — и си помисли колко добре осведомена е Илейн за делата на Ник.

— Петък? Тази седмица? Сигурно е чула за плановете на Ник.

— Да — каза Рей.

— Госпожо Паскал, може би не знаете, но разводът му не беше лек. В качеството си на негов брокер и счетоводител, ми е известно колко много пари ѝ е дал, под претекст, че трябва за образованието на Кевин. Подозирам, че Ян прави всичко възможно, за да унищожи връзката между баща и син. Трябва да му кажете, веднага щом се върне.

— Ще го направя, благодаря ви — невероятна благодарност и радост изпълни Рей — разбра, че Илейн не бе любимата на Ник, а негов добър приятел, има щастливо семейство, грижи се за капиталите му и е напълно наясно каква проклетница е лейди Фрейзър.

Ако Илейн беше наблизно, щеше да я прегърне. Рей бе изпълнена с благодарност, че тази красива жена не е част от живота на Ник. Или поне не онази част, която самата тя искаше да бъде. Има ли шанс? Дали той още иска да бъде част от нейния живот, както ѝ бе казал в колата. Ами погледът му вчера и думите за тежката загуба в Монтръой. Може би имаше надежда...

Цялата вибрираше от копнеж и тревогата ѝ за Кевин, почти утихна.

Когато Ник се обади, Рей беше толкова възбудена, че едва говореше.

— Опитвах се да те намеря, но беше заминал — запелтечи тя.

— Съжалявам, но трябваше да видя Тед, който катастрофира. Казваш, че се е обаждала Ян? Какво има?

Рей му разказа. Ник изруга.

— Този път Ян отиде твърде далеч — той замълча за момент и продължи със студена решителност в гласа. — Не се тревожи. Ще се оправя с това. Кевин ще остане тук, дори с цената на оттеглянето ми от състезания до края на годината.

— Много се радвам, Ник — Рей изпитваше доверие и спокойствие. — Толкова много го обичаме.

Искаше да добави, че двамата със сина му са станали част от нея, но просто нямаше кураж да го направи. Преди да прекъсне разговора, Ник заяви, че ще говори с адвоката си.

Рей тъкмо се питаше защо Ян съзнателно се държи така с бившия си съпруг, когато гласът на Бауърс я прекъсна:

— Ще ми отделиш ли една минута, Рей? Непрекъснато си мисля за разговора ни и реших, че има начин всички да спечелим. Може би ти най-добре разбираш, че професията на банков директор не ми е по вкуса. Назначаването ми се дължи преди всичко на притежаваните от семейството ми двадесет и осем процента от акциите на „Крайбрежната банка“ и на бащината ми настойчивост — погледна я замислено и продължи: — Но от теб научих доста неща, Рей, при това не само за финансите.

— Така ли?

— Повишението дори не те развълнува. Питаше се какво ще те прави по-щастлива. Изглежда това е оставането ти в Денсби.

— Допускам, че не грешиш.

— Аз също реших да се занимавам с нещо, което да ми е приятно. Това не е работата в банката. По професия съм строителен инженер.

— Шегуваш се! — възкликна Рей изненадано. Тогава защо е тук?

— Баща ми настоя. Смята, че в тази област заплащането и престижът са по-високи. Но сега... Предложиха ми работа в голяма строителна организация. Разбира се мястото е съвсем незначително в сравнение с това тук, но там ще правя нещо, което ми доставя удоволствие. Мисля, че тази моя стъпка ще направи и двама ни щастливи. Разбираш ли?

— Какво? — тя бе искрено озадачена.

— Ще заемеш поста ми, а като откриеш господин „Истинският“...

— О, Харисън, наистина не търся такъв — каза тя и неволно докосна перлите с диаманта на гърдите си. — Искам само да работя и да не се местя, докато децата не израснат. Ще ми липсваш — Рей го погледна усмихната. — Независимо дали ще намеря „истинския“, пожелавам ти да откриеш „истинската“. Жената, която свърже живота си с теб, ще е голяма късметлийка. Що се отнася до поста ти... — в гласа ѝ се прокрадна съмнение.

— С него ти се справи много добре, въпреки мен — засмя се той.

— О, Харисън — усмихна се иронично Рей, — наистина смятам, че мога да се справя, но... човек предполага. Бог разполага.

— Не си права. Веднъж да напусна и се смятай назначена за директор, освен ако не откажеш.

Поговориха още. Рей възрази, че досега жена не е заемала такава длъжност, но той я обори и ѝ каза, че няма по-подходящ човек от нея.

— Ако Корпорацията не е наясно с това, то аз и моите двадесет и осем процента, сме. Разбира се и другото предложение е валидно. Искането само да ти кажа, че имаш избор. Помисли си.

Тя наистина се опита да помисли, но умът ѝ беше ангажиран главно с Ник. Обичаше го и вече знаеше, че той изобщо не прилича на Том и няма друга жена. Колко хубаво би било да стане част от живота ѝ — да живеят заедно, да се омъжи за него.

Но както се казва — ще поживеем, ще видим.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рей прекара неспокойна нощ и на сутрешното заседание не бе във форма. Беше малко потисната и разсеяна. Докладва подробно, но механично без характерната за нея разпаленост. Обаждането на Ник по телефона малко я поразя.

— Исках да ти съобщя, че можеш да си отдъхнеш — каза той. — Имахме доста срещи с Ян и адвокатата ми. Засега Кевин остава тук до завършване на учебната година. А може и за по-дълго, стига той да иска, а аз да успея да уредя нещата.

— Господи, каква радост! — Рей си пое дъх. „По-дълго“ дали означава... — Лейди Фрейзър бе така категорична, че се страхувах...

— ... да не би да не се справя? — довърши той. — Казах ти да не се притесняваш. Всъщност аз съм доволен, че Ян предприе тази крачка. Така нещата се придвижиха доста напред и отсега нататък ще бъдат доста по-различни.

— Надявам се, че Кевин ще прекарва повече време с теб.

— Аз също се надявам. Искаш ли да чуеш подробности?

— Разбира се, че искам — нетърпеливо отговори Рей. — Ела у дома довечера към шест?

— Не, при мен. Предпочитам Кевин да не научи някои неща.

— Разбирам. Ще дойда веднага след работа.

Като че всичко ѝ пречеше да си тръгне по-рано от работа. Вече минаваше шест, когато напусна офиса. Беше се обадила вкъщи да предупреди, че след седем ще бъде при Ник. Даде и някои нареждания — Кевин да разходи кучето и да вземе Джоуи от Хелън, а Грег — да направи хамбургери.

Когато пристигна пред къщата на Ник, видя колата му и в главата ѝ нахлу спомена от срещата с Илейн. Но вече знаеше, че нещата не са такива, каквито изглеждаха на пръв поглед. Натисна звънеца и сърцето ѝ запрепуска лудо. Ник отвори и всичките ѝ притеснения изчезнаха.

Той изглеждаше уморен. Прииска ѝ се да изтрие бръчките около очите му, да отстрани падналия на челото му кичур коса, да обвие ръце

около врата му и да го притисне към себе си.

— Трудни ли бяха срещите с Ян?

— По-скоро изтощителни — усмихна се той.

Щом я видя и настроението му се подобри. Рей бе много елегантна и спретната в тъмнозеленото си манто. Свежа, красива и предизвикателна. Кой би предположил, че е толкова сдържана? Или може би само с мен е такава — примирено си помисли Ник и я покани да седне. — Почини, а аз ще ти донеса едно дайкири. Искаш ли?

Тя кимна. Достатъчно ѝ бе да е с него. Той излезе, а Рей взе едно списание от масата. Не виждаше нищо. Напомни си, че е и трябва да се държи като голяма жена — спокойна, духовита и... изкусителна.

Ник се върна и донесе пълна догоре, заскрежена чаша с ягоди, водка, счукан лед и Бог знае какво още.

— Вкусно е — каза тя, след като отпи от течността.

— Благодаря. И аз се нуждаех от това, може би повече от теб — взе чашата си, седна до нея и се протегна. — Имах тежък ден. Мислех да приготвя вечеря, но след разговора с теб, се наложи да проведе още няколко разговора с хазяина, с брокера ми и с Федерацията по голф, за да отложи следващото състезание. Надявам се не възразяваш, че поръчах една вкусна пица.

— Разбира се, че не — последното нещо, за което си мислеше Рей, бе вечерята. — Стигнахте ли с Ян до приятелско споразумение?

— Долавям подозрение в тона ти — усмихна се Ник.

— Не — бързо отговори Рей, — но зная, по-точно останах с впечатлението, че тя може да бъде... — тя прехапа език, за да не каже „злобна и дяволски отмъстителна“ — доста неотстъпчива.

— Значи така наричаш язвителното ѝ поведение? — Ник почти се задави от смях. — Трябва да я чуеш, когато наистина си свали маската. Признавам, доста често е побеснявала, но този път бе безпомощна. Подадох молба за еднолично попечителство над Кевин. Адвокатът ми смята, че той е достатъчно голям, за да каже предпочитанията си. Мисля, че зная какъв ще е отговорът му, благодарение на тази година и теб — Ник вдигна чашата за тост.

— Не, на теб. Той те опозна. Как си позволил... — тя замълча.

— Все пак, тя е негова майка. Но това не е единствената причина. Дългите ми отсъствия и многото пътувания не ми даваха възможност да създам на сина си постоянен дом. В Лондон имаше

добри училища, културни развлечения — театри, концерти, библиотеки, въпреки че той предпочиташе да прекарва лятото във фермата на дядо си. Сега порасна и може сам да направи избора си. Това е едно от нещата, за които исках да поговоря с теб. Предложили са му целодневна работа през ваканцията. Той гори от желание да приеме. Подметна, че предпочита да завърши средното си образование тук, а не в Англия. Но аз много пътувам, а той не е много голям, за да...

— Не е нужно да ме питаш — Рей хвана ръцете му. — Кевин ми е като син. Може да остане у дома колкото пожелае.

— Благодаря ти, Рей. Най-доброто нещо, което му се случи, е, че е при теб. И аз спечелих. Даде ми възможност да се запознаем, да станем достатъчно близки, за да обсъдим проблемите и заедно да вземем решенията. Бих ли могъл някога да ти се отплатя?

— Опитай с още едно дайкири — тя поруменя от удоволствие.

— Веднага — Ник взе каната и излезе.

Рей летеше в облаци от радост. Кевин нямаше да заминава, следователно и Ник оставаше. Но ако замине за Лос Анджелис, ще се преместят ли и те с нея? Навсякъде има игрища по голф... Трябва да поговори с Ник. Нали отново възстановиха приятелския тон.

— Има и друго нещо, което трябва да обсъдим — каза му тя, след като той се върна.

— О-о?

— Предложиха ми нова работа — Рей събу обувките си, подвиг крака на дивана и му разказа всичко.

— Харесва ли ти това предложение? — глухо попита той.

— До известна степен я приемам за предизвикателство — и отпи замислено от чашата си, — но се тревожа за децата — и Рей му каза съображенията си. — Харисън смята, че ако откажа, повече никога няма да ме повишат.

— Харисън? — Ник целият настръхна.

— Господин Бауърс, шефът ми.

— Много добре зная кой е той — каза Ник и рязко остави чашата си. — Той също ли се премества в Лос Анджелис?

— Той ли? — Рей беше озадачена, че я гледа така свирепо. Тръсна глава, за да проясни мислите си. — Не. Въпреки, че ще се мести.

— Но не с теб?

Изглежда Ник отдаваше особено значение на това.

— Разбира се, че не. Отива на работа, но в съвсем различна област — нещо я накара да се разсмее. — Мисли, че мога да получа неговия пост. Но аз...

— Няма значение, щом с Бауърс не сте... — Ник взе чашата ѝ, остави я на масата и хвана ръцете ѝ. — Кажи ми само едно нещо, Рей. Защо ме изостави в Монтръой?

— Аз... — тя се поколеба, изненадана от въпроса му. — Казах ти вече.

— Не. Бяха коледни празници и ти не беше в града. Кажи ми истината. Дължиш ми го — но виждайки как тя изтегли ръцете си и поклати глава, не желаейки да му каже, добави нежно: — Всичко е наред. Щом не те е грижа за мен...

— Не е вярно! — тя го погледна с големите си очи. Чувстваше се замаяна и не съвсем на себе си. Отчаяно се нуждаеше от близостта му. Непоносимо е той да смята, че не я бе грижа за него. Думите сами се откъснаха: — Притеснявам се повече, отколкото допусках — гласът ѝ премина в шепот. — Може би... аз... те обичам — едва промълви тя, но изглежда той я чу, защото я грабна в прегръдките си и я притисна така, като че ли никога нямаше да я пусне.

— Колкото аз те обичам ли? — устните му докоснаха слепоочието ѝ нежно, пламенно и възбуждащо.

— Повече... — Рей усети у себе си прилив на радост и замайване. — Повече от всеки друг.

— Тогава ми се довери, любима! Защо трябваше да загубим толкова много време? Защо ме изостави в Монтръой?

— Бях изплашена — прошепна Рей.

— От мен? — гласът му бе недоверчив.

— Не. От мен — тя стана и се отдалечи. По-добре да му каже всичко преди, преди... Но дали като научи той все още щеше да я желае? Отпи няколко глътки от питието и без да го поглежда, започна: — Истината е, че аз... не съм много сексапилна.

— Разбирам — гласът му бе тих и тържествен. — Богатият опит ли ти го подсказа?

— Моля те, не ме затруднявай още повече. Съпругът ми не беше доволен от мен — тя го погледна през мъглата от спомени.

— А-ха. А ти беше ли доволна от него?

— Не зная — никога не се бе замисляла за това. — Не съм много вещь в секса — Рей помнеше как се провали в брака си и съпругът ѝ намери щастие и удоволствие в прегръдките на други жени. — Толкова се срамувах и на никого не казах, че Том поиска развод. Искаше да се ожени за друга жена, за жена, която притежаваше всичко, което аз нямах.

— Разбирам — настойчивият му поглед я притесни. Беше ѝ трудно, но трябваше да бъде искрена.

— Загубих Том — пое дълбоко въздух, погледна го и каза: — О, Ник, нямаше да понеса да загубя и теб. Затова избягах от Монтръой.

— Ясно... — Ник се наведе и устните му страстно се впиха в нейните. — Обичам те, скъпа — прошепна той. — Ще се омъжиш ли за мен, Рей? — но тя стоеше, впила поглед в него, и не продумваше. — Не ме ли чу? — той обхвана с ръце лицето ѝ и отново я целуна с такава нежност и чувство за притежание, че цялото ѝ тяло се разтърси от желание. — Загубихме много време, любов моя. Искам да си моя. А ти?

— Да! О, да! — наслада се разля по тялото ѝ, заличавайки всички други мисли. Да бъде негова съпруга и взаимно да си принадлежат... Тя почти не чу звънеца.

— Вечерята пристига — Ник докосна бузата ѝ и се запъти към вратата.

Донесе вкусно миришеща пица. В този момент Рей усети убийствен глад.

— Какво е това състезание между автомобили, за което ми говори Джоуи? — попита Ник, докато сервираше.

— Един от проектите на скаутския клуб. Децата сами трябва да направят автомобилчета и да ги пуснат на състезание.

— Разбирам. Значи става дума за играчка автомобил-конструктор?

— Не. Трябва да се направи от подръчни материали. Смятам да купя колелата и някои други части от железарския магазин, но каросерията трябва да се издяла от дърво.

— Шегуваш се! И Джоуи очаква да му помогна?!

Ник изглеждаше толкова шокиран, че Рей се разсмя. Пицата и кафето веднага показаха своя отрезвяващ и освежаващ ефект.

По време на вечерята Ник непрестанно поддържаше подобни неангажиращи теми на разговор. Рей се чувстваше спокойно и уютно, леко отмаляла от предчувствието, изпълнило въздуха. Дати я бе разбрал? Щеше ли да се провали, както направи с Том? Не и щом иска да го направи щастлив.

След като вечеряха, тя стана, за да прибере масата.

— Не пипай нищо — Ник я придърпа да седне отново. — Не сме свършили разговора. И не бягай — каза той, като я видя как леко се отдръпна. — Днес е денят на искреността и искам да си близо до мен, когато гледаме истината в очите — засмя се, прегърна я и я целуна по косата.

— Помниш ли, веднъж ти казах, че страдаш от синдрома на „свърхжената“, но никой не е свършен?

— Никога не съм твърдяла, че съм свършена — тя се изправи.

— Добре, не си. Но нека да поговорим за качествата ти — и я обърна с лице към себе си. — Искам да те гледам, като обяснявам защо те обичам.

— Нима още ме обичаш Ник?

— Още. Учудваш ли се? Започвам да броя: без съмнение си чудесна майка, но това облагодетелства децата, а не мен; също си добър финансист — доказва го предложението за нова работа. Щях да забравя. Искаш ли това повишение?

— Повишението ли? — напълно бе забравила за него.

— Да. Изглежда главната ти грижа е как ще се отрази то на децата — Рей кимна. — Може да се уреди. Ще живеем там, където си ти. Винаги мога да прекъсна състезанията си, за да съм с децата.

— Наистина ли ще го направиш? Ще дойдеш с мен и ще прекъснеш състезанията си?

— Разбира се — учудването ѝ го озадачи.

Тя обви ръце около врата му и го обсипа с целувки.

— Знаеш ли какво си мисля? Че си най-чудесният мъж в целия свят! Няма да приема работа, която често да ме откъсва от теб и момчетата. И не искам да прекратяваш състезанията си. Харесва ми да те гледам, когато играеш. Искам да съм тази, която да те целува, независимо дали печелиш, или губиш. Искам да остана тук, в Денсби, дори и да не получа поста на Харисън — тя спря, усетила, че плаче. —

О, Ник, едновременно съм толкова щастлива и изплашена. Не зная защо ме обичаш. Не съм...

Ник спря думите ѝ с разтърсваща целувка.

— Позволи ми да изброя причините, поради които те обичам. Първо — разсмиваш ме. Знаеш ли колко си духовита? В най-неочакваните моменти изтърсваш някое остроумие. Харесвам чувството ти за хумор. Освен това си превъзходна танцьорка. Помниш ли колко добре се забавлявахме онази нощ? — Докосна нежно ухото ѝ и тя цялата потрепери.

— Да — прошепна Рей и въздъхна в наслада. Устните му се спуснаха надолу по шията ѝ към мястото, където се усещаше безумно ускорения ѝ пулс.

— Чувствителна и съпричастна си и към чуждите проблеми. Веднага долови от какво се притеснява Кевин. Никога не бих се сетил, че се страхува да не го сравняват с прочутия му баща. Ти си изключително схватлива, чувствителна и сърдечна жена.

Ласката на ръцете му породил странно свиване на стомаха ѝ.

— О, Ник — простена тя, зарови пръсти в косата му и поднесе устните си за целувка.

— Разбира се, трябва да поговорим и за това какво „дърво“ си — нарочно я подразни той, но тя потръпна.

— Не се шегувай, Ник. Разбери и премисли всичко. Аз съм... както каза Том, фригидна. Чуй ме! — но Ник махна с ръка, показвайки ѝ да престане с тези глупости. — Не вярвам, че приемаш нещата толкова леко.

— А аз не мога да повярвам, че си таила у себе си подобна абсурдна идея толкова дълго. Или никога не си се усъмнила, че причината може да е била в мъжа ти? — и сериозно добави: — Не си ли чувала, че няма фригидни жени, а само мъже, които не умеят да любят?

Тя го гледаше втренчено. Наистина не бе чувала. Никога не се бе съмнявала в Том. И с никого не бе разговаряла за това. А после нямаше и нужда, защото в живота ѝ нямаше друг мъж.

— Според цял куп експерти, това е установен факт. Никога ли не си се консултирала? — Ник повдигна въпросително вежди.

— Никога.

Той поклати глава с разбиране.

— Няма значение, любов моя. Ще се обучаваме заедно.

Малко по-късно Ник я целуваше нежно, питащо и страстно. Караше я да усеща тялото си ненаситно от копнеж, търсец и обещаващ. Копнеж, който разсейваше всички съмнения.

Издание:

Ив Рутланд. Споделени чувства

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1995

Редактор: Марияна Василева

ISBN: 954-11-0402-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.